E DE RICHE
GROTA AMAGIRILOR

4
♦ COLECŢIA DE AUR ♦
E. De RICHE
Grota Amăgirilor
(Les pierres qui mentent)
Traducere din franceză«ie EM, CONSTANTINESCU
Editura „DANUBIU”, 1941

CAP. I.

ORACOLUL VRĂJITORULUI

Tam-tamul tocmai luase sfârşit; toji acei cari asistaseră, *ca* actori sau ca simplii spcctatori, se ridicară şi se împrăş- tiara pe la colibele lor.

Iu apropierea focului în care mai inocnca încă jăratecul roşu, rămăsese numai un vrăjitor ghemuit pe vine. Era un moşneag; f-afa îi era plină de riduri, dar ochii săi mici pierduţi sub sprâncene enorme stufoase, mai păstrau încă o lucire curioasa. O barba mare albă enre-i ajungea pană ta mijlocul pieptului său. Îi dădea un aer venerabil. Purta *vr»* fel ctc tunica din pânză groasă, fală mâneci; şiraguri de mărgele du -sticla îi împodobeau gâtul descărnat.…

Doi albi cari, de o jumătate de ora. Stătuseră mai la oparte, înapoia cercului format de muzicanţi şi de dansatori, se iipropiaru atunci de vrăjitor:

— Ram-Si, spuse unul din oi adresându-se moşneagului în idiomul local. Mă cunoşti de mult Orap şi şti cu ic-am I ratat în totdeauna cu respect. Prietenul meu pe care-t vezi de fa|a a auzit vorbindu-se de ştiinţa ta care este foarte mare. Aş dori ca su-i faci cunoscut destinul său; vrei ca să-mi faci această plăcere?

Vrăjitorul se ridică încetişor. Îşi duse mâna la frunte, îipoi la pi<’pt, în chip de «alut, dar nu răspunse nimic.

Discret, celălalt alb îi strecura în mana o monedă d3 argint. Cei doi bfirbafi aşteptară câteva clipe. Bătrânul, eu privirea pierduta în depărtare, părea ca nu le da nicio ateni jÂl». Ceea ce

nu-l împiedecă de a face să di «para într’un săculeţ mic de piele moneda pe care o primise,

Dnpă o pauza pe care o crezu suficientă, acela Jmtre cei doi olbi care părea "wi în vârstă, relua cu o nuafrfa de nerăbdare:

— Ei? Riim-Si, *îţi* conviue tă i acorzi prietenului meu ceeacc te nragă?.

Vrii jilmni: pHru cu se trezeşte dintr’o profundă rae-» liJ: irii. Lulourse c-i» pul spre interlocutorii «ni.

— I’riilni ce vrea neesl alb sa ofenseze divinităţile, încer. «-i’i■ 111 Ir smulgă secretul? făcu el.

— \n \ reu sa jignească zeii. Jp” o’c5ta europeanul, dar îmi po| i.’u. A cărui înjelc. Peiiinc este* mure. Su-i dai un ^l’iit e; iiv sa’-i folosească?

Balrâiml fu flatat de accsl complimenl.

— Cu draga inima, zise el. Dor un om din rasa ia va nvc; i al ala bun sinii ca să ş» -l amintească?

A rujiiorul apucă, în mâna sa lunga osoasa, nona stânga a neeluia care lat. Ea apel Ia ş (iin|a sn. În lijnp ce-.; cufunda privirea sa asculilă în ochii tânărului bărbai. Pvâ-rase uav Ic! imobil. Liiup de tuicvu minute, fura ca vre ua umişcli’u il fejii să-i iresnră.

Scena nu era lipsi Iu de pitoresc, în acesi. Cadru cx’jLic M unu] sa) de negrii.

Tnsftirsil; bă Iranul vorbi, încctisor <ji cu emfaza.

Pe măsură ce cuvintele îi cşeau din gurii, erau traduse |K.itela care-i cunoştea limba-

Sa fie prevazălor, zise vrăjitorul, cerul esic albastru. L’otul arunca o luminii care şi rabat e... să se păzească de lu- mina cerului... sa fugii de eecucc strălucesc... un arbore mort nu maj are fruu/.e.

Acela căruiu j se îi drenase accsl oracol aşi op J a urmarea. Fu pu (în clecepţioiial câiul văzu ca vrăjii or ul îi de Ic drumul mâinii şi se răsuci pe călcâie pentru a te îndepărta.

— As’a-i totul^ fâcu el.

— Tste des Iul- eonsiaiă pric’ciiul sau.

Din pu’rn suriUiri. Tânărul îl ajunse pe vrnji/or şi î, doi?, inui o moneda de argint, \izihil salisfacni tic* mr "f*lâi genr? ozilatc l. Ătrânu) sco’oci în sacii |cj ui pe care-l avei» mâniat de gât şi în care păstra iiiş’e aiuu.’ofc. Alese tina. ■> gliiura le fiara salba’i că, \ye care o oferi albiriui pi-niiiiufând doi îi, sui Iroi euvin’e pe care acesin din urmii un lo înţelese.

— Şi neum când dorini» ji n fost salisfacu’ă, diugn! inen Fontaine sa mergem ca să ne culcăm, fiieu europeanul cure jucose rolul de interpret.

— Hm! satisfăcut? constată celulall, ? sle un fel de* >i vor. Bi Ifi mm rumâne. Bunul meu Duval. Să-mi explici ceece a vrut? a spună vrăjitorul.

— Nu-mi iau această obliga (ie. Dar d-"ou-ir» i permit» &fi-ţi dau un sfat, aminleştc-ţj înto’cleliinn >o tiinp de cuvintele lui.

^ Cum! se miră Fontaine, le iei în serios?

Trasaturile lui Duval se contractară; cu o vocc surda, el murmura:

— Cine şi ie?. —.

— Dragul meu, relua Fontaine, care nu şi ascundea surpriza sa, mu uimeai-.. Accst Rnm-Si îmi recomandi- sa în. —î păzesc de cer şi de foc. Ce semnifică aceasta? Şi d-<n. Un om serios, un or» cu expericn|u, ina sfu’ueşii sa |iu senina de acest. Sfat?

DuvuJ puse o mâna prietenenscu pe umărul lovarSşu- Ini sau.

— Egjî iânur. Fontaine, lucu el, nu cunoşti inea viaţa 11■ 11 centrul Africci. Eşti prouspul venit şi aceasia te se. Izu; mai târziu vei judeca cu toiul uit Fel. Touta experienţa mea de cure ai pomenit, îmi dicteazu accste cuvin’e. Nu cred ca vrăjitorii» sa posede darul de a ghici viitorul; -otuşL am pntu1 consintn, înir’un număr mure de cnzuri, cu profeţiile!<>r nu erau chiar mâl de lipsite de sens după cum pnreau... Cert esie ca aceşti oameni se exprimă prin enigme... e^le ilrstul de trist ca suntem atâi de ignoranţi încât su nu pu- lom descifra aceste enigme...

— Ceeace vrea sa zică?

— Nimic... sau înni bine zis, multe. — Pentru ziua de azi i red că ajuuge.

Dupu un fintp, Duvel adăuga:

— Ram-Si in’a surprins când (i-a oferii «o amuletă piotccloares: este foarte rar ca ud vraji’or indigen să foca «st fel de cadouri unui alb. -.

Fontaine glumi:

— Voiu monta un breloc din aceusta ghiara. F’s’e singura utilizare ce aş putea su-i dau.

— Cine ţlic? rei>e’u pentru a doua oara Duval cu o ojireoare gravitaie; am vuzut aiatca lucruri extraordinare dr când om pus pentru prima oara piciorul pe pumântil Africci, încâl îmi vme aproape sfi cred în puterea «imule trlor... În locul ’au aş pastra-o asupra mea-..

Duval fu «cela care târase pe Fonlaine la tam-tam.

Cu doua ore maj înainte, în timp ce Lertninau de luat cafcau a pe terasa casntii pe care o locuiau împreuna, primul spusese celui de al doilea:

— Dragul meu prieten, am promis ca te voiu iniţia asupra vieţii de aici; daca nu eşti prea obosit, ni se prezixi'ă < Iiii\r în aslu seuru o ocazie de a asis'a la un speclacol încă «lolul de inedit pentru (ine.

— Accept cu cea mai mare plăcere, răspunsese Fon- luine; nu cer decât 6a ma instruesc cai maî tepecâe posibil asupra obiceiurilor continentului africdŞ.

— Jn acest coz, nu avem decât sa pornim.

Cei doi bărbaţi îşi puseru căştile lor coloniale.

În momentul când coborau cele patru trepte, făcute din trunchiurj de arbori, Du val întrebase:

— Ţi-ai luat revolverul?

— Revolverul? răspunsa Fontninc miraj. Oare plecam într*o expediţie în care poate să ne ameninţe o primejdie?

— Nu.

— Atunci?

— Simplu măsura de prccauţiune. Atât! După ce vei avea, ca şi mine, cincisprezece ani de experienţa, vei şti că nn te afli înir'o securi ia le coinpledn în acest centru african şi ca trebuie să îi în mod cous'ant cu ochii în patru..-

Cei doi europeni merxeru linul lângă nitul pe o cărăruie ingusia. Nbea irasa'n. Care În oarecare disian [a de Jo- ruinţa lor, se înfunda în'r'o planta (ie de cauciuc.

Era o noapte tropicalii. Luminoasa şi spleiuliin.

Dintre cei doi prietenii umil Marc Voiiiainc avea (-am 25 de *ni; celalalt, Leon Du val. Era cu cincisprezece ani mai în vârstă. Primul era un băiat înalt bine zidii, solid, Suplu, cu Irasăturj regulate şi cu figura energica; ce^lali de lalie mijlocic, era uscat şi cq1(îi ros; fa|a îi era arsă de soare. Amândoi erau îmbrăcaţi în alb şi purtau nişte sandale u- şoare de pânza.

Cam dupa doua sute de meti'î, ajunsei'» la Viziera plantarei. Acrul, acolo, era mai răcoros şi dinir'o mişcare instinctiva, amândoi îşi scoaseră căş'ile.

— Nu se aseamănă chiar cu fnrimml noplllnr rl • Coastn de Azur, ierna renso Duval siiin/î'ind: mai lipseşte numai zefirul medi'cranian. Dar însffnşit es"i<' mai respirabil aici decât în «maghernița» noasirn! Să profilam pentru a ne umple pipele...

Cel puţin, (i-ai luni-o fie a ia?

— Nu-mi placc pipa. Prefer i h lr… După sfniu) Iau, am şi făcut câleva icn’iitivc de a iun obişnui… clar am renunţai; holărât, ţţu. Siul de tulim rare «udii îi» Lr\i pip.j. Nu-mi pince…

— Te voi obişnui, dracul meu. Îji «ravaniez… Ţigările siinf foarte bune. Dar chw-ă îmi m’i aven iulii"?

Foniainc se opri mirai.

— Dacă iiu voiu avea hi «uii? făcuse *A.* Ki bine!…

— Ah! crezi că im rojuiiial poaif w se dispenseze ilc j turna, după ce s’a obişnuit? Greţeală! Greşeala mare. Dragul meu… Ââcî» este moi mult decât o distracţie, decât o plăcere; este o necesitate. Când nostalgia înccpe să te cuprindă, o pipă buna îţi alungă fluturaţii negri care-fi sfcioara prin creier…

— Perfect de acoTd; totuşi ai spus, că dacă nu ai tutu®…

— Dacă nu există tutun, se fumează totuşi… frunze uscate. Rădăcini, orice, numai ca su ardă ceva în pipă. Iată pentru ce afirm superioritatea pipei…

Tot discutând, oei doi oameni străbătuseră prima porţiune a plantaţiei.

— Dacă nu sunt indiscret, unde mă duci?. Întrebase Fontaine.

— La oamenii noştri), răspunse Duval.

— Se petrece ceva neobişnuit acolo?

— Neobişnuit? Nu. Din contra ceva foarte obişnuit… N’ai remarcat nimic astăzi?

— Po legea mea» nu! Negrii nu ini s’au părul nici mai harnici, nici mai leneşi ca de obiceiu.

— Ob! în privinţa aceasta ai dreptate f… Numai că eu care-i cunosc de atâta timp, am în (. Eles că va avea loc o cserală˃ în satul lor.

— Ce înfelegi prin aceasta?

— Ca va avea loc un clam-tam», spectacol foarte amuzant pentru cei care nu-| cunosc. Poate că vei avea ocazia să foei <» i cnnnştiinja unui vrăjitor, a unui vânzător de a- mulete. Şi dacă vei avea noocul să stăm de vorbă cu bătrânul Rhm-Si…

— Aceşti oameni au vreo putere asupra negrilor pe ca- re-i întrebuinţăm?

— Te mai îndcieşlil Ajunge ca Ram-Si să le ordone, pentru ea tofi sn dezerteze mâine dela lucru. N’u-(i fie taama, bătrânul este prea şinccher ca sil comită o asifel de prostie; îi ajunge ca să exploateze credulitatea confraţilor săi negri, vâiizându-le amuletele salo care trebuie să-i apere He toate catastrofele, de

orice boală şi de moarte… Ca şi înirun magazin bine asortat, arc amnleie pvniru- tnaie cazurile…

— Şi cnmerjul tipului eslo prosper?

— Ajunge ca s^î-l lirââneaseă. Es/e iol cecaee cere; dealtfel îţi vei faee o ideie peisniiala….. Şi clacă î|i vine poha ca Sii consulţi oMieohil, îji vniii l’ace ciiiiu^iiinlă en Rain-Si; este eu mrl» mai pnlin eunoscul ca O-na de ’llu’hes, desigur, Har \îi<: îru| n’aij» secrete 11i* de el ea şi l’aui de en.

La trei suU* d „niciri dv sal. Duval şi p) i (leitul săn, în- fCpurâ s [i pficcaiM ^gomoiiil unei muzic Ic i i f-e sublima k-” din c-Aii’1 în când de strig&e ^uiernice. Pe mugură ce se a- propMu. Sgomolu] devenea din ce în ce mai distinct ţi mai piijui armonios.

Toata’ populaţia neugră, barbari, femei şi copii, erau a- duMn (i întro piaţeiă care se aflu în mijlocul satului. Tineri yi bătrâni erau aşezaţi pe jos cu picioarcic încrucişate şi parcau foaiie atenei la spectacolul caic se desfăşura în fa|a lor. Cu toată căldura, un foc urdea. Din când în când. Un tânăr negru; iâimţnlu locul cu câU> un virase el.’ lemne n: -<te.

În Cula seniir-crcuhii pe care-l formau asistenţi^ cinci sau şase muzicanţi se Hl radu iau să delerk/. E ures-hile audv torului. Compuneau un fel de «ja/. Z» straniu şi formau o cacofonie indescriptibilă de sune le, fiecare cântând pe contul sau propriu o melodie compusă ad-lu>e. Doi din aceşti artişti scoteau nişte sunete ascuţite dintr’un fel de fluer primitiv; alţi doi îşi u/.au mâinile lovind pe doiui pici de antilopa întinse pe Imcăfi de trunchiuri de arbori scobiţi. Insfârşit o al iu peicclic lovea la rândul ei cu putere în nişte «balafoanc». Ba [al’onu [este insirumeniul de muzica cel inai perfecţionat cunoscut în regiunea sudunează. Aminteşte P© de deparie armonica copiilor, numui ca este lăcut îu întregime din lemn.

Din când în când. Un oin se ridica şi yenca «să danseze»; în sunetul acestei muzici stranii, se învârtea, sarea şi făcea graţii, păstrând cu toate acestea un oarecare. Vns al ritmului care putea să surprindă. Când dansatorul obosea, îşi relua locul se lăsa să cadă extenuat. În timp ce asistent® în |oc să apir. Udc. Scot’Mi Kliigătc guturale. Acoi cari se învârteau mai mult timp. Declanşau o adevărata turluuă de strigăte.

Vrăjitorul, impasibil, slălca în faţa muzicanţilor; privea făru sa spună nimic, aşteptând momentul propice pentru a se (’-da micului său corner).

Fon taine şi Duval se fu ri sară în tre negrii <? j colibele lor;

veniseră pentru a vedea şi mi ţineau să n’ni. Ţrii alenpa asupra lor, spre a nu con’rnria Jiinu/iiMieninI neirnlor.

Serbarea se prelungise destul fnrip: Ham Şi făcu un semn şi oreliestra tăcu. Bătrânul îşi începu vrăjile. Nruiă- rit cu o alen {ie religioasă.

Fon’oine urmărise spectacolul cu un vin in’erea. 13 sfârşii îj aduse nminle prietenului său că i promisese sa i facă cunoştinţa lui HanrSi:

— Este o ocn/.ir unică de a afla viilornK jidiUiffnse e|.

— Păzeşte-le de a glumi. Nu irebue să socii în credinţele acelora în mijlocul cărora irăim. Ai pu’eu s’d plăteşti Ioane în iinip. Co sa spun adevărul, îmi parc rSu că t» -am tXgat iu cap aceasla ideie.

— Linişteştc-te, zise tânărul om, voiu {j serios-..

Şi as’fel Tiicusc cunoşl’nţa vrăjitorului Ham Şi.

În limpul înapoierii celor doi europeni spre casa lor, lui schimbară aproape niciun cuvânt, Duv «I parca îngrijo" ■ -<■ şi puţin dispus ca să susţină o convers «(ie.

Fontaine remarca:

— Oare cuvintele «vrăjilorulni» te-au întristat? în- iirbă el.

— Nn în mod pozitiv, răspunse bătrânul colonial, dar i’uij dau de pândit... îţi voiu spune într’o zi pentrucc... Până alunei, ascuHă păzeştc-te... ani motive personale să-i apre- • ie/. SfaiuM...

ÎI.

AMINTIRI.

Deşi era foarte obosit. Fontnine se svârcoH mult timp inimic de a adormi. Gândurih? î- vagabondau; prin fai* oc-liilor. «ăi defilau ecic câteva iânngini care îi ilustraseră \ iaţa lără de întâmplări imporUmte. Marc «e revedea foarte hinur în mijlocul familiei, înir’o ukkIcsIu cagulă diiUr’un • » răşej plictisitor de provincie. Tnlăl lui, d. Fontaine, visase |ientrii fiul suu un viilor străluci’.

Marc: >sbntise. Spre marea bucurie a părinţilor sui, sa nbliiiu o bursă pentru un liceu din capitală. Ş’renj^arul se bucurase la înccpu1, apoi plânsese-. Liceul, însemna exilul, departe de accia pe rarc-i iul>ea> închisonrcu dupa libertatea, t e ’rislă *z*| fusese acecn a desparjirei! Marc fusese un elev bun: muncise nu din constrângere. Ci din plăcere şi ob|inu3e cu succes dipinmn de inginer agronom.

O lună ni ui târziu. In1 ni în serviciul unei importante sorieiăţi

coloniale care poseda imense concesiuni în Africa ecuatorialii.

Tânărul fusese numit pentru unul din numeroasele domenii «le j-nciciătii, în reiriiinen Incului Teliad, unde de aproape paf ni ani. Aceas'ă întreprindere facea marj eforturi pentru a aclinializa arborele de cauciuc. Plecase în cond'- |iunj foarle nvnninjo! t*e. Poniru o primă periondă de trei ani.

În ciitsii) voiajului său. Luase primul con'ncl cu vin (a nfrMuaă. De oonstihi|ie rohuslă. Sobră. Eee; ice este o eonii 'i.' Rseupalii. Suportase eu succes până în prezent rigorile climatului.

La plantafie. Marc Fonlaine îl g£sise pe Leon Duval care îndeplinea funcţia de director-aamiuistrator. O simpatie adâncă îi apropiase imediat.

Departe de a fi contrariu» ele sosirea lui Fontaine, Du- vafl se bucurase, căci îi aducca un tovarăş agreabil într'o tara unde, pentru europenii izolat", conversaţia era yinci- pala distracţie în afară de muncă.

Mai existau pe plantaţie încă câţiva albi, cinci sdu. Şase însărcinaţi cu chestiuni subalterne, dar aceştia erau fără de educufie şi de cultura.

Marc se mai gândea Ia bunii săi prieteni pe care-i la* şase în Franţa. Nu erau numeroşi aceşti prieteni, dţr erau buni şi sinceri.

Aceşti trei tineri, aproape de aceeaşi vârstă cu Marc, se numeau Ruvmond Burcalan, NicoJas Muynard şi Lionel Beital.

La liceu, fuseseră nedespărliţi. Fuseseră numiţi în glu* mo, de camarazii «Cei trei muşchetari^: când îl vedeai pe unul, puteai fi sigur că ceilalţi nu se aflau prea departe.

Rfiymond Baroul an era fiul unui bancher. Înalt şi voinic, fusese în schimb un elev mediocru şi nu odată apelase la Foii'aine sau la ceilalţi prieteni, pentru a isbuti să prezinte compozi|îi acccpiubile.

Roymond nu era complect satisfăcut de vraja pe care o ducea. Alac. Crile nu-l atrăgeau. Visa mereu la aventuri... Neputând însă să-şi satisfacă acvasta pasiune, se dedicase complect spor'ubii.

Cu totul altfel cru Nieolns Maynaid. Reec şi ponderat fusese din to'dcaunn creicrul micei bande. El considera Iu rrurilc nunmi din punct de vedere practic. Se gândea binfî, înainte de a în lupt ui ceva sau de n protuiu|n un cuvânt. Ca fiu al unui armalor din Nai^es. Nfcol<if< î. Şi avea şi ci viitorul asigurai.

Lionel Ber'al. Însfârşit era cu şase luni mai mic ca cei- l: il|i. SlăbuJ, de cons|ihi (ie delicată îşi p>icrduse de inie 'a- tăi. După o expresie consacrata, fusese erescut «în vata> de o îDiimă care-l

iubea şi corc-i satisfăcea toate capriciile. Foarte bogat. Lionel, ca şi ceilal|i doi. Nu prea se sinchisca de viilor. Uraiuse dreptul, nu din vooa|ie, ci penLru a avea o situn (ie în societate. Romantic din fire. Avea o imaginaţie extraordinară şi se entuziasma cil uşurinţă pentrn orice proiect gigantic.

Plec. Irea neaşteptata a lui Marc, sdnmcinase adânc această uniune perfectă-.. Juraseră Iii un dineu dui de rei irei prieteni iu onoarea lui Fontei ne, să răspundă cu totii l<i chemarea de aju’or a oricăruia dintre ei...

La acestea se gândea Marc, în timp ce se TrEmânta P® j. LiluI sau, în aşteptarea somnului cave refuza su-l cuprindă…

III.

O CĂLĂTORIE CU PtRlPLfTl

Trecuseră şase luni de cund Morc se afla pe planiatie. \celiiiil elev al Ins^itulului agronomic se aclimatizare şi se friinsTormase complect. Luropcanul devenise un verhabil i olonis'-

— Peste câţiva ani, glumi Duval, vei uiia complect de l'Yanjja. Vei confunefa Parisul cu Pompeiul.

— Recunosc, răspunse Marc, că această ţară prezintă o seducţie pe care n'uşi fi bâiruit-o niciodată ş {am dorinţa \ ie de a o cunoaşte cat mai complect.

— Nimic mai uşor. Dacă o plimbare de câteva sute de kin. Nu te sperie. Ni se prezintă o ocazie…

— Sub ce formă?

— Trebuie să mă duc până la Abech6, unde urmează s3 ma întâlnesc cu un agent ui companiei din Onamo şi Mana. Pentru a discuta şi aranja cu el, viitoarele noastre transporturi pe cale fluvială. Vino cu mine. Deşi druinul este foarte accidentat» împreună îl vom parcurge mai uşor.

— Dar pot să ma absen/ez în acel aş timp cu tine? o- biecta Mare pe care această propunere îl seducea.

— Desigur, răspunse Duval. Îi voiu încredinţa conducerea plantaţiei lui Martin.

— Nu prea este inbit de personalul nostru…

— Recunosc, dar este cel mai vechiu în serviciu. Dacii aş numi pe un altul din colaboratorii noştrii albi. Aş risca să creiez un incident care ar putea avea onrecari repercusiuni asupra bunului mers ai plantaţiei. N'ai idcic ce susceptibili sunt albii din coloniile noastre…

Crede-mă. Că ideia nu mî-a f°st inspirată dintr'un sentiment du* critică…

— Totuşi ai avut dreptate' Martin este un b'efiv şi o brulu cajie irateazu în mod bestial pe negrii!… Intr'unu din zile o plătească scump.

— Crezi? Muncitorii noştrii sunt docili şi nti-mi par de temut

«

— Sant la fel ca tofi negrii din această regiune; se lasă conduşi cu condiţia ca cet care-i dirijează să ştie aş păstra prestigiul şi să fie drepţi»

Duval şi Font, line porniră] a drum cuteva zile moi Iurziu.

Fură primiţi cu simpatie prin toaâc satele pe unde Tură obligaţi eu să se opreasiu.

— Aru cunoscut un timp, nu prea îndepărtat, explica Duvul tovarăşului sau, t-âud nu era bine sa te aventurezi în doi printre popoarele acestea... Muljuunese lui Dumnezeu, «zi nu avem dece să ne mai temem, eăci infiltraţia franceza i-o pacificul complect...

Sosiră în sfârşit I» Abeche-

Pentru uu european exilat de luni întregi în mijlocul junglei, revedereu unui oraş era o adevărata revelaţie. Fonta ine o consiatu. La câieva orc după sosirea lor. Îl întâlniră pe agentul companiei de navigaţie cu care Duval trebuia să se întâlnească. Marc **îşi** lăsă tovarăşul ca să discute chestiunile privii ou j'c la transportul mărfurilor şi se duse să so plimbe.

A boci ic este un oraş mare care numără aproximativ treizeci de inii de locuitori.

Înconjurata de un masiv de munţi stancoşi, capitala regiunii afectează fot'inu unei elipse. I>>uă râuri o străbat: Am Khainil şi Sidnn, aproape complect secate în tot cursul anului. Oraşul este compus din trei cartiere bine delimitate: cartierul comercial, zis Am Sonego, la nmd, cartierul indigen şi însfârşit carticrul european la est. Toate rasele pito. Reşti ale Alricci, erau reprezentate în acest inie centru comercial...

Abech6 poseda un scrviciu poştal şi ele câţiva ani. Serviciul telegrafie fusese chiar complectat cu un serviciu de T. F. F, Marc profită de prezen|n lui în ova* pentru a expedia o scrisoare părinţilor sui. Tânărul şi-ar mai fi prelungii cu plăcere şederea lui la Abeche, dar eluur de a doua zi dimineaţă» Duvul îi vorbi de întoarcere.

— Raţiunea îmi ordonă, zise el. S'o pornim la dhun cât mai curând posibil. Perioada ploilor se apropie. Diferitele semne lasă sa se întrevadă că în cutând cataractele cereşii se vor deschide. Nu trebuie să ne. Lăsăm surprinşi.

Duval ş| Fontaine se grăbiră deci să facă cale întoarsă- Prima parte a. Drumului l'u efectuată iu ctiudiţiuni de^UiL de bune. Când după cincizeci de km. Pătrunseră înir'o regiune aproape nelocuită, temerile lui Duval se reolizură.

Pe neaşteptate o ploaie dihivinuă începu sa cada. Fn mai puţin de cinci minute fură muiaţi până la piele. Ci* mare greutate se refugiară într'o colibă tle negni şi petre- ură acolo două zile în

promiscuitatea pufin agreabila a proprietarilor ei.

Dinul tra nelinişti t de ceencc s’ar fi putut întâmpla între liiup, la Zuonle.

Inslurşii a treia zi, pe la mijlacul după amiezii, ploaia se imii potoli pupii.

— Daca nu va reîncepe în noaptea aceasta, hotărî Du- val, vom porni din nou la drum munu» iu /. Orii zilei. Te previn ca lol. Ie. Stu [dMimului vit fi complect lipsii de farmec şi regrot că te- am târât cu mine…

— J3alil ripostă. Marc cu filosofic, Io războiu ca la războiul nu-t" lacc sâugv iau din cauza mea.

Ploaia continuând să cadă linişti! a cei doi bărbaţi încalc când pe caii lor odihni|i, plecară în revărsatul zorilor.

— [Jn sfat… recomanda Dnval, încredintcază-te în în_ stiiiciu! animalului Iun. Mu voiu porni înainte. Încearcă să-ţi conduci calul exacl pe urmele, mele.

Duval nu exagera când spusese e. Ă drumul va fi extrem de dificil. Mnrc şi I) uval erau extenuaţi şi caii, cu toată re/usâcn (a lor. Ei au aproape distruşi de oboseală.

În a cineia zi, ploaia încetă tot atât de brusc pe cât începuse. Singura ameliorare de cure beneficiară calatorii fu ca simţeau îa vesi minte uscate.

D îi val vorbea pu|în; era furios, ^emându-se ca în absenţei lui îndelungată Martin să nu fi făcut. Vreo prostie.

Marc nu avea anireuumentul prietenului sau; era la capătul puterilor şi nu se mai [inea pe cal decâl printr’un efort imens al voinţei.

La un moment dat, în limp ce mergea la pas, tânărul descăleca şi apucând calul de hăţuri o porni înainte pentru u desmovţi.

Marc, înainta că (iva metri şi deodată poticnându-se îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli în apele furioase ale unui râu care se afla la o oarecare adâncime pe stânga. Înainte de a putea schiţa vreo mişcare se siin (i luat de un curent puternic.

— Ajutori strigă el, făcând sforari zadarnice de a a® ’ apropia de mal.

Auzind strigătul, Duval se întoarse în şea. Văzu pri- înejdia.

— Ţine-te bine! lansă el.

Din fericire. Marc nu dăduse drumul hăţului, pe care-l ţinea încă în mâna stângă.

DjvftI descăleca şi sili bietul animal să înainteze, târând aaifel

pe tânăr spre ţărm.

— Fii datorez viaţa, mulţumesc! făcu el simplu.

— Nici de cum, protestă colonistul, nu eu te-am salvat. Colului tău îi datorezi rec unoşliânţă... el te-a salvat Sau, adăugă e [/ilmbihd, puule cu nmu) eta pe care ţ, i-a oferit-o Rani-Si, te-ii protejat!

CAP. IV.

UN ALB A FOST ASASINAT

De câteva ore,. Duval nu mai scosese un cuvânt; părea îngrijorat şi nervozitatea sa se trăda printr'o coulrac (.ie a maxilarelor şi prin felul brusc cu care-şi conducea calul.

— Mă grăbesc să ajung |a plantaţie, răspunse Duval la întrebarea j>e cure i-o puse Marc. Ain presimţirea ca ne aşteaptă o veste proasta. La o suta de metri de planta (ie, cel doi bărbaţi zăriră un negru ulergundu-lc în întâmpinare. Fără îndoială că le pândise sosirea cu acea răbdare cace le este caracteristică oamenilor de culoare.

'Acest negru, cnre răspundea la numele de Falaula Belâ, era un splendid reprezentant al tipului sudanez. Făcuse războiul în Kuropa şi se credea prin acest fapt superior cama. Razilor săi de muncă. Mai ţinea să sublinieze această superioritate prin cuiiwa lucruri care-l distingeau de ceilalţi în mod net: Falaula cunoştea trei până la patru sute de cuvinte franceze.

La zece paşi de călăreţi, negrul se opri, luă un aer de mare consternare şi ridicând braţele spre cer, pronunţă ca iun ton plângător:

Mousie, iiiousie**.L.** Marc nenorocire. „mare nenoi'ocirel

— Ce s'u întâmplat? înnrii Duval, vorbeşte!...

«Nu şti la tine? relua negrul, toarte fericit de a juca un rol pe care nu ţineu ca su-l seurleze.

— Bine înţeles că nu, imbec ilule, se înfurie Duval, da unde vrei să ştiu? Vorbeşte odată.

Falaula se simţi jignit.

— Eu, nu imbecil, făcu e) cu demuilate. Eu sudanez. A soldat..,

Duval regreta cuvintele pe care le Rpusc şi se grăbi s3 le atenuieze efectul.

» Ştiu, zise el, eşti un băiat de ireabu. Dar spune-mt repede ce s'a întâmplat?

Sa'isfacut, sudanezul conţinu*'

** Tu, deschide urechile.it

— Te ascult» grăbeşte-tc.

— Mtmssie M urtm… psic murit.

Duval deveni fouric palid.

— Ce spui? strigă e|, Marliu este mort?

— Ucis, preciza negrul.

Fără să mai asculte. Duval îndemna calul, sosi în faţa rasu|îi. Descăleca şi sărind peste cele pairu trepie deodată, pali’unse ca o fualuaă în odaie.

Nu mai simţea ni<? i o oboseală.

Doi din funcţionarii europeni, Joubert. Şi Cu|u (li, car si- găseau în apropiere şi care-l zăriră pe şeful lor, se gru hiră să-l întâmpine.

— Ce am aflat de|a Falaula? întreba directorul dome hiuJui. Martin Q fosl asasina.!?

S— Din nenorocire, este adevărat! răspunse Joubert.

— Când?

— Acum trei zile,

— De cine?

Cei doi funcţionari schiţară în a cel aş timp un gest de ignoranţă.

— I Drace! înjură Duval, povestiţi-mi tot ce s’a în. Lâinplal.

Joubert &atisfacu aceasta cerere.

— • Marţi seara, du pa cină, ain făcut o partida de cărţi în palru cu Cape rade. Langenis, carp «ven febră, nu mân» case cu noi ci se dusese la culcare. Pe la unsprezece, pe cand eram po calc de «ne desparţi. Martin declară ca nu-i era t-omn şi că po duce su facă o mică plimbare înainte de o se culca… Era cam ame^t…

— Beai? întrerupse Duval.

— Nu ne prea amintim, zise Calatli venind în ajutorul colegului său.

— Probabil că eraţi cu toţii în aeelaş hal. Dealtfel nq mă priveşte… este treaba voastră… Continuă!

• Joubert reluă:

— Aşadar ne despăr|iram. Marţi dimineaţa, pe la noua, iirviâzandu-l încă, Calatli ae duse ca să-l treze «scă. Camera era goală! Ne-om gândii ca poate s’a dus în sat. Dar nici neolo Martin nn fu găsit. Puţin neliniştiţi, pornirăm în cău- («rea Iuir ajutaţi de câţiva negri. Dupî» două ore, descope- rirăm cadavrul Bietului nostru camarad în mărăciniş la cinci sule de metri dincolo de sat…

* Cine l a gusit? tgie scurt Duval.

— Eu! răspunse Calatii.

— Cum o fost uois Martin?

— Cu o lovitură de pumnal între umeri.

— Cu o loviturii de pumnal sau de cuţit?

— Drace! este destul de greu de a preciza; după pu- rerea mea şi a lui Caperade, este vorba ae o lovitură de pumnal.

— Din păcate, este prea târziii ca su-nvi pot face o părere personală, zise Duval care adaugu:

— Aţi făcu1 cele... necesare?

— Chiar în acoinş după aminză, Caperade a redactat un proces verbal pe care l-am semnat cu tot*'— duc. Sa vi l aduc.

Duval fuoea marj eforturi pentru a-şi domina emoţia, ce-l cuprinse.

— Aţi cercetat hârtiile lui Martin? întrebă el.

— Nu ne-am atins de nimic, în camera lui Martin, preciza Jouberl. Am preferat ca să vă aşteptăm...

— Dar ceeace avea asupra lui? Portofoliul, oeasul?

Martin nu mai avea nimic asupra lui, răspunse

Colatti.

— Cu în nimicr

— A fos' jefuit pună şi de tabachera lui...

— Ab! Ah! 9trigă Duval, iată ee este foarte curiosî...

— Jefuit?... Să fie vorba de o crimă săvârşită de ni$tt> banditi?.'. N'aţi remarca' nimic suspect?

— Absolut nimici asigurară cei doi bărbaţi. N'arn găsit nicio urma... Pentru noi, asasinarea lui Martin este inexplicabilă...

— Un cuvânt încă. Fum directorul lui Zuenic. Mnriin nu v*a spus nimic care... ai putea sa explice ce căulu dia- colo de satul negrilor în starea în caic se afla?

— Nu' Când ne-a părăsiţ nu prea ei-u cnpabit ca să mai raţioneze!

— Straniu' l'onrte straniu! murmura Duva! care-şî con- cedie colaboratorii. Lntorceţi-vu În. PosmriJc voastre, zi^e» el. Voiu complecta ancheta, voastră şi voiu în'ocmi un raport pentru administratorul societăţii.

Pontaine asistase la scenă, foarte mişcai' de sfârşitul tragic al compatriotului său, cu care lusese în bune raporturi încă dela sosire. F>a sigur că asasinatul se daJora unui negru răsbunălor. Ftmise aceasta părere când se găsi singur cu prietenul său.

— Am să-ţi explic astă seară, răspunsese acesta din firmă. Şi

eu am avut la început acee&ş ideie... dar diferitele detalii îmi tiuit de gândii cu aceaslă crima nu poate Ti imputată unuia din muncitorii noştrii... Ah! ce plagă pentru colonişti!

Duval se cufunda ’imp de câleva minute îu reflec (iunile 6a’e*

— Dragul meu Marc, zise c4 când îşi ridica. Înslarsif capii), du-te de te culcă. Eşij foarle obosit şi pulină odihna n’are ce sa. Ţi strice. J, a cină î (i voi face cunoscute rezultatele anchetci mele, dar nu uita sfatul |>e care (i l-am inai dat- nu te îndepăHa nici odată fără a li înarma’. Moartea ne da mereu Ifircoule. Ai avu1 o dovadă cleştii! de trisla!...

I’ontaine? i Duval? e revăzură după co se odihniră. $ase ore de somn adânc. Îi reduseră lui Marc elasticilatea membrelor salt* anchilozate de oboseala zilelor preccdente. F

Mirarea lunarului fu marc când cons’ată că prietenul sau care nu se odihnise nicio clipă dela sosirea lui, era tot aiât de diapus şi de Jucid ea şi cum s’ar li trezit chior atunci din somn.

— Eşti de fer? nu se putut abţine inginerul de a-l întreba.

— Din corne şi oase ca şi tinet răspunse celalalt zâmbind; numii; că eu in’am obişnuit să-mi domin oboseala...

— Şi ancheta?

— K’nm aflat nimic nou. Am interogat pe tofi colabo- ralorii noşini, am văzut pe toţi negrii., dar a’ara isbutii şi ob (în niciun indiciu. Nu s*a produs niciun incident în timpul lipsei noastre. Mar lin nu s’a purtat rău cu nimeu», deci nu există niciun motiv de răsbunare...

— Atunci?

— Ţi-o repeî: nu. Ştiu nimic.

— Te-am auzii, azi diminea|a, emâlând ipoteza unei crime datori UI ho-ţilor; ce te-a făcut sa cmi|i această părere”

faptul că Martin a fost jefiiil. I’lsie posibil cu Xaou- ianii sa fi dat lorcoale] >rin regiunea noasiră... Talii pentru co <ajn insisiat asupra naiurii rănii căci armele pe caic Ic posedă acei bandiţi nu sunt Jn fel cu acelea de care se servesc ne^rij din regiunea noastră. — Oamenii noşirii îi*aii -. • emurea* nimic, lini es^e greu să mi lac astăzi o piliere. Căci /aouianii nu Lisă aJu> urme ale trecerii lor decât cadavrele victimelor Jor.. În fond. Nu cred ca biciul Martin sa fi fost asasinat de aceşti bandiţi... Treime sa fie cu loUil altceva. Plo. Iâa pe caro am blesleinat-o cred că m-’-a făcut un mate serviciu-..

— Nu înţeleg re vrei să zici? făcu Marc.

— Este deatul de simplu, totuşi. Daca ceeace bănu^so rs’r cn<w-(… A’unci. Nu pe Mur’in au vrui sS-l lovească., ci pe mine., nu greşii persuunu…

— Atunci ui o bănuiala?… Ai o explicaţie?..

— O e. \] >lj<-a|ie? Aş fi dorii mult ca su găsesc una: este atâta ’imp de când o cnui. Ca să mă înţelegi, ar trebui su. Şti…

— Să şt’u?… ce?

Ouval nu răspunse imediat. Se gândea dacă Uebue sa-şi complecle/e gândul.

— Ascultă, Mjitc. Sfârşi el prin a zice, eşti un băiat so rios şi pot să |i încredinţez, un secret… Am toată încrederea în iinc şi în fond este bine ca să ş’i iotul pentru cazul când… ini s’ar întâmpla şi mie un uccident. De patru ani de când suni aici, adică de când socie’u’ea noastră a intrat în posesia acestui domeniu, s’au petrecut lucruri stranii, foarte naturale, pen’ru acel care nu ştie să observe, bine înţeles, dar a căror înlănţuire nu poate să Jase indiferent pe un om care este obişnuit cu via (n de colonist… Ma priveşti mirat şi ie întrebi dacă nu cumva am înebunit s» u dacă febra nu mă face sa aiurez… Îţi spun numaj ţie şi o reper, că un mister ne înconjoară. Am încercat să-l des leg, dar n’am reuşit. Dacă vrei, putem ca să încercăm împreună ca să descifrăm acest mister. Îţi atrag însă în mod cinstit atenţia, că în acesl cez ne pândesc multe primejdii…

Y.

CATEVA DESCOPERIRI STRANII.

Tolăniţi confortabil în doua fotolii de trestie, pe terasa căsuţii pe care o locuiau în comun. Duval şi Pontai ne îşi sorbeau liniştiţi cafeaua pe oare Ie-o adusese boyul ce în* deplinea în acelaş timp funcţia de valet şi de bucătar. Era un ştrengar de douăsprezece ani. De rasă congoleză, un u. ^- gru superb, agil şi puternic, care răspundea la numele de Faimi.

Jn’eligent şi mai puţin leneş ra cea mai mare parle a semenilor săi, Faimi îndruga eateva cuvinte franceze şi înţelegea mai multe. Nimic nu era mui comic decât su auzi discuţiile pe care acesta Ie suslinea cu Faluula, care avea pretenţia sS-i servească de profesor. *.

Duval Iovi din palme. Faimi sosi în goană.,

— Nu mai avem nevoie de tine. Adu-ne numai cuTin cu ţigări care se află pe biroul meu şi du te de te culcă.

Boynl se furişă în înteriorul casei, reveni cu ţigaretele cerute şi dispăru din nou, fericit de ocazia ce i se prezenta de a putea

palavragi cu prietenul său sudanezul.

Duvql fuma câtva timp în tăcere urmărind nourii de fum ce se ridicau încetişor în spirală, apoi se întoarse spre mine.

— Dragul meu prieten. Începu el, vreau să-ini ţin promisiunea pe care ţi-am făcu ’-o recent de a-ţi vorbj de misterul care ne înconjoarii; în acest scop I am îndepărtat şi pe Faimi. Caei nu vreau ca vrc. O ureche indiscreta sa auctu măcar un cuvânt din cecace-(î voiu povesti.

Colonistul tăcu din nou pu|în pentru a-şi coordona gândurile, apoi începu.

— Sunt patru ani- (i ain mai spus, începu el, de când socic’atea noastră a intrat în posesia acestui domeniu. Ce se afla prin aceste locuri înainte de a ne fi fost acordaţi» conccsiunea? Nimic altceva decât nepatrunsă jungla’ Poa’e cu alta dată au trăit pe aici negrii; este posibil, dar nu s’a pu’ut stabili. K’am găsit nicio urma de fiinţă omenească, ui mic altceva decâl jungla imensă şi fiare sălbatece. Trebuie să-fi explic, în treacăt, că am fost numit directorul acestei concesiuni, pentru că am trăit mai mulţi ani în Malaezia şi pentru că eram la curent cu culUira arborilor de cauciuc- lini luai postul în primire, însoiit de doi europeni, un francez şi’un danez, csiri neputâud suporta mult timp climatul mă părăsiră în mai pu (în de un an.

Trec repede peste debuturile instalărei noas’rc. Muncitorii consiruira moi înîâiu un sat pentrn ei, apoi începură să doboare arborii pen*ru u ridica această căsuţă destinată albilor. Aceasta ne ceru cam şase tuni. Danezul care se svârcolea în friguri de diuiineu|a până scara, mă părăsi cam în aest moment. Pentru a. I înlocui. Îmi fu trimis Martin.

— Martin sosi cu o imporuintă caravană de hamali, aducând întregul material de care aveum nevoie, aşa că nu pesic mailr timp începui sa pl «ntez arbori; de cauciuc... Abea dupa im an. Pi^uj sa constat ca arborii noştri tineri creşteau cu vigoare şi că terenul părea să le convină. După toate probabilităţile munca noastră avea sa dea roade bune.

■Imi fură trimeşi înca ’rej colaboratori pe care-j eii- no. Şti: Jnubert. Caperadc şi Lâingeais e. Are sosi cu patru luni mu; târ/iu.

— Căsuţa pe care o locuiam cu Martin, aceea în care ne «tfUini acum. Era prea mica pen’ru a ne adăposti pe toţi. În plus. Pentru motivele pe care desigur că le ghiceşti, preferai să nij păstrez ceva mai multă indpenden|a. Luai deci hotărârea. Clădesc un alt edificiu mai vast şi să mi-l pătrez pe acesta numai pentru u/. Ul

nicu personal.

^Prinia mea surpriză datează din această perioadă.

SâpĂnd pământul uentru a forma temelia, unul din negrii descoperi la o udâncime de numai cincizeci ’de eentî- melii o casetă de metal.

«Crezui la început că era vorba de o epava, daca po* sa întrebuinţez acest cuvânt, care provenea dela o colonie de explorare. Poate cu ucessta casetă conţinea is’oricul suferinţelor nenorociţilor călători de care nimeni nu mai auzise vorbindu-se. Inima mj bătea şi eram foarte emoţionai când forţai broasca case’ei. Ce voiu descoperi înuu&lru?

«Spre marea mea uimire descoperi numui câteva instrumente de minier înfăşurate cu grije în nişte bucu (i de pânza. Nimic altceva, nicio indâca (ie care săjmi permită de a identifica provenienţa aceslor instrumente. Cu <oate cercetările întreprinse nu inui descoperi nimic. Eram deccp.

(ionat…

Multă vreme după necm, în timp ce ^apam un teren, pe cnre-l alesesem de mai înainte, pentru a semăna nişte legume, scosei [» iveală o nouă caseiă de metal, sau mai bine zis un cufăr mic. Kram singur când făcui aceasta descoperire. Mă grăbj să mă închid în odaie ca să pol Heschigo netnrburat caseta. In-d’ârşit. Gândi eu> voiu avea cheia enigmei care nu încetase o clipă de a mu intriga. Mica casetă se o seină na foar’e nurii cu ceu descoperită anterior, numai că era şi mai mică.

«Nu mai puţin mişcat ca prim i oaru, for [ai broasca şi., şti co- am găsit?

— Nu, răspunse Marc, foarte curios.

— Doua pie’rc…

— Doua pietre?

— Du, doua pielriccle de mărimea unei. Jumă’ă|i d? nuci… Nu mai înjelegeam nimic…

«Nu întnrziai să mu şi aMe motive de snrpri/a.

«În interval de cincisprezece zile făcui alt – două deco- periri şi mni stranii,

«În rerlitntc. Prima fu făcută tic unul din indigenii nos’-j în sectorul K al plantaj. Iei, adică Ia doi Unt. De lo<u| unde fusese descoperiia caseta cu insmimenie. I) – data acenstn era vorba de o eiuie de 7. Ine ce conţinea >; ist- cartuşe de dinamită şi un liiil **l**» icklord de câjiva zeci <Jr melri lungime.

— Din ce în ce mai straniii, constată Marc.. ^i a] p; uru. Lea

lucru?

— Imediat. Această din urmă descoperire o lăciij prin- tr*o întâmplare cu adevărat extraordinara. Cred că ni re- marcai enormul boa bal care se găseşte la intrarea. Satului negrilor? Scoarţa acestui copac este foarle uşor crăpată la înălţimea unui om de statură mijlocie. În timp ce vurbeam «■îi îi îi îi I din negrii, ma amuzam sn vor în mod mecanic vâr- lul bastonului meu în aceasta crăpătura a scoarţei... Spre unii-a mea uimire, bastonul mi se înfundă destul de adânc. I > «■ mdată ce fui sigur, largi cu cuţitul meu cavitatea pe care o i'iis'i. Şi descoperii tubul unui cartuş compicc. T golit. Când N|nni golit, înţeleg ca fusese golit de pulbere şi de alico, căci în iulerior descoperi o bucată de hârtie răsucită...

— . ^i această Iiârfie ce era? întrerupse Marc în culmea un sfidării.

— Un plan, răspunse Duval, un simplu plan. N'am isbu- fii iiiriodată să-| descifrez. Voiu reveni îndală: pentru mo* imul lasă. Mă să continui. Ţi am expus în câteva cuvinte [milogul misterului ce ne înconjoară. Acum vin la eveni- im-ulele care au urinat.

^Descoperirile, făcute de mine sau de alţii, erau pasive, iliirii pot sa întrebuinţez acest cuvânt pentru a exprima di- li>rei) în care» există între prima parte a afacerei şi a doua, «urc este constitui la, din contra, prin fapte active.

, ^Timp de mai multe ore, încercai zadarnic sa înţeleg M- iniiifiicaţiu documentului pe care întâmplare^ mi-J pusese îu inână. Deodată o ideâe inu ilumina şi o pusei imediat în a. Pl n a re, Bugni planul înapoi în tub şi ascunsei totul la loc în ia vi la tea bonbabului....

. Timp de o Juna nu remarcai nimic. Intr'o noapte, îm- |iins din nâou de curiozitatea care nu-mi da pace. Mă dusei mi cerccley, ascunzătoarea. Tubul dispăruse! În schimb bu- mla de hârtie albă prin care înlocuisem planul, se afla acolo.

0 «Irsfăcui puţin vexat. Nu mai era alba; conţinea un desen crn. Solau ce reprezenta un cap de inorl cu doua tibii încrucişa le. Fără îndoiala, că acest desen reprezenta un ayertis- nicii! dacii, nu chiar o ameninjare.

CvSituaţia se prociza: cineva din anturajul meu ma preludase în uccasta ţară pentru a urmări un scop ce-mi era imposibil *t a.* Să-l bănuiesc. Încercai sa ma iaformez în acea- privinţa; nu aflai nimic; administratorul societăţi îmi (■firmă că regiunea fusese absolut pustie până la sosirea iHMisIră.

ITrceură mai multe luni. Ascunsei planul într’un sertar al biroului mem unde ţineam şi hârtiile relative Ia exploa- luivn. Unasiră. Inir’o zi. Dupa ee examinai pentru o suta oară planul. În loc să-l pun înapoi în sertar, îl bagai în buzunar.

1 ’u o prccauţiufie bună. În săptămâna următoare, biroul meu fu *part în timpul nopliil

— Spsft? I re sări Fontaine.

— Da! dragai meu, reluă Duval scuturând cenuşa din pipa. Tun zis bine: spart… şi după toate regalele artei; im somnul uş^r şi un perete subţire de l? mn îmi desparte odaia de birou’… u’am auzii nimic. Denbca a doua zi mi-ain dat seama de faptul săvârşit, găsind sertarele trase şi Imrliile împrăştia ie pe jos. ’lrebuii’ sâi adaug că ho (ul s’a ară ia I de o cinste surprinzătoare: nu s’a atins de nimic… Nu găsi «e însă ceeace cuutn, din simplul motiv că aveain faimosul plan asupra mea.

«Făcui imediat o anchetă şi inicrogai eu severitate pe toata lumea, fără excepţie.

, «Muncă zadarnică; nimeni n’auzise nimic, nu văzuse nimic şi nu ştia nimic. Turbam de furie…

«Dair asta nu_i încă lotul.

«Intr’o zi, pe când era în la vânătoare, însoţit numai de Falaula care trebuia să mă. Ajute ca sa duc vâiuutl. Cineva trase asupra mea. Detuuăiura se ati/. Isc dinspre dreapta, adică din interiorul pădurii; casca îmi Tu străpunsă la o înălţime du trei centimetri deasupra părului…

«Ştii ce înseamnă vegeta) ia tropicală.,. Er. I deci o nebunie ea să încerc sa cant un individ în nepătniusa junglă. În afară de aceasta, ciue ştie daca nu mă pundeu d<e undeva şi dac» nu aştepta o ocazie favorabilă de a-şi repeta tentativa de crimă. Cel mai înţelept era. «u mă întorc înapoi Ia plantaţie, ceeaee şi făcui.

«Ceeacc mă mira, este că mu hotăiiVeiu cidar îu d’nii- neaţa aceea sa pornesc [a vânătoare şi deci nimeni în afnră de mine nu putea să-mi cunoască proiectul. Aceasta mă lăcu Sa presupun că crain spionat fără inelare de un inamic cmc voia sa mu doboare, într’un moment dat când aş li fost singur. Precauţiunilc pe care în^ai văzul luându-le iu diferite Împrejurări, se explica deci prin cele ce (i-ani povestit până acuma.

Diivbl tăcu câteva secuiulc.

— Şi acum, reluă" e| iată i a Martin <i losi asiihin-ii!…

Oaie e» fi fost ucis din greşr. Ila în 1<în îi| meu?… ’Iu (r<-posibil… Faptul ca a fost jefuit îmi e un fii mă banniMti…

VI

PLANUL MISTERIOS

Jl’ina o tăcere lungă. Duval. Terminând de \oibii. ^e cufundă îatro meditnre dureroasa fei Muri la rândul sau îşi recapitula în minte straniu poveste pe earc o auzise.

Inginerul fu acela care reînsufleţi discuţia.

— Mi -oi spus, făcu ol, că planul pe caro l-n ■ descoperit în i>oaba [era indescifrabil; totuşi pare să aibe o irnpor- ’uii (u primordială pentru accl căruia i-a npar|iiuit, deoarece acest individ, nu dă înapoi nici chiar din faţa unei crime pentru a intra în posesia lui. Acest plan reprozinlă cheia inisteiubii….

Duval scoase portofoliul său dintr’uu buzunar interior al ca mă şi i, extrase o hârtie îndoită în două şi o întinse lui Mare.

— Iuta documentul, zise el. Vezi dacă examinarea Ini iii va aduce vreo explicaJie.

Dela prima privire, Konfiiinc constată <a cuvântul plan era destul de impropriu. La drept, vorbind, figura pe care o privea era compusă numai din cinci linii de lungimi inegala intretăindu-se toate într’un punct ceniral. IJna din linii, cea mai lungă, era terminată prinh’un vârf de săgeată, cum utilizează cartografi: pzntt’u a iudica o di rect ie; alta era întăritâ Cu un punt-l gi’os.

Piar. Ul fusele Irasal cu cerneală de China, căci fusese alterat de tini;}.

Nicio indicaţi* orienta ni mie cai’c să se asemene cil o evacuare de dis; uii|e.

Du val explică:

— Presupun că lectura acc>lui plan nu poale. Să devie posibila câeeât cât coudi (iu de a se d1.: termina puiictul central unde liniile se întretaie. Am luai mai întâi ea punct eoni ral hnabnluL a-po’. În mod succesiv, locurile unde fuseseră găsite casei a eu instrumente, c-u l’u rasul cu pietricele şi chiar cartuşele cu dinamită. Insuccesul în toate cazurile a fost acela?…

— Ceea ce înseamnă, remarcă Marc, cu figura care ne intrigă, nn se referă la niciunul din aceste locuri.

— Am ijuns la aceeaşi concluzie:: dur alunei penii uec pl. Mul se gaşca ascuns aici şi nu în locul v’/.at de schema

— Poale t: a iiu exisia 0 ascunzătoare buiiu în acel loc.

— Hm! hm! zâmbi Duval, este o expica (ie. Cam prea Hinplă… Vei admite, iotuşi, <a misteriosul meu Iio| cu şi acela care a încercat să mu omoare – care mai la urma urmei, poate fi unul şi acelaş individ! — nn locuieşle la mtdii kilometri de aici; * felul în

care sunt spionat o dovedeşte • • .

— Cari sunt a^ezămintele care se găsesc prin apio- picre?

— Satul Cucreda. Ia treizeci de km. Sad-vesl: mai la • iiid încă acela pe care l-am străbătut când ne-ain dus la

Abeche; şi o mică exploatare agricola aparţinând unor olandezi, la douăzeci şi cinci de km. Nord. Est. În afară de aceste centre, deşertul»

— Îi cunoşti pe olandezii de care mi-ai vorbit?

— Foarte puţin; s'au stabilit cu mult după noi în aceasta regiune.

— Co fel de om este proprietarul exploataţici?

— Un tip energic, dar care pare cu-şi face prea mari iluzii asupra posibilităţilor agriculturii. Mi-a povestit ca scopul lui era ca să creeze o importanta plantaţie de cafea; mă îndoiesc însă că va ajunge Ia un rezultat sai'sfăcător, căci regiunea 111 care s'a stabilit are un pământ foarte uscat»

— L-ai vizitat proprietatea?

— Nici odată, am avut altceva de făcut; dar cunosc regiunea, căci. Încă din primele zile ale sosirei mele aici. Am explorat regiunea caro ne înconjoară pe o rază destul de întinsă.

— Te-a invitai?

— Poate... nu-mi aduc aminte... cred ca a făcui o... Dacă ar fi fost vorba de un francez, ar fi putut ca să mă intereseze; între compatrioţii pierduţi în pustiu, cinci zeci de km. Nu contează; cu străini, n'am niciun chef sa fac cu- xi oştii nţă...

După o nouă tăcere destul de prelungită, Duval reluă cu gravitate:

Dragul meu Font ai ne. Cunoşti misterul care ne înconjoară, aş putea zice, pericolul care ne ameninţa. Dacă mi se va întâmpla o nenorocirc, ţie îţi va reveni direcţia accsiui domeniu...

— Să nu vorbim prostii* protestă Marc.

— Ba da, tinere, din contra, să vorbim. Oedr-ma c-ă nu ma speriu la gându] ca voiu ti doborât de un £ Uni le anonim, am văzut prea adesea moartea cu ochii* ca. ^a mă tem... sunt siogur pe lume şi dacă pi^r aici sau în altă parte, mă lasă cu lotul rece... Vei face atunci ceea ce vei crede... Ţin să-ţi atrag atenjiuaea 111 privinţa iluziilor pe care ţi le-ai putea faoe pentru a căpăta lin ajutor din partea autorităţilor administrative... suntem prea îrtdepâina|i în interiorul junglei pentru ca să le fie posibil de a no veni în ajuinr. Şi apoi, în jungu, este o lege absolută: nu W-buic să te bazezi decât pe tine însuţi.

Colaboratorii noştri, – nu vorbesc decât de cei din rasa nonstra, bine înţeles, – sunt băoţi buni pe care a [putea să te bizui în caz de primejdie, dar care nu sunt capabili de pien multă iniţiativă…

— Drace? exclama Marc, eşti prea tragic. De ce te It'lll I?

— Ş/iu şi eu? Tocmai aceasta mă nelinişteşte. În. Afara • Ir hi| >lii| că aş putea fi ucis… aş mai putea fi şi răpit…

— Iu acest caz, îfci promit că voiu şti să te salvez.

Cum?…. Şi cu cine?

R'ontainc rămase perplex.

Nu ^iiu, făcu el după un timp; voiu gusi un mijloc…

Din politeţă, pentru a nu-şi jigni prietenul, Duval nu În. M'-lii mai mult, <Iar o expresie <le incredulitate i ee întipări ţii- l» i (îi. Îii timp ce spunea pe un ion împăciuitor: __

— Jiine! Însă ţin să-ţi atrag atenţia ca sarcina va fi cu fimir mui grea decut îţi imaginezi.

— Intr'un caz oitât de grav, hazardă Marc, voiu faco apel la prietenii mei pentru a mă ajuta.

— Prietenii care se afla, fără îndoiala, în Franţa. Nu-i

«îjU?

— Da.

De (lata nociasta, Duval isbucni într'un hohot de râs

VimI.

— VŞ; Iu îi vei mga ea sa intervie pe lângă ministerul coloniilor? Ei bine, dragai ineu, captivii a teu mea va avea iihitiri sinsa de q se prelungi pe o durata de mai mulţi ani—

— – Nici de cum! replică Marc, nu voiu solicita niciun niiii iiis oficial. Voi ruga prietenii ca să vie să mă secon- d< /. R… patru energii valorează niai jiiult dec a una.

— Pe legea meu! ui o încrede ic extraordinară în această l-tM icMiie, dragul meu. Pentru a presupune cu cei pe care-i vi'i. Iliima…

'I ânărui întrerupse cu putere:

— Aceţti prieteni sunt mai mult ca prieteni… o legatar;! hirânsă ne leajiă: mai mult încă. Suntem legaţi şi prin- frr'm» jurământ solemn.

— O asociaţie secretă? gluini colonistul.

— Ceva mai mult… şi mai serios… Te voiu pune în curmi ^i vei înţelegc mai bine ceeaee îţi parc Curios acuma.

I) ovul îl asc ulta cu atente.

— Te invidiez că ai astfel de prieteni, zise el. Scuză-mi l «- n>g scepticismul şi. „să sperăm că tovarăşii tăi vnr găsi o nir. I

(KM7Âiine de a face cunoşiiinjă e» Africa.

Încă un cuvânt în această privinţă, rugă inginerul:

mi s’nr întâmpla un accident, bo rog să-l avertizezi pe Hnimnncl Bartalan... el se va însărcina ca să-mi anuuje pă- ww [\’\. Uicnuând brutalitatea... uuei ştiri rele...

YJ1

MEŞTERA ASCUNSA

Marc im fusese turburat din cale afară de expunerea lui Leon Duval. Misterul pe care acesta i. I revelase, îl interesa Iară ca să-l înspăimânte. Luă lucrurile mai puţin în tragic ca tovarăşul lui şi pe măsură ce timpul trecea fără sa aducă Japte noi. Tânărul inginer se libsra de impresia primă, caro se rosiinţise direct din cmo|ia naratorului. Din partea lui, Marc reducea povestea la proporţii foarte mici. K drept ca exista tentativa de crimă usupr. I lui Duval şi asasinarea lui Mai lin, dar nu se stabilise încă nicio corelaţie între cic şt Font a» ne eru gata sa reproşeze prietenului sau cu se lăsase prea mult antrenat de imaginaţie.

Necazurile viejii cotidiene îl obligaseră pe Marc su şi îndrepte gândurile spre allă ţintă decât su urmărească rezolv urca problemei la care Duval însuşi renunţase.

Studiul corn poziţiei solului şi acela al florei equatoriale nu urau s-ngurelc subiecte care captau atenjia lui Marc. El se căznea să pătrundă mentalitatea indigenilor şi să se familiarizeze cu obicei ini le lor. Iu vă (ase cuviutc|e esenţiale, ele diniictuini întrebuinţat de QuadaYcni, care constituiau marea majori late a negrilor întrebuinţaţi pe planta (ie şi is- butise să se facă înţeles într’o oarecare măsură.

Jsbuti.su să-şi recruteze un prieten în îU’rsoana unui negru numii A>sonu. Era un lunar voinic, şiret şi Foarte des- gliefat.

Asfcona la rândul lui era Toarte mândru de prietenia inginerului; de îndată ce-| xăr-’a. În a|ar> ojclou de luciu, îi • -. ■. Şea înainte şi-l saluta cu un răsunător:

— Kojoit, mousssie!

Jn mai multe rânduri. Marc profilase de o Duminică sr. N de o ştirbă (cure* zile consacrate odihnei, peiilrii a lace (ursii prin sa\ ană.

— L’ii prudent. Îl sfăiuiu tvi mod inct iUibil Duval care; prefera să rămână întins pe tern. Sa ca*i: (i; şi sa luiiuv. E mu meroase pipe.

— Aşi! zâmbea Foniaiuc. De când nă plimb prin junglă. N’am înlăbiii tiper.ir d" oih.

O ţiniă a eseu ivi ei il l. Enla pe Marc: mirnelc siiU; il<- la iiovd-vesl de planlajie pr caic Duval le /u^iuvis^ ca saliwr lece şi pitoreşti. Dar; n-as (a rej>ie/. Eiita n t■ălalurie «lu< ţv în tor» ti-frxU'va sute dr km. Ş' era miiJusihU ca t-a «» poazi?' efeclua numai într'o singurii zi.

<> mă/iulie se prezinlu şi Mure încercă ea sa profite. Siin (ptijiu nelinişţit gândmdu-iuă cCi Te vei aventura i, i, ir «tr departe singur, zise Duval, când tânărul îi făcu i iiiiii'-< iiNi intenţia sa. Pustiul îş [arc surprizele sale. — Dac; i |i. \ .1 în (âmpla ceva, ce te vei face tiptil complect d-^

Îl fiplot

— Lotuşi acele coline mu tentează, ripostă Fontaine. (aufă"ti un însoţitor: poate cu unul (lin camnruzii iiM'. Fn \a accepta sa facă o plimbare.

Lî. Ipi. Rlâml Ini Duval insuccesul tentativei sale, Marc. Nu. Nu voiu să şi contrarieze prietenul emise o ideie: Îl voiu lua pe Assona, zise el.

În lipsă de ceva mai bun! răspunse colonistul. Nn în il ji fie de prea mare ajutor, dur în schimb nu vei fi (îi>i, „im'. Assona cunoaşte bine jiinglu căci a trăit mult în ni.. I) e< i i" îi 1 cu tine...

I\ «» tu1 fu mai mult decât entuziasmat. Butii din mâini.. E\ri îi>îi câievu nulturi faniastice şi scoase nişte ţipete asur-

/iliui re

1 ninzia^mul lui nu mai cunoscu margini când aHă că \i, ji\i-a un cal la dispoziţie.

Lude învăţase Assona să călărească? Mister. Adevir Iul rxte că se ţinea cu multă siguranţă pe cal.

Marc se. Echij) ase foarte serios: carabina în banduliera ţ, ii-Milvernl în locul dela centură; în cei doi saci fixaţi în |, i (<i pi->>eu >. E găseau provizii pentru cei pui în cinci zile.

(iilătoria se efecluă fără niciun incident, /oua, pe care o sirii bă'. Îi Mare, era cu totul diferită de aceea pe care-o pav- miM'se când îl însojise pe Duval la Abeclu'.

I) ir val nu exagerase; priveliştea era minunată: bogăţia uri' [iei conirnsta în mod strunin cu ariditatea regiunei natul i iene foar'e apropiate.

(âtrva stânci se înălţau brusc din câmpie, ca nişie sen* lim Ir avansate; apoi, alte stânci, ale căror îaăljime progre»» iiu. În mod simetric, se aliniau strânse formând o creastă rair se prelungea în direcţia sud-est-nord-vest pe o întin- ili n de zeci şi zeci de km. Cât vedeai cu ochii.

< aud soarele înccpu să apună Ia orizont, Marc, urmat pu* «îl pas de Assooa întreprinse o recunoaştere a primilor mun|i. Descoperi pe coastele lor nişte plante pe care nu le unii văzuse uiciodaiă şi a cărei varietate era infinita.

Deodaiu, în timp ce se oprise pentru a examina mai litrul aspectul generai al stâncilor, tânărul descoperi între 11ci■ i: î >iraluri o Tisură care se întindea pe o lungime de opt. R «i îi»; centimetri Dans L «o metru.

Mecanic. Introduse un baston pe care-l ţinea în mâna; bastoDu] se înfunda Iară să întâlnească rezislenja; pujin nisip care se depusese pe marginea inferioara <1 fisnrei căzu. Apfecându-si; pentru a privi I; i nivelul eră pal urii, Marc zău cu mirure filtrându-se prin crăpaiură lumina zilei.

— Curios, ziseei luniinţipure ca provine dinir*un coridor vecin şi lotuşi mă găsesc în faţa innij zid… Su fie vorba de o peşteră? Jn acest caz, să încercăm sii descoperim intrarea.

Cău'ă mai bine de o oră fără a descopri nimic. Assonn, care urmărea această manevră eu cuirio/. Ilulc, uoâiiţelegâiid scopul» căsca nişte ochi miraţi.

În slârşit înţelegând scopul cercctoiilor marelui său pria ten. Îi veni îu ajutor. Se că iară pâiui |u un fel de platforma care se afla Ia o înăl (imc de cuiiva metri şi dispăru după nişte stânci. Iiisfâişit, Marc îl văzu reapărând puţin mai sus şi la cincisprezece metri mai în l'aţă,

Assona râdea de mulţumire, descoperind un şirag de d'inţi albi. Strigă câteva cuvinte pe care Marc nu le înţelese, dar al căror sens îl ghici deoarece fuseseră subliniate de un gest de chemare.

— I Ce-ai găsit? întrebă inginerul dupa ce ajunsese ca nnrc greutate lângă el.

Negrul arătă cu degetuj spre intrarea unei peşteri.

Fără sa ezite. Fontaine porni înainte, însoţit imediat de Assona.

Se trezi aproape imediat într'o cameră subterană de o formă vag elipsoidală care putea să aibe o suprafaţă de aproape o Sută de metri pătraţi.

Privind stâncile de inai aproape. Marc observă c5 erau roase în lungime.

— Care să Tic compoziţia acestui c-varţ? se întrebă Marc.

Assona care urmarea cu curiozitutc toate mişcările europeanului, î^i aminti că şi el avea un cuţit utârnut printr'un fir de gât. Foarte grav, începu să râcâie pietrele cuin vedea că făcea

şi Fontaine.

După ce făcură o provizie suficientă din materialul strălucitor ieşiră din nou la suprafaţă şi renunţând ca să mai prelungească excursia, se grăbiră să se înapoieze la Zucenic.

«Cine ştie, se gândea Marc, daca sub-solul nu ascunde, aici bogăţii nebănuiie...

Întoarcerea 9G efectua în aceleaşi eondiţiuni ca şt plecarea. Adică fără de niciun incident...

VIII

Sl'RPRIZA UNEI GRĂMEZI DE PIETRE

Deabea a doua zi scara, când se paşi singur, Marc putu sa. Examineze în linişte Fragmentele de stkâcu po caro le odnsesc. Densitatea materiei îl miră la început; nu corespundea cu aceea a grafitului cujn o bănuise până atuuci.

— S'ar spnue că ar Ti aut raci;), remarcă el.

Degajă o pietricica neagră, dură ca otelul şi aşezându-o într'un un umil unghi u ul luminei, objiuu un reflex foarte ▼iu.

— Foarte curios, constată Marc repetând experienţa cu nn alt frugmenl cure apuru de o nuanţa mai limpede, dar cure, ax pusa Ia Iu/mina lămpii, ramu^e opacă.

— Este, fără îndoială, un minereu, continuă tânărul în sine; dar cărei formaţiuni aparţine şi ce conţine? Slabele mele canoştiinţe în această materie, nu-mi permit s'o stabilesc. Sa vedem dacă eşantioanele pe care Ie-a Cules Assona puţin mai departe, oferă aceleaşi caracteristice?

Din grămada strânsa de negru. Marc alese un eşantion, de mărimea unei nuci...

O surpriză îl aştepta.

Ceeace obţinu, după ce-l curăţise de pământ, nu fu o pietricica mai mult sau mai puţin strălucitoare, ci o veri- tabiJă piatra preţioasă care uvea coloraţia safirului şi transparenţa sticlei.

Marc mi-şi credea ochilor: ţinea între police şi indice, o piulra preţioasă cu cele mui pure upc.

— Dumnezeu să mă iertel făcu el cu vocea joasă, dar aceste sunt pietre rarei

Ezilă iimp de o secundă, pentru a şti, dacă trebuia să-i aducă lu cunoştinţa lui Duval, strania sa descoperire.

— Voi uvea timp s'o fac mai târzia, după ce voiu» fi sigur...

Noaptea târziu, inginerul strânse totul într'o cutie şi se hotărî însfârşii să se culc e.

Exista, Ia Zuenic, o mică bibliotecă, puţin importantă şi în cure

figurau caicvu opere ce se raportau la Africa equa- loiiulă. Mure recurse la ajutorul ei. Nu găsi mare lucru. În «larii de câtewi rânduri pe care Ie ceti într’o carte pe cnre o riisl’oin.

■ În aval de eonrineiitul lui Burmingeri. Se afla un ză- cuinânt de cvarţ. Care se înalţă pe malul stâng al fluviului; direct iu u cestui zavumânl est’- I ^ K.

«Cam Ia cincizeci de km. În amonte de confluent se înaltă pe niajul drept „hi masiv stâncos. Loiniut dinir’un agre- gat lăra coeziune compus din mici frugiuentc de cvarţ, ci- mejiiate de o nialerie argi|o-lci uginousii.

Această stâncă trebuie considerata ca o forma particulară a stâncii letugijuja. Se. Ta conjinc, împrăştialc în mod neregulat îu ţoale. Sensurile, numeroase giăunle feriiginoa. Se sub-clidrice cam de douăzeci de milimetrii în diumetru şi care aling o oarecare lungime».

— R- N’am avansat cu nimic, murmură inginerul închizând cartea; totuşi, direcţia zăcământului semnalat, poate să corespundă, la rigoare, cu situaţia colinelor Kapka. Daca ara. Prelungi linia pe o distanţă de câteva snte de km…

Marc de. Se li isc o altă carte.

— Ce eau (i cu aşa înfrigurare? îl întrebă Duval care intra în acest moment în odaia care servea îu acela? timp de sufragerie ^i de salon.

Încerc sa mă documentez asupra compoziţiei stânci* lor care consiiiuie col inele Kapka şi nu găsesc nimic.

— -\~u-i ele mirare, constată Duval, Africa noastră este încă pi ea tânără penii u a putea fi bine Cunoscută; dea bea îi cunoaştem geografia internă… mai rămân încă destule regiuni de explorat… Sunt oameni care afirma Cu siguranţă că s’ar găsi în Sa ham fer, cărbune, petrol, cupru, aur şi diamante…

— Ah) diamante?

— Decc nu? Se vorbeşte că în Africa de Sud acum de curând s’ar fi găsit un eşantion la Kouanga, adică nu geparte de aici. Aşadar…

— Fn (. [’adevăr! Pentru rost, poate că s’flu cam prâpit.

— Adică s’uu exagerat posibilităţile. Este sigur ou în centrul A fii cei exhsiă zăcăminte de cupru, argint, plumb şi magneziu, dar care este importanţa lor? Rămâne He văzut. Şi în Franja s’a găsit aur, dar aceasta înseamnă oare că ţara noastră a devenit un nou Klondyke?

— În afară de diamante, nu s’au mui descoperit şi alte pietre

preţioase? întrebă inginerul.

După câte ştiu. Nu. Aceasta nu înseamnă însă efi n*ar putea exista; nu prea ma interesează aceste chestiuni, cel puţin pentru moment.

Marc nu mui insistă şi fucu sa de^îez* conversaţia.

<tTreb'uie sa Juă întorc din nou acolo» îşi prounse ei.

Când cera mai târziu, făcu aluzie la această inlenţie, Duval îl privi» urpriiis, şi întrebă:

— Ce te-u făcut su îndrăgeşti uiâiu acea regiune?

— Ain losl luc'âiuul, răspunse Marc, ţii aş dori sa revăd anumite luci uri pe caic rândul I rec ni le-am cam (. Rec ut cu vederea.

— Fă cum îţi place, dragul meu, conchise Duval care adăuga pe un von de gluma:

— To pomeneşti cu ai descoperit o mină de diamante?

IX

STRĂINUL

Imedial după masa, inginerul se pregăti de plecare.

Duval îl însoţi cinci sau şuse km., upoi. Strâugându-i mâna, îi ură călătorie bună.

— În special, îi recomandă el din uou, fereşte-te de imprudenţe; dacă îiuâmplurea î|i va scoale în cale un alb mu un negru, nu ezita să fuei cale întoarsă şi sa revii îo galop.

— Pot să te asigur, răspunse Marc zâmbind „că nu mă Yoiu întâlni cu nimeni; masivul Kupka, după câte am putnt • fi-mi dau scama acum opt zile, este cu mult mai puţin frecventat de oameni decât Suint-Cloud, Dumineca.

Marc îşi îndemnă calul. Luna luiuina din plin şi vizibilitatea era aproape iot atât de bună ca în timpul zilei.

Fără să-şi dea scumu, tânărul fu cuprins de un presentiment penibil. Pustiul urâuş tare i înconjura, îl calea de data aceasta pe nervi. Pierdut în imensitatea savanei, părea un lucru de puţină importanjă.

Mure era curagios; se ştia destul de stăpân pe nervii «fii pentru a-şi păstra sângede rece în prezenţa unu pericol dar tăcerea cure-l înconjura era peste puterile sale. Simţea rum o greutate invizibilă îl copleşea…

Accasră impresie penibilă a singurătăţii, tânărul nu o TEHim (ise în săplamânu precedentă, căci fusese însoţit de cineva căruia îi puteu din când în când adresa cuvântul. Nu prea era mare lucru Assona, dur era o fiinţă omenească'

Simji o adevărată uşurare când la orizont începu să se Inifezfirească < reşletnl colinelor Kapka. Pe neaşteptate indispoziţia îi dispăru. Ajungând lu poalele munţilor, des- CttlecS.

Grai» AmiffirUof |

Regăsi cu uşurinţă intrarea peşlerei pe care o descoperise Assona.

Jumătate oră după aceeia, aşezat pe jos studia cu atenţie pietrele po care le adunase.

Din cincisprezece eşantioane* şase aparţineau acelccaşi familii d<> geme preţioase şi nu se dileren|. Iuu decât prin mărimea lor şi prin coloraţia mai mult sau mai pujin închisă.

Nu exista nicio îndoială: era vorba de un zăcământ de safire a cărui valoare trebuia- sa fie considerabila.

Sunt momente în viaţă când liinţa ceu inai echilibrata, sub influenţa unei bucurii mari siiu u unei dureri, simte că i se întunecă raţiunea şi se întreabă daca trăieşte sau visează. Marc avu această senzaţie; timp de câteva minute rămase cu ochii fixaţi pe obiceiul ulbu&tru pe curci ţinea intre degete şi care arunca scântei orbitoare în noapte.

Tânărul isbuti însfârşit să se trezească din stupoarea care-l cuprinsese şi sa redevină din nou stăpân pe facultă* ţie sale min'ale!

Era nebun de bucurie; era buimăcit.

Descoperiso o avere!

De cât timp se afla în grotă?

Nu-şi dădea senina; orele sburaseru ca secundeLe…

Fon taine îşi privi ceasul; eiau orele două dimineaţa*

Cuură un loc potrivit, se înfăşură într'o pătură şi sa întinse pe jos.

Dur oricât de obosii era, Marc nu adormi îndată; prea îl frămăntau multe gânduri.

Visa cu ochii largi deschişi, cu privirea pierdută în depărtare.

Deodată, se ridică, plin de nelinişte.

I se păruse că distinge o coloană mică de fum, ce se ridica drept spre cer.

Îşi frecă ochii, gândind cu jocul unoi iluzii optica şi privi din nou cu atenţie.

Nu se înşelase: era o coloană de Turn cedare văzuse-.>

Venea dinspre liziera pădurii, la o disLunţu de cinci sau şase «ale de metrii.

Care era auii'su acestui fum? Era vorba de un fenomen natural

sau însemna prezenţa unor fiinţe vii?

În acest din urmă caz, care erau oamenii cari se găseau, acolo?

Marc îşi aminti de sfatul lui Duval: «Dacă întâlneşti un alb sau un negru, revino în galop*.

Îi pierise orice pofta de a mai donai.

R’umiil di. S pa ruse de ea te va minute» dai lunarului i se l’<nu ui aude nechezatul unui cal.

I’ikc şeaua no cal şi aştoptă gata sa fuga de îndată ce un peru ol s’ar ti precizat.

Iu iMnp ce privea drept înainte, neprevăzutul se pro- dn-. E l; i câţiva. Paşi de el spre stânag.

1’irMhe arbori apăru un oin.

L.’rii un; i [li.

1; i sgomolul paşilor săi, Marc se înloarse.

În aceeaşi sceuudu chiar. Inginerul duse mâiia la ne- \i’Uel (il său.

— Ilei! domnule, strigă cel care venea în franceză, Insul i iirma în pace. Vă rog. Nu reprezint mici o primejdia piMiiru dvs.

Inaiufâud încă cu trei paşi, omul care nu era înarmat, ;: r înclină şi se prezenlă înli’un mod foarte civilizat.

— Jacol) Van Sorâi’ham dela Planta|iu din Mongrola.

Sa pic sau opt merri mni separau pe cei doi bă’rbaţi unul ile altul.

Marc coborî arma dar n’o băga înapoi în focul dela ceutiuu.

Lira buimăcit de’ această apariţie.

— Constat că prezenţa mea vă uimeşte, relua Van Sor* i; liam ’/aiubind; credeţi-ma că şi eu sunt tot atât de buiină- tii… ac găsim doar înir’o regiune loarte puţin frecventată!

După o pauza, în timp ce Marc continua să tacă, străini ij adaugă:

— Pot sa vă întreb cu cine am onoarea?

— Mare Fontaine, deja plantaţia Zucnic! răspunse inginerul aspru.

Figura lai Incob van Serglinm se înveseli.

Străbătând distanţii care-l despărţea de inginer, olan* ih/. Ul se apropie cn mâna larg înlinsu zicând:

— Sunt încântat de a vă face cunoştinţa, d-leFontaine: Jiin avut plâiccneu să-l întâlnesc şi pe d- Duvul. Poate că v’a vorbit dft mine?… Suntem vecini… Dar Mongrola este departe de a fi o oxploalajie atât de importantă ea Zuenle-

Marc strânse fără graba mâna ce i so întindea şi mur- nnuă câteva cuvinte vagi de politeţă:

— Încântai de asemenea... într'adevăr, DuvaJ mi-a vorb'it ile dvs.

Străinul privi spre revolver şi zâmbi*

— Afi putea sa va debarasaţi de aceasta jucărie, d-le Foniaine. Sfârşi el prjn u zice, siinlem între oameni cinstiţi doar.

Marc, puţin confuz., baga arma înapoi în toc-

X-

MARC FACE CUNOŞTIINŢE

Timp de câtevu minute, domni o tăcere jenaniă.

Lacob Vun Serglium, Toarle în largul lui, o rupse pentru a explica:

— Am profilat de uceastă zi duminicală pentru a face o excursie către acest pune' care este într'adevur o regiuni magnifica, spre diferenţă de pustiul uricios în care locuim-.. Îmi place să cunosc tot ceeace mă încon joară*.. De dimineaţă m'am aventurat spre colinele cele maj apropiase şi am recoltai câteva eşantioane de plante, uita|i-vu. — a- răta o cutie de zinc ce atârna prin'r'o curea de umăr. — în timp ce prietenul care mă însoţeşte a rămas să se odihnească lângă caii noştri...

Marc se gândj la fumul pe care-l zărise cu puţin înainte, întoarse privirea spre ceulullă pădure şi pe faţa î; apăru din nou o expresie de nelinişte.

Ca şi cum i-u<r Ti ghicii gândul, Van Sergham continuă:

— Intr'adevur, prietenul meu se gă «eşte în «ceasta pă-'durice, poate că i-a|; constatat prezenţa?.. Es'e un băiat încântător pe care voiu Avea onoarea să vi-l recomand... Nu suntem decât doi... vă spuneam deci că prietenul meu preferase să se odihnească... nu prea este o fire curioasă ş {dacă n'ur fi vrut să-mi fie agreabil, ar li preferat să-şi petreacă Dumineca pe domeniul nostru.. Am confund/il pădurea a- ceasta cu cea din faţa... se cam nsrainijnă... Dea-HM suni încântat de greşeala mea pentru ca mi-u procurat marea plăcere de a vă întâlni...

Tot ascultând ucest discurs, Marc exaniină cu atenţie pe interlocutorul său.

Jacob Van Sergham era un uriaş, cu umerii largi, masivi şi se asemăna foarte mult cu un luprulor de profesie. Avea un cap mare rotund, dinapoiu ochelarilor de sticlă luceau doj ochi vii, albaştrii; o mustaţă roşie îi împodobeu buza superioară.

Omul se exprima într'o franceza coreclâ. Dar cu lin uşor

uccent străin…

— Dacă îmi permiteţi, coutinna olandezul, îl voiu ehe- na pe prietenul meu şi deoarece căldura ne obligă să n» imn adăpostim la umbra acestor copaci câtva timp, am puii n lin-c cunoştiinţa mai intimă discutând-

I’; iră să mai aştepte răspunsul, Van Sergham scoase din liii/. Iiii-’r un fluer şi fluieră strident.

Aproape imedial, din păduricea dfin faţă, ieşi în, (l, mi” s*v* *î*ndreptă spre locul în care se aflau cei doi albi CranJ îi iifiuise. Van Sergham făcu prezenlările:

— 1)- Julius Debaands, colaboratorul meu şi pricten. — d. Marc Fontaine, din Zuen|e.

Noul venit era aproape de aceeaşj talie ca şi olandeznl; în şi aceeta cna blond-roşcat, dar aici se oprea toată asemă, imivii dintre cei doi oameni. Julius Debaands era uscat ca t> trestie, fajia cu trăsăturile accentuate era ascuţita ca lama unui cu|it. Gura era mica, bărbia proeminenta.

— Ai dorinii bine Julius? glumi Van Sergimm, adresan- iln se tovarăşului sau.

— Foarte bine, răspunse acesta, mi-Am prelungit siesta pi’inii în clipa când, prevăzând întoarcerea dvs., am pus sft sr încălzească cafeaua… Pe care am adus-o.

— Aşadar dvs. A (i aprins focul al cărui fum I-» în dis- Iins iu o oarecare nelinişte, trebuie s’o mărturisesc? *.. În* Irrba Marc.

— Eu «în fost cauza indirecta a nelinişiei dvs. Şi o re- fu l. Răspunse Julius care se fxpi’ima în franceză cu uşu- rintii ca şi tovarăşul lui; vă miră poate cu în plin centru n fricii a. La o temperatura d<ţ 40 la umbră, mai ai pofta să Im î o băutură caldă? Datorez acest obiceiu lui Van Sergâiam în Irebne să recunosc cn o cafea caldă este licliidul cel mai 1i<-ifdin lume…. Doriţi s’o gustaţi?

(Vi trei oameni se aşezairă la umbra unui gigantic <o- l. Nniro>. Ghiaţa era ruptă, discutară.

Olandezii povestiră că se instalaseră de aproape trei mii I «l Mongrola Van Sergham recunoscu ca rezultatele exploatat iu nii nu corespundeau cu Speranţele sale şi că du pa loiitii probabilităţile va rennnţa la cultura cafelei pentru a MH Crni alleeva.

— Am cheltuit sume enorme, zise el şi totuşi n’am ajuns În niciun rezultat pozitiv

— N’ali mai fost nici odată în Afrâca mai înainte? în- tii lwi

Mare.

— Ba cin. Se grăbi su udaugo celalalt, suntem vechi aTri- i mii. Am locuit timp de zece ani |a Angola şi Debaands s*a «MiijMt cu cultura bumbacului în Sudan; sunt, înir'âdevăr if^'uui caif nu prea se aseamănă cu cele de aici...'. Dar il**. Aţi mai fost în Africa?.

Marc, a cărui neâncrederc dispăruse, vorbi puţin despre el, despre Duval şi de Zuenic.

Prânzul pe carcI luură împreună se transformase întrun vesel piquenique, cuci uriaşul olandez eru de un humor îndrăcit; Debaaiuls era mai puţin vorbăreţ, dar în schimb era spiritual şi interesunl. Povesti câteva anccdotc depe timpul când se afla în Sudan; se revelă loartc instruit.

, În toiul discuţiei, jucob se inieresă, udrosâudu-sc fran cezului:

— Este pentru priina oara când veniţi la Kapka?

Jngincrul ezită înainte tic a răspunde; dar pentru ce să.

Mintă?

— Nu, răspunse el, am mai fost pe aici, acum o săptămână.

. O privire cu sub-înţcics, pe oare cei doi o schimbară între ei. Îi scăpă.

— Nu_i aşa că este minunai? se entuziasma Van Sergham.

Este splendid şi neaşicplat! recunoscu Marc.

— Bogă|iilc jkî care Ic vedem, reluă celălalt, nu sunt nimica pe lungă accloa care ne sunt ascunse...,

— Ce vreli să spuneţi? făc (i inginerul.

— Cu sulrsolul acestei regiuni cuie fără îndoială cel mai bogat din Africa, preciza olandezul fixând privirea asupra interlocutorului rău.

Marc tresări. Ceeace Van Sergluun spunea, era prea interesa ai ca sa fie neglijat. Supunându so unei intuiţii secrete, se forţă să păstreze un aer indiferent când răspunse;

— Ce vă face ca s'o bănuiţi?

— Oh! midie lucruri, dar nim'c precis, răspunse olandezul cu un surâs larg. Lăra a înceta o clipă de; rl observa pe Fontainc. Aş paria ca aceste stânci usc mul diamante sau alte pietre preţioase

Tânărul presimţi că i se întinde o cursa.

— Inir'adevăr, zise el cu neglijenţii, av «'ii această pa. Rere?... Dacă se va adeveri intr'o zi, ţara îşi va schimba aspectul, va fi mai populată....

Tonul detaşat cu care fură proniin [ale arestc cuvinte Sau. Poate, impresia că interlocutorii] său ^e se/. l/urs; * tic

insistenţele cu care fusese observat, îl fucurj pe la; ob sTî dea o altă turnură discuţiei.

— Am ceasta, părere, făcu el. Pe^lrncă alţii nu emis-o înaintea mea…. Cu nu sunt rompeiinte în mnirne… mai curând îlş descoperi urinele unei săllvÂlucini» i în iiepălrun- scle păduri virgine, decât uş disf'iigc

Debaands îl întrerupse destul de aspru, ceeace putea oa să surprindă din partea nnui om bine crescJt.

— Sunt divagaţii, tranşa el. Există uai oameni, care văd nur şi diamanâc peste tot, în nisip, în râuri şi în munţii Al r'cei, Dacă ar fi sa ne luăm după cil… Biejii nebuni cure iau totul în serios!…

Couver&a| ia, începând din acest moment, devie complect.,

Noaptea $e lăsase.

Fontaine, care avea de lăcut un drum midi mai lung decât ci ca să se înapoieze la Zucnic, vorbi de piccarc.

— Fste drept, observă olandezul, trebuie s'o pornim la drum: plăcerea de n mă afla în compania dvs. M'a făcut * hi uit ora.

— Haide! pe cai! spuse Debaands.

Făcurti împreună câjiva km., apoi se despărţiră.

Foarte amabil, Iacob î] invită pe Marc ca. Sa. I viziteze

— Gândiţi-vă, zise el, că nu sunt mai mult de trcizer.i

«Ir. Km. Între domeniile noastre Ani avea o deosebită plăcere de a vu avea ca oaspeţi pe dys. Şi pe d. Da val, căci nmlez pe dvs. Pentru a-i transmite invitaţia noastră. Este un om încântător!… Ne^în înţeles, nu-i aşa?

— Voiu încerca aa-l conving pe Duval, răspunse Fon- tnine cvasiv.

O noua strângere de mâna şi fiecare porni în direcţia, iliiniciiiiiJui eău… Amabilitatea lui Van Sergham sfârşise prin -a-l convinge aproape pe Mairc.

XI

iMARC IS1 AMINTEŞTE DE O INVITAŢIE CARE NU T PLACE LUI DU VAL

Când. A doua zi, Marc îi pnvest; lui Du val cu întâmplare, i îl făcuse să facă cunoştiinţa vecinilor lor din Mongrola, b itrânul colonist se interesă imediat de motivul pe eare-l invocaseră aceştia pentru a explica prezenţa lor la Kapkv.

— Acelaş motiv care m'a condus şi pe mine acolo, răspunse Konuiinc, dorinţa de a petrece o zi plăcută.

— Cel puţin aşa au găsit de cuviin [a ca sâ-ji spunfi…

— Oii! remarcă Marc, mirai, ee alt motiv să fi avut?

— Nu şiiu mai mult ca ’ine., şi mai la urma urmei, pufni tuii paftf.

— Dar câ’id inginerul vorbi de invitaţin lui Van SfVghim Dnvaf isbucuj supărat:

— \li! iniuiai ns’a nu! Pot să mă aştepte mult şi bine. — Pentru ce? Ai ceva. Onira |:» r?... Mi s’n» purul încânta n>ri.. Spune-mi dacă ai vreun motiv ca să i eviţi..

— Niciunul. Du-te de-i vizitează, eşti în drepâul tău-, cât despre mine... mie nu-mi plac olandezii!

Discuţia se mărginise la atât; numai fu vorba de colo- aiştii domeniului vecin...

Timp de câteva zile, Marc se gândi la problemele ce-i frământau creerul. Descoperise un isvor de bogăţie; rămânea acuma ca să tragă profitul. Nu era însă chiar atât de simplu cum crezuse la început. Ce putea sa Tacă singur? Să adune câteva pietre. Şi apoi? Să aşteple întoarcerea sa în Franţa pentru a le putea vinde. — Şi dacă, între timp, pitii vor descoperi preţiosul zăcământ... Nu avea niciun drept de prioritate; însemna să treacă pe lângă bogăţie fără ca pa profite cu nimic aproape. Ar fi fost prea naivi

Trebuia să găsească un mijloc practic şi s£ nu piardă limp.

După o inutuxă chibzuin [a, tânărul se decise să nu-i spună nimic lui Duval aşa cum avusese interi] ia...

, Pe scurt, Marc era perplex, când o ide ie îi străfulgera prin minle-

Cum de nu se gândise mai din vreme la uceasta? Omul care putea sa judece şi să tragă foloase din această descoperire, omul care putea să aduce capitalurile necesare întreprinderii, era d-Bnrcalan, tatăl lui Raymond.

În aceeaş zi, Foniaine scrise prietenului sau, într’o scrisoare lungă îl puse la curent cu întâmplările în care fusese amestecat în ultimul fi mp.

În acelnş timp cu scrisourem. Marc expedie lui Raymond, într’o cutie mica. Cea maj frumoasă piatră prejioasă pe care o culesesc ca eşantion-

Doua sau chiar trei luni trebuiau sa Treacă nună când va putea su-j parvie nn răspuns; printr’un efort. Marc se înarmă cu răbdarea necesara.

Printr o înliin [uire de fapte, tnnărul remarcă câteva detalii pe care uproape că le trecuse cu vederea în timpul întâlnirii pe earc o avusese cu olandezii.

— Cine sunt de fapt uceştj indivizi? se întreba el Oare numai hazardul i-a ndus la Kapka? Nn urmăresc oare acc- laş scop ca şi mine?

O nelinişte bruscă puse stăpânire pe inginer.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu a'âl suni ma^ convins că Incob a căinai să mă lingă dr linibă. Îşi coniinua tl monologul. Pentru u-mi da seamă mai bine de. Situaţie... csl inai bun lucru ce am de Tăcut, este ca sa dnu urmare invitaţiei ce mi au facut-o. «.

Marc luă aceasta hotărâre, o lună după întâlnirea avuta Cu olandezii.

Intr'o seara, fucu cunoscuta intenţia de a ge 'duce Ta Afon- | i.» l. I î| îutrebă pe Duval dacă s'a răsgândit şi vrea să-l

Ml'iop'iiM îi.

I a|, i eolonistului se întunecă.

Nici odată, nu vreau să mă duc la oamenii aceea, de- < luni fi mai hotărât ea oricând; apoi. După un moment

: sa vedem, dragul meu, să vorbim pe faţă, ce nioliv lt* împinge ca să Ic faci o vizită

— Niciun motiv special. —.

— Simplă curiozitate atunci?

— Curiozitate, dacă vrei... viaţa pe care o ducem aici nu p**rr**n este veselă-. — o vizită înseamnă o disiracţie...

Te plictiseşti?

Nu vreau să spun aceasta, protestă Mure, care «zila liuiinU* de a adăuga: Din moment ce mi se oferă ocazia, piTinite ini să-ţi spun. Dragul meu, ca nu mai eşti 1Q Tel ca imun... câteva luni. Ţi-ai schimbai mult atitudinea fa|a de mine-.-

— Sunt preocupat, răspunse Duval cu vioiciune.

— N aş fi indiscret, dacă te-aş întreba pentru ce? T'U nâi (i fui în lese că-ţi sunt devotat şi că prietenia spontană pe rine mi-ai arătat-o la sosirea meu, j. I a asigurat în mine mai lunii decât un amic...

)) iivfl<l se ridică mişcat şi apucând mâna luj. Marc o hirânse cu putere-

— Mul (urnesc, zise el Toarte emoţionat, am învăţat- . Sa Ir i-ii nasc. Şi-li apreciez mutl prietenia ta... Iartă ciudă |cn ide mini original de Telul meu... trebuie să fi indulgent1,. 1111 \ n-aii ca să existe neînţelegeri între noi. — Pesle puiin îţi \oiii spune-..

Mure aşteptă sfârşitul frazei. Dar ea nu venî.

— V îmi vei spune... ce? făcu el.

Duval răspunse la întrebare printr’o alta:

— Când intenţionezi să te duci la Mongrola? întrebă el

— Duminica viiioare. Răspunse Marc.

— Ksii hoTărât?

— Da.

Tânărul inginer era hotărât din motive personale pe r. Rre nu voia să le facă cunoscute. Luă un aer neho’ărât pentru a întreba:

— S’.’ir spline <Ti proiectul meu te contrariază... ni vreo ■ râji<’c [runc de făcui?

Q>lofii. Slul aproape că strigă:

— Tu! nici de cum!... Du-te la Mongrola ducă le teii ’ «■tizii, dar... nu mai promite că vei reveni.,.

— Penâru. Ce?

Inc8 oda iu, Duval întrerupse discuţia.; Se uită la ceas:

— Esto târziu, zise el, să mergem să he culcam.

«Ce însemnează această insistenţa de a ma împiedeca ca sa mă duc la olandez»? gândi Marc. Să cunoască Duval ceva care nu vrea sfi-mi spumă?... De ce anume se teme?».

«Yoiu veghea, îşi promise din partea sa colonistul. Fon- taine nu poate avea aceleaşi banueli ca şi mine... totuşi, sunt într’o oarecare măsură responsabil şi nu vreau să i se întâmple ceva... Poajr că aş fi făcut mai bine dacă i aş fi spus?. —.. Nu, am avut drepuUe.. Ia ce bun <jăT nelinjştesc?. Voiu lua toate măsurile necesare, iată totulb.

XII

IACOB VAN SERGHAM POVESTEŞTE O ANECDOTA

Locuinţa lui Iacob Van Sergham se înălţa în mijlocul domeniului. Deşi era ca toate clădirile coloniştilor construită din lemn simplu, ioiuşi afecta o oarecare pretenţie de stil.

Marc care îşi anunţase vizita cu trei zile mai înainte printr’un negru din Zuenic fu primit de plantatorul de ca- fea cu atâta amabilitate şi cu atâtea urări de bun venit, încât fu jenat prin exagerarea lor.

«Este plăcut să-l revezi pe cineva, gândi el, dar exislă o limită».

Debaands Tu tot alai de călduros.

Exista un al treilea european la Mongrola, care-i fu prezentat lui Fontaine sub pronumele lui simplu:

— Hans, ajutorul meu, zise Sorgii a în.

Era un tip cât se poate de antipatic. Putea să. Aibe treizeci şi cinci de an.i. Era slab şi aveu un cap enorm; atins de un stabism

accentuat, prizon pieziş Oeeucc se potrivea admirabil cu înfăţişarea sa colţuroasă. Hans. Care vorbea puţin, se exprima foarte greu în franţuzeşte.

Van Sergham îi arătă oaspetelui său o importanta colecţie de arme indigene reunite îuu'o panoplie pe un perete al «salonului» daefi s'ar putea numi asifel o odaie ce servea de sală comună.

Marc remarcă că o săgeată purii» o otichelă, cu o dată pe care nu o putu ceti cui se găsea alezata la o înălţime prea mare. ^

— Priviţi aceasta săgeata, surâse Iacob. Era să-mi fie fatală caci am smuls-o din propriul meu umăr.

— Aţi fiist răniI de negrii din aceasta regiune? întreba Marc interesat.

— IM»! nu! d^leazâ cu mult înainte de a ne stabili în Mim.! „ivjţiune... Oacu nu vă plictiseşte că va vorbesc de idilic**. Hh | u**ilen sa vă povestesc aventura.

Va rog, insistă Marc.

V: i» i Si-i'ghain tvasc o duşcă bună de whisky şi începu: l>u [>a o sedeie de în.» i multe luai în Ktiopia unde • huila rin în contul unei societăţi... olandeze diferite chestiuni a eiirci natură nu interesează, îmi pusei în gând să • IrAImf l^i (>tiil pentru a mă înapoia în l'uropn. Fu loc de A'inl li ne la inliuerariul la valea Nilului albastru până lu K li ir'uni. În ai hotărârea de a facc un ocol mare prin Kiininl. Hi. Aveam cu ini ne o excortă de treizeci de oameni ifu iii nu riscam nicio primejdie, căci DurTuiir, care este VW'lu < u ICcrdofan, nu avea în epoca aceea o republic toc-Oinl Imn»; era cniticrul general al jefuitorlor de caravane.

Într'o bună zi, descoperi în drumul meu cincisprezece Mila v re ea re a pai ţineau membrilor unei misiuni care se |mirr|» Niii spre coasta orientală.

— O misiune ("lanceză? în (robă Marc.

— \îi. Engleză... Misiune, dealtfel, nu este cuvântul MmiH. Eiici era vorba de un explorator, ICiic Cramley, care nl, Mil>iiii-a Africa pe eoni pruprui i'ără a fi înveslit cu o nii- Mllfin njieiiilă sau oficioasă.... Druma era îcceniu; din ajun.

(Vedeam că toţi însoţitorii lui Kric Grumlev au fost niiiMH -i; i|i; mi eru însă chiar tuiul din ci, umil singur, jN-iipiiM-: prin ce miracol? laia-l.

V, tu Sergham arata spre Maus care asculia cu nten (ic.

— Il descoperi pe Hans cam Ui zece km. De locul trage- din. Eimtinuă olandezul: era într'o stare jalnicu şi desed de jiânv rănit. Dela el bTini numele lui Gramley. Văzând • ilim (i. I piecară

în care se afla trupa, căutase sa senpo prin fil^îi şi…. Reuşise.

Inc<» l> îşi deşerlă paharul şi continuă:

— Slurşilul tragic a] exploratorului englez îmi demonstra « «laiă mni mult cat de primejdioasă era regiunea, uşa că Itm iiidrepitii cât n» ai repede posibil spre fluviu, Ideia era bniiâi. Tolnşi nu renşi sa scap de primejdia cnre-mi dn târ_ liuile. Fiii alacal la rândul meu şi dirou o luptă aprigă fui Viiiiit di’ accasla sa goala în umărul stăng. Superioritatea ar- melur de cnre dispuneam, pti-e duşmanii pe fuga; pierdui lii^j jnuullate d 11 oamenii excortei.

Tu l’unp ee \<în Serglum vorbea, o aprop: crc neaşteptalfi ne l. Îi u în spiritul. Lui Marc. Îşi aminti de un explorator englez, de eare-i vorbise şi Dnval, care descoperise pietre preţioase la Daifam sau prin împrejurimi şi care ulterior fusesn masacrat în aceasta ţarii. Să îi fost- acest explorator Eric Gramley?

În acest caz, Van Serghnm nu intrase tu posesiunea, secretului? Aşa s’ar putea explica pentru ce se stabilise la Magrola, căci culturu cafelei nu apărea în ochii unui expert decât ea un simplu pretext.

O inUiiţţie secretă îl avertiză pe Marc că nu era în siguranţă în această casă; ardea de nerăbdare s’o părăsească.

Cu în nu putea să plece nşu pe neaşteptate, se mnl|iuni să fie atent şi să observe ce se petrece în jurul lui. Isbuti ca să surprindă între flajis şi enigmaticul Debaaiids o discuţie care-i dădu de gândii.

Se găsea singur în spatele casei. Van Scrglicm, cu care se plimbase, î] părăsise pentru o clipă ca să se ducă să-şi 3a pipa pe care o uitase pe masă în verandă. Prin între- deschizătura nnei uşi. Marc auzi câteva cuvinle pronunţate cu vocea joasă. Nu cunoştea olandeza şi ele abca înţelegea eâteva cuvinte fier mane. Ori această din urmă limbă fu în- trebu iii. \’u înţelese deci nimic.

Van Serghnm. Îl ajunse pe inginer, îl lua cu familiaritate de braţ. Şi-l trase mui la o parte:

— Aji mai fost pe lu Kapkti? întrebă olandezul pe neaşteptate.

— Nu, răspunse Mure. Doua excursiuni mi-au fost îndeajuns ca să cunosc ceeacc doresc.

Tacob se opri şi-| fixă cu atenţie pe inginer.

— Intr’adevăr făcu el, nu doriţi să aflaţi mai mul le?

Maro îşi luă un aer fouric. Detaşai pentru a răspunde:

— Nu, înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Celălalt detc drumul braţului şi ridica din umeri.

— Este totuşi foarte simplu, făcu el, Iaeob Van Sergham nu este un imbecil… suxsa unei bogăţii, ca aceea care se găseşte la poalele munţilor unde ne-ain întâlnit, nu cred sa nu fi atras atenţia unui băiat inteligent ca dvs.… Am putea să ue înţelegem… două activităţi valorează mai mult dec. Ît una… e clar…

Persistând în atitudinea pe care şi-o adoptase. Fontaine continua sa joace pe naivul.

— Este foarte posibil ca |a Kapk'a să se găsească minereuri de cuprn… poate chiar minereuri argintiferc, dar… eu um venit în Africa pentru a mă ocupa iiuinai de cauciuc.

Olandezul se plantă în faţa tânărului inginer şi spu*e aproape cu brutalitate:

— Este ultimul dvs. Cuvânt?

Aceasiu insi*tenţâ sfârşi prin a-l enerva pe Marc care IVplifu set:

» ~ p-lc Van Sergham. Nu şi iu Unde vreţi sa ajungeţi şi r» f Ti foarie recunoscător dacă mi-a (i cxplica… Uriaşul zâmbi.

— Am vrut să vă propun o afacere, dar din moment ce HlUeiueul vă pasionează atâta, «a nu mai vorbim..,

— Uitu|i ou um 1111 contract cu sociclaica căreia îi apar**ţii** yi ca…

I:, • Celălalt ridică din mneri.

A» t Un eoutraci, ironiza el. Ce importanţa are? • . >', – Pardon răspunse Marc cu vocea tremurătoare de e

r

rtare, când un francez şi-a pus semnătura pe un contract, peapectă…

, O sclipire de răutate Irccu prin ochii lui Van Sergham Wf-şi crispa pumnii.

I Heluându şi aproape imediat înfăjişarca obişnuită, o* IftBdi'zul glumi: ţ

— Francezii au un sânge cald în vine! ajunge un cir jAni rău interpretat pentru Ca sa se înfurie… Haideţi d. Le. Fonia inc, sa mergem Ia musă… suntem aşteptaţi.

F Mure îşi părăsi gazdele de îndată ce pulu. Aceştia îl în~ toţirll u bucală de drum copleşindu-l cu pi'oteslări de prie- iWlr.

■ţ Tânărul nu respira uşurut decât alunei când se găsi

t

Iţur în savană. Se asigura dacă revolverul se Q-fla Ia locul

» "• ... „ «D» va| a avut dreptate când m’a sfătuit sa nu-i vizitez, lânii**i el.** Şi lotuşi nu putea să ghicească.. Cât priveşte Van

■• rglinm, u’ci o eroare posibilă, se află pe acecaŞ urmă ca Ş1 fehic, dur nu ştie nimic şi se teme că eu aş şti cevu.... Pru- Mit (u se impune, căci tipii îmi, par destul de primejdioşi»..

Aiwa străbătuse, Marc, o distantă de cinci km., când Ului inse în faţa lui, la o oarecare dislanţă, siluetele a doi că~ |||Vţi eari îi ieşeau în cale.

Hotărârea inginerului fu luată. Cu revolverul în mână, S

Vinii în întâmpinarea lor, decis să facă uz de armă în caz i piTM-ol, l, îi u sulă cincizeci de metri, sunetul unei voci cunoscute II ■ Iriga.

Km \neea |ui Duval.

Mure îndemnă calul ş» se alătură de coloniei, caic eiu tMopI di* l alaulu.

— Ai petrecut bine? se interesă Duval cu un aer foarte au tura l.

— \’u prea... Dar cum se face că te afli aici?

— M’a apucat dorul de o mică plimbare, îăspunse colo- nistul deluşat: m’am gândii sa-ţi ies în cale.

— Yi pe Fuluula la apucat pofta de q plimbare? zâmbi Marc arătând spre sudanez.

— Ohl Fulaula era feriţ îi că ponte să mă însoţească... Nu. l aşa Fa lau la că eşli mul|umit că ai venit cu mine?

— Tu spus mousicl răspunse negrul ridicându-se în scări.

Porniră la drum în linişte.

Deodată Fontaine îşi întrebă prietenul:

— Îţi aminteşti de numele acelui explorator englez pe care l-ai întâlnit la Kurthmm şi care a fost apoi masacrat U Darfour?

Frie Gramley. Rnspur. Oe Duval.

Urmă o nouă tăcere destul de prelungită

Duval fu acela cure o rupse:

— Ji-au vorbit ci de clT

— Dn, făcu Marc.

— Aşadar nu m’am înşelat? murmură colonistul.

Sosiră la Zuenle fă ia a mai schimba niciun cuvânt. În tot restul drumului.

XIII

O SCRISOARE DrN FRANŢA

Marc cnre recunoscuse cu bucurie scrisul lui Rayinoud Barcalan, desfăcu cu nerăbdare scrisoarea.

Iată ce conţinea această misivă:

«Dragul meu Marc,

Ceeace îmi povesteşti tu este extrem de intere» sant şi sunt, ca să spun uş<i, completamente buimăcit, Aşadar, ai plecat ca să le ocupi de cuhivarca cauciucului şi 111 a schimb descoperiri un zăcământ de pietre preţioase. Este, orice s'ar spune, oxiraord nar.

Citindu. Ţi scrisoarea, m'am întrebai dacă nu cumva soarele nefast al Africei ţi-n zdruncinat cre- erul şi dacă nu cumva îmi descrii o iluzie ce-ai avut-o, dar nu, eşantioaiiele pe care mi Ie.ai triiaes dovedesc că eşti în deplinătatea facultăţilor laic mintale.

Şti că este straşnic de frumoasa, pietrâcaca pe care mi-ai trimes-o? Ce limpezime, ce tan, aparenţă, ce strălucire! O voiu monta intr'un ac de cravată şi cred că va ti ceva extraordinar.,

I) ar yă lăsăm la o parte balivernele şi să trecem Ini lucruri mai serioase.

După ce am cetit şi răscitit scrisoarea, am &r£- lal. O şi tatălui meu.,

— Dacă prietenul tău nu se înşeală, îmi zise el, alunei va deveni în scurt timp cel mai bogioit om din Franţa.

Tata care este en'uziasmoil ca şi mine, s'a însărcinai cu ţoale cheltuielile preliminare, urmând ca apoi să fondeze o societutc pentru exploatarea terenului.

Un e. Vpert în materii de pietre preţioase, a de.. Da rai că acest safir este unul din cele mai frumoase pe. Are l-a avut în mană.

— Tată, spusei eu, Fontaine este prea ocupat ni plinim (-ia aceea de cauciuc şi pe lângă aceasta, mi este de resortul lui să se ocupe cu astfel de negocieri. Ce rămâne de făcut?

— ■ Pentru prima dată, îmi declară el, ai emis şi Iu o părere cu judecată...,

Medându-i ihiip să se răsgândeasca, atacai imediat pe toalu linia.

— Nu crezi, continuai eu, că ar fi bine plece la faju locului un băiat care ştie să se descuroe?,

— De acord, ar fi foarte bine, dar va trebui să punem în curent cu «afacerea şi pe o terţă persoană; i^le d met<*lă periculoasă care nu-mi place, căci uiil piilea fi trădaţi.

Dădui lovilura decisivă.

— Ce-ar fi dacă aş pleca eu?

Îmi plecai capul, aşteptându-mă la un cataclism.. ’

Când colo, fata mă bătu prieteneşte pe umăr h\ zise simplu:,

— Ar fi o soluţie... dar... mă voiu mai gâllii.

Mai întrebi dacă pram fericit?

Răspunsul lui epapa» echivala cu un da...

În douăzeci şi patru de ore, fui complect ech> piit. Mâine iau trenul; poimâine mă îmbarc şi în...-

lusfârşit du pesle mult timp, voiu li La tine.

Pe curând...

RAYMOND

Emo’fia lui Mo re fu atât de puternVu. Înrnt trebui să se lezeme de balusiruda terasei ca sa nu cadă.

Se gnndca şi la bieţii lui părin (i care de aci înainte vor I’i scutiţi de orice griji. Nn inui regreta saci ificiul pe care şid impusese pentru a se despăr (i de ci: acest sacrificiu îşi găsea acum o răsplată neaşteplală....

Doua lacrimi se iviră în ochii tânărului inginer, două lacrimi de fericire

Fontaine pornj imediat îji căldarea lui Duval, pentru a-i anunţa sosirea prietenului său. Motivul pe care-l invocă fu că Raymoud dorea să facă un voiaj interesant.

Marc îl găsi pe Duval pe plantaţie.

— Voiu fi foarte fericit să. —(i cunosc prietenul, zise **el;** tabloul |>e ivire mi l-ai făcut despre el, îmi este o mafie absolută că va fi un tovarăş bun

După o mică pauză, continuă;

— Vom face tot posibilul ca su-i facem şederea la noi cât mai plăcută. În piu*, soseşte tocmai la timp ca să-şi satisfacă gnsiul său de aventura.

— Ce vrei să spui? făcu Marc mirat.,

— Nimic, răspunse Duval, un proiect la care mă gândesc şi de care îţi voiu vorbi la momentul oportun, câad va fi pus la punct

Trecură trei săptămâni, în care timp nu se întâmplă niinic interesant., Inslâişit, după cincisprezece zile de munca încordata, Duval lasă să se întrevadă o complectă satisfacţie: randa- tnenJul cauciucului se anunţa cu mult superior celui scontat; experienţa era concludentă, terenul şi climatul se preiau foarte bine la cultura arborelui de cauciuc.

În aceeaşi seară, toţi albij de pe plantaţie se renniră spre a sărbători victoria printr’un dineu vesel stropit ca şampanie.

PARTEA FT-a TOTl PENTRU UNUL I.

DISPĂRUT

I) îi\i>I, în prado unei agitaţii puţin obişnuite, alerga îi luult- |. Iâ'i: Ii. Dând ordine cu o voce iritatu şi întrebând (un'fl lumea.

('i-ila) li europeni din Zuenle: Caperade, Laugeais, Hu- ferrl şi Calatli. Erau toi atât de agitaj; şi de iritaţi. Agitaţii

t

l îuwnst-se şi asupra negrelor; sudanezul Falaula Beia şi mul I nijiii discutau cu ges'uri largi Tură su se înţeleagă* illti» im pi ui motiv ca vorbeau amândoi în acelaş timp, într'o «iha diferita.

IV plantaţie, munca încetase.

I'ii eveniment grav se produsese-

\lm-c Fontaine dispăruse'

I 'iniiiieaţa, Duval zâmbise constatând că tânărul inginer! Ur t hieeiu Toaric matinal, era în întârziere pentru a şi lua ruit-iM.a [iieparaiă de Faimi şi servită pe terasă.

Aşteptase o jumaiaie oră. Apoi se hotărî să pătrund» n iwinera. Lui Marc pentru a-l irezi cu câteva glume.

— Haide- prietenie… începuse Duval deschizâud aşa.

Ib'siul cuviuTelor j se s'inse pe buze.

T timera era goală; patul au fusese atins'

i îi presentiment sinistru puse stăpânire pe Duval-

Irşincl nfnră, îj văzu pe Joubert şi Caperade-

AdreSându-se primului. Duval întrebă:

— A|i fost cu Fonlaine când v'am părăsit aseară… Cei **r (I** rficitt. După aceea?

— Nimic, răspunse celălalt, ne-am plimbat cam vre-utf ifrrl fie oru. Apoi ne-am dus să ne culcăm.

— Cu toţii?

Gruia Aja£gĂr*ler 4

— Adiică, preciza Jouljerl,… Fontaine căruia nu-î era somn, a mai rămas să Fumege o ţigarc. —.

— Unde vă găseaţi alunei? insislu Duval, a cărui voce devenise răguşită.

— La vreo sulă de metri de aici, cam lângă arborii aceia de coJo.

Joii beri arătă cu inâua.

— Dar ce s'a înlâniplal? ne informă CajM'Tude, care nu înţelegea nimic din emoţia di rectorului său.

— Fontaine a dispărui! spuse areal a precipitându se spre ceilalţi europeni (are apăriwra, în ac*11! moment în pragul

căsuţei.

Urmă o adevăraţii conslernjre.

Duval se îndreptă spre arborii unde Jouberi îl părăsise pe. Mare: iarba fusese eălcută, după câf>e putu sa constate. De maj mulţi oameni.

Calatti însoţit de J o libert. Îxplorară savana pe o oarec&rţ întindere, în timp ce ceilalţi europeni, împreuna cu Fa- luula, porniră în alia direcţie.

Orele trecură fără a se descoperi vre-o urmă.

Unul câte unul, negrii se înapoiară. Cu ţoale că erau obişnuiţi cu jungila, nu descoperiră j» ici o urmă. Mulţi dintre ei cercetară pe o întindere de peste treizeci de km. Din' colo de domeniu.

Duval era îngrozit.

Te la şase seara, Foiau la sosi într'un suflet.

— Săseşte caravana, şueră el, abea respirând*

O caravană? Care caravana? strigă Duval scuta* rându-l pe negru care deabea se mai ţinea în picioare.

— Un alb... pi cal, hai âi Fa Iau la şi o duzină de hamali. * toţi încărcaţi din plin...

— Ce să însemne aceasta? Ce-o mai fi şi cu aceasta ca. Ravari?

Asistenţii se priviră uimiţi*

— În/armaţi-vă, ordonă Duval. Vom vedea imediat ca! cine avem de afaoe-

Duval era intrigat. Exista un raport între sosirea acea- tui străin şi Marc?

Aşteptarea nu fu lungă.

După câteva zaci de mijmte apăru în faţa căsuţei un călăreţ. Duval şi toţi colaboratorii săi se adunaseră 'a un loc, cu un aer foarte puţin primitor.

Călăreţul era un tip voinic şi părea foarte botărât îmbrăcat în alb ca toţi europenii, nu era lipsit de eleganţă.

Străinul deecfilecă şi înainta pe jos. Ţinând calul de căpăstru. Vizibil surprins de a se găsi în fufa unor oameni Înarmaţi, îşi plimbă privirea asupra persoanelor din grup, părând să caute pe cineva. Insfârşit, când fu la douăzeci da puşi, îşi scoase casca şi se înclină politicos.

În acest moment, un surâs vag se desenă pe faţa crispată u lui Duval. Ghicise cine se afin în faţa lui; înainta deci cu mâna întinsă şi zise:

— D. Raymond Burcatan, nu-j aşa?

— Iu persoana, răspunse străinul, care adăugă: d. Du val, dncă nu mă înşel?

Cei doi bărbaţi îşi strânseră cu putere mâinile.

— D-le Barcalan, zise colanistul, foarte mişcat, fiţi bine venit pe domeniul nostru, în care va rog ca sa vă conside. Raţi ca şi la dv. Acasă; plăcerea pe care mi-o cauzează vizita dv. Este foarte mare; din nenorocire, sosirea dv>nesur* prinde într'un moment tragic...

— Nu-l vad pe Marc, zise Raymond fără a-şi ascunde surpriza.

Din păcate! făcu Duval.

Exclamaţia fu atât de dureroasa încât trasaturile lui Barcalan se contractară sub efectul nelinjştei.

Bolnav?... Rănit? întrebă el cu o voce tremurătoare*

— Dispărui! răspunse Duval copleşit.

Raymond repetă, fura ca să înţeleagă sensul cuvântului;

— Dispărut De când?

— De astă noapte.

La un semn al fui Duval, Fui mi luă calul lui Raymond în primire

— Urmufi'ină, ziae colonisUiI. Am să va pun în curent.

În trecere îi prezentă pe colaboratorii săi. Nenorocitul era atât de emoţionat încât strângea în mod mecanic mâi- nie, fără ca să preieze nicio atenţie la oamenii ale căror nume le au/ea..*

În câteva cuvinte, Duval îi povesti misterioasele circumstanţe în care Marc dispăruse şi îi vorbi despre inutilitatea cercetărilor întreprinse în timpul zilei.

Raymond era o fire prea cnergică pentru a se laşa mult timp copleşit de durere. Era un om de acţiune sub înfăţişa* rea sa non^alaută.

— Trebuie să acţionam, declară ci cu energie, după ce-şi recăpăta-stăpânirea de sine.

— Şi eu sunt de părerea dvs>, afirmă DuvaJ, dar cum

— Trebue sg formăm o expediţie.

Fără voia lai, Duvi&I zâmbi.

— Nu se face o expediţie atât de uşor cum credeţi, d-le ftarcalau, obiccică el.

Ravmond crezu că obiecţiunea se referea la chestiunea cheltuielilor.

— Iau (oale cheliuelilc asupra mea, declară el fără să ezite.

Duval îi sirânse mâna cu putere, foarte mişcai.

■ Asculia (i mă, d-le Barcalan, zise el... nu este vorba de bani

ci de o imposibilitate materială... şi admilâud că am putea învingi- ioate dificultăţile care ni s ar prezenta...

■• • • Trebuie să-l regăsim pe Marc, la cu Rayniond ridicân du-se, Sunt gaia să încerc orice peutru u-mi atinge scopul; îl iubesc pe Marc ina| mult decât pe un frate-., şi nicio dificultate nu mă va opri.

— Sunteţi o inimă nobila, răspunse Duval; sunteţi exact aşa cum aţi fost descris de prietenul dvs, „Suni gata şi eu toate... dacă...

— Dacă?

— Dacă va mai fi timp sa-i venim în ajutor.

Raymond tresări.

— Ce vreţi să înţelegeţi prin «dacă va mai fi timp»?, Ce presupuneţi? murmură fiul bancherului.

, Duval mărturisi:

— Mi-e teamă ca Marc să nu fi fost asasinat şi să nu-i găsim decât cadavrul!

Raymond simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Ah I făcu el, prinzandu-se cu mâna de balustradă...

După o pauză, în cursul căreia respiră adânc, tânărul reluă:

t~ Ar putea sa fie adevărat, formulă Haymond făcând o sforţare pentru a-şi reveni? □ fire; spuneţi-mi tot re ştiţi,

ÎI

RAYMOND INTRA ÎN ACŢIUNE

Seara aru loc La Zuenle un fe] de consiliu de războiu la care participară toţi albii. Duval, cu toate ca lua puţin în consideraţie pe Joubert, Langeais, Caperade şi Calat li, ţinu. Se să le afle părerea în ceeace voiau su facă. Deşi aceşti oa- meoi erau lipsiţi de orice iniţiativă, totuşi aveau experienţa ▼ieţii în junglă *şi* ar fi putut ca să emită o părere folositoare.

Raymond ascultă tăcnt părerea fiecăruia; nu cunoştea pustiul, aşa că nu putea să emită nicio părere.

— D-le Barcalau, începu Duval, Marc cunoştea ziua cxactă a so&Lrei dva*?

I din trimes o telegramă de. Îndată ce-am debarcat.

Nn «l+nm în < u? limp voiu ajunge aici.

I. Îi îi i intrrog.it inai înainte pe şeful hamalilor cu l’itiM n [i \îi îi. Reluă Duval: este un congolez destul de inte- ||||i-ui. I îi ic n’ii nnuueiit nimic anormal, ieri, în di-umul vos- thl t< iu < i îmi confirmă părerea că nu spre sud trebuăc || iu> huli rpijiin cercetările.

Şi «-■ i alai inui puţin *t*prc* nord, emise Caperade; nu |9 uliu mm i uit sat pe o raza de cel puţin o suta de km.

I) ujui o oră de discuţie, nimeni nu mai avu nimic de ||| fi în lnuşte adânca se lasă pofete întreaga asistenţa.

I >111 < [i-va de va odihniţi* prieteni, zise Duval către fulnihiriiloiii săi, am să mă mai gândesc; mâine... poate...

Alhn «Lilmură trişti din cap; nui aveau nicio speranţa ||Bfl vor iu. Îi revedea vreodată pe nenorocitul lor coleg.

Duvnl r. Imuse singur cu Barcalun.

Li le Darcalan, zise primuJ, aţi putea să mi faceţi cu- Hihh iiI mirviiraiul motiv al prezenţei dvs. Aici?

Hiivmolid nu se aştepta la această întrebare care-l tur.

Jllll'A 7» «vilii.

(«►loinsiiil remaică încurcătura în care se afla interlo- (tlllnniJ miu: nelăsânju-i timp ca sa răspundă continuă:

IKi. Iştiu... Marc ini-a spus... dorinţa de a călători... 11m motiv.,. Este singurul însă?.

ÎI<i\inond bâlbâi:

I nir'adevăr... ucesta-i motivul... ocazia care mi s'a lifiril...

I în val punându i o mână pe umăr, insistă:

Nn cer să-mi destăinuiţi secretele dvs.... Dar este Vuilm i|e viaţa lui Fonlaire... Spuneţi-mi cinstit: voiajul dva h'o imit şi un alt scop?

Iliirealan. Ştia ca Duval nu era La curent cu descoperirea lui Mjpi «; acesta din urma îl avertizase doar în scrisoare...

0 Lupiă aprigă se dădu în sufletul tânărului băiat.

Hnynuind nu- şoväi mult timp.

Ki bine! nu! recunoscu el. Sosirea se datoreşte llllel iille eaiizc.

— S'o cunusc şi eu? ■ lai-o.

1 Fi tii» i'nl spaiste întregul adevăr fără a omite nimic,

I >uvii! îl asculta fără sa scoată un cuvânt şi a cuta a- Vioivi il «- amărăciune i se ivi în colţul gurii.

Hi< Uil baiat! >uspiiid el, după ce Raymond termină < oi Itil. Mă cunoştea destul de prost!... Nu s*a încrezut în mânie... Decc n*a vorbit?... N'am fi ajuns în situaţia aceasta... Insfârşit. Nimic nu-i încă pierdut!...

— Accusla măiiurisirc. Vă njuta ca să vă fuocţi o părere? întrebă Ray mond puţin jenat.

— Marc nu este mortl afirma Duval, dar ne rămâne ca sa-l găsim.

— Nu-i mort?! Sunteţi ^igur? exclamă Rayuiond.

— Ci’vd că pot s’o afirm.

Timp de câteva minute, Duval cu mâinile în funda Ie în buzunare, se plimbă în lungul şi în latul camerei, cu ochii fixaţi pe pămuni. Insfârşii, se opri şi-şi consultă ceasul.

Km ora unu.

— D-le Bunalau, zise directorul domeniului Zuenid, cu toate că sunteţi obosit, treizeci de kin. De călărie vă sperie?

— Nu sunt obosit, protestă Rayuiond şi suut gata sa vă însoţesc.

— Este posibil ca acolo unde ne duoein. Să fim primiţi destul de rău, poate că va avea loc şi o luptă, Irebuie să va previn; nu pul cm merge nici în număr prea marc, căci nr fi o tactica proastă…

— Nu mi-e teainä de câteva împuşcături! declara Raymond simplu.

— Aveli arme?

— Două revolvere de o marcă foarte bună. Se află printre bagajele mele.

— J.. Ua (i-le şi aşteptaţi-mă jos.

Ta chemarea lui Duval. Kalaula pregali frei cni odihni|i.

După i’. N sfert de o>a, Ouvnl, Rnyniond şi sudanezul părăsiră Zileu 16 îndreplânciu-se spre Mongrola.

Noaptea era fără lună şi savana părea cufundată într’o pncla neagră vâscoasă, Înaintau cu mare greutale. Precedaţi de Kalaula care avea ochi pătrunzători de pisică.

În zorii zilei ajunseră |a Mongrola.

La câteva sute de melri de plantaţie, Duval îl opri pe Falaula la adăpostul unor arbori şi îi defe câlevn instrucţiuni.

— La primul foi; de armă pe cnre-l vei auzi. Vei veni în goană făcând cât mai mult sgoinot posibil.,. Apoi. Vei lua parte la luptă… Eu voin fi acolo… Atâta timp câf mi vei auzi nimic, încearcă de a te ţine ascuns, ca să nu fi văzut nici tu, nici calul tău.

— Inţelef, mou*sie, d (clară negrul, daca împuşcătură, eu venit fuga face tam-tam îngrozitor.

III.

DIN SURPRIZA ÎN SURPRIZA

Plantaţia Mongiola părea adormită. Deşi ora ora şase dimineaţa, nu se vedea nicio mişcare.

Cei doi oameni ajunseră până în faţa căsuţei ale cărei feresiro erau închise.

— Suntem înţeleşi, recom&ndă Duval lui Raymond, surn- tep unul din colaborai orii mei din Zucnic. Am să vă prezint ca atarei. Evitaţi de a interveni în discujie. În afară de cazul când vi se vor adresa direct, dar deschideţuvă bine ochii şi fiti atenţi.

— S’a făcut» răspuiisP Raymond, ma voiu mărgini sa ascult şi sa privesc numai.

Duval se apropie de terasă şi bătu cu putere în uşa.

Tăcerea persista.. Bătu de câteva ori, din ce în ce mai tare; cu acelaş rezultat.

— Oh! oh! făcu el încruntând din sprâncene, iată ceva anormal. Să înconjurăm magherniţa pentru a ne da seama mai bine.

Pretutindeni era bine închis, lâătn la întâmplare într’o fereastră, dar rezultatul fu aeeluş: nicio mişcare. "

— Dracel ce-o mai fi însemnând şi aceasta? Să se fi aşteptat la vizita noastră şi să fi şters putina? Trebuie s’o aflăm. Ţineţi revolverul în inână, recomanda el lui Barcalan, dar să nu trageţi până nu va voiu 9pu<ne eu.

— Vă este teamă de o cursă? întrebă Raymond.

— Mi-e teamă... mi-c teamă... răspunse Duval. Este uâ fel de a te exprima; pentru moment, sunt numai surprins, asta-i totul... Să mergem lu negrii, poate vom afla ceva.

Se îndreptară spre cele trei colibe locuite de muncitor?! plantaţiei. Şi aici găsiră acelaş calm ca de cealaltă parte.

Colibele erau goale.

— Din ce în ce mai straniu! murmură colanistu 1, negrii au plecat.... Să fi făcut şi albii la fel?

Se întoarseră spre casă. Fără multe fasoane, Duval apăsă pe mânerul uşii. Aceasta cedă. Duval şi Raymond răma. Seră încremeniţi.

Odaia, care servea de cameră comună se afla într’o dezordine indescriptipilă; părea că fusese jefuilă. Masa şi scaunele erau răsturnate, cărţilc împrăştiate pe jos şi farfuriile. Care desigur că serviseră la prânzul albilor sparte.

În camera lui Debaands, o rufă pătată de sânge atrase atenţia plantatorului clin Zuenic. Era prima urmă sângeroa.

Să pe care o descoperea.

Un uli ninănunl îl isbi pe Duval: pe o etajeră erau înşirate cinci son şase sticle pline cu lichior.

Raymond îl urmărise p; vs eu pas pe tovarăşul lui. Era îngrozii de s|>celacolu] nenş’eplal care i se înfăţişa înaintea ochilor.

— Jefuitorii nu liceul şi pe nici. Riscă el.

— Hm! inârâi celalalt, <iire ieşi şi irase un foc de ievol- ver în aer.

Raymond crezu că Duvu|. Prin aeest semnal, îl cheina pj sudanez îu ajutor în veilereu unei bătălii eminente. [şi scoase browningul.

— Nu-i nevoie. Îi arunca colonistul.

Falaulu Kosi scoţând nişte strigăte oc ur fi putut trezi şi un mort din groapă. Fu uimit când se găsi în faţa celor doi albi pe cari nu-i ameninţa nicio primejdie.

Duval spuse câteva cuvinte în dialectul bambasa şi araci udu-i arborii de cafea, termină: – Du-te caută… Mă vei regăsi aici.

Falaula plecă în goană.

— Acum, reluă Duval, odresându-se lui Barcalan, sa căutăm şi pe contul nostru.

Inspectară mai întâiu împrejurăriuiile casei pe o oarecare întindere, apoi cercetară o colibă care servea de grajd. Această era goala.

Raymond nrdea de nerăbdare de a pune câţiva întrebări, dar se abţinu căci Duval părea absorbit cil examinarea solului şi nu voia ca să-l deranjeze.

Aceasta dură mai bine de o jumătate de oră.

Insfârşit. Duva| se ridică, scoabe pipa di. N buzunar şf începu să fumeze.

La întrebarea pe care o ceti pe buzele lui lâayinond, răspunse foarte laconic, rezumând re/. Ultitid cercetărilor *ale printr’un cuvânt:, – Nimic!

— Au fost răpiţi şi loc uitorii acestui domeniu? întreba tânărul.

Duval nu avu timpul să răspunzi: I alaula 12-

când gesturi disperate,

— Alb ucis! anunţa el,

— Unde? întrebă Duv-I fura să inan1 le-. IC/eniei o emojie

Sudanezul întinse biv. Ful spre plaiiialia de ce. Fon, l’ofi trei se îndreptară spre puiului indicat.

Duval recunoscu mortul dela prima privire.

— Van Scrglinm… zise el cu o voce liniştită. Ceilalţi?

— Eu, im găsit, răspunse Falaula. Eu văzul iol. Adăuga el îmbrăţişând înir’un ansamblu întreaga plantaţie cu un gest larg..

Duval se iijdecă potr radavriu] ee. Se a Ha înliuş pe spate. Pe wslonnl alb. Între umeri, se vedea o pată mare de sânge.

— Ca. Şi MaiNii. Murmură colunislul.

R-uyinund se descoperise în mod mecanic.

— Nenorocitul! zise el.

— Nu trebaic să vă fie milă. Tăcu Duval cu o voce aspră, A căpătat ceene>e şi-a ineiitut de mult... Kra un asasini

Raymond numai înţelegea nimic. Se ufla. În inima dramei; calmul lui Duval, părerile pe care le emitea, îl derutaseră.

Buzunarele victimei ci'a goale.,

Duval s^ ridică şi decimă:

— Numai avem nimic de făcut aici; sa ne întoarcem î

— Lăsăm uoettl cadavru... aşa? făcu Rayiuoud ezitând.

— Cum lasă şi ei pe ale noasire, mâi'âi Duval, avem ceva mai interesant de făcut decât să-l înmormântăm... Soarele se va însărcina incinereze.

Pe drum. Duvai explică;

— Acest om n*a fost ucis pe locul unde a fost găsit; urmele de sânge nii-au demonstrai; aceasta, lasfârsit, acela care l-a lovit şi-a şters mâinile de rula pe care am găsit-o pătată de sânge... Di-ci rin este un neg ni... negrii nu se sinchisesc de un astfel de detaliu, 'orjulc (ul lor |e esie suficient piiutru a-şi şterge mâinile,..

I. V'

ŞI SĂPTĂMÂNII, E TRKCURĂ...

Duval <: e cufundă într'o meditase adâncă.

Ravmond care nu mai avea răbdare-, îl readuse |a realitate:.

— D-le Du val, zise «T ex podii ia noaMră. Presupunem, n'u dut rezull. Nml pe care-l speraţi?

— Lntr'udvur, recunoscu directorul |u, i Zuenic. Ceeacc an? descoperit mă derutează fiuţ ■ ii—

— Jmî pare că jaf*J delu Mongmla are o U-gutură cu dispariţia biciului nostru prieten, conlinuă Ravnioiid,

— S:1 prea poaie. Răspunsi* Duval cnigmaK-,

Acest răspuns laconic nu-l satisfucu, de loc pe Uuicalan care insista;

— Urmările unui jaf banditesc. Nu-i **aşn?**

— Poate... cât şi un amănunt mă pune pe gânduri. N'aţi remarcat nişte sticle cu whisky şi cu lichior în bucătărie?... Ori, Zouaianii suni amatori de alcool şi mu mirfi ca nu s'au atins de sticle...

— Coi doi europeni din Mongrola au fost. Fără îndoială, răpiţi, ca şi Marc...

— În afară de cazul când n'ati fugit... ceeace c-stc posibil. Singurul lucru de care sunt sigur esie ca nan fost ucişi... Bandiţii

iiu iau cu ei corpurile victimelor lor.

— Totuşi au aM-unţ?. Cadavrul lui Van Sergliam; cine ştie dacă n’au făcut şi cu ceilalţi la fel. Dar în altă parte? Poate că n’am căutat prea bine?…

— Dragul meu copil, permite-mi să întrebuinţez această denumire amicală, deşi ne cunoaştem de puţin tiuip, răspunse Duval cu blândejc, mi-ur trebui mult limp ca să va cxplic motivele deducţiilor mele; ele sunt rezultatul a cint\)* sprezece ani petrecuţi în Africa, Van Sergham, o repet, ri£ fost asasinat de negrii, v’am explicat motivul, dar aceasta-! secundar; singurul lucru ca-ru ne interesează este soarta lui Marc…

— Ce credeţi? întrerupse Ray mond cu elan.

— Cred că pot să afirm cu inai multă. Siguran (a decât ieri, că Maic, este viu, declară Duval încetişor: se află reţinui prizonier dar nu ştiu unde – Poate că întâmplarea ne va ajuta. Din fericire, suntem doi…

Pe neaşteptate, llay momi spuse:

— Am putea fi mai muli decât doi, daca este necesar…

— Cum?

— Făcând a, pel la nişte prieteni pe care v’aţi putea bizui.

— «Cei trei muşchetari» din ejuartet?

— Cum?… Ştiţi’?

— Da. Marc mi a povestit de legământul pe care l-a (i făcut într’o z’-..

— Să. I chem? întrebă Raymond.

— Vă las sa liolărî (i singur. Prietenii d-voastră ar avea posibibtotca să răspundă la chemare?

— Răspund de ei… Nimic nu-i va opri… Sunt independenţi şi liberi pe actele lor.,. Dacă îmi permiteţi, Ic voiu telegrafia de îndată ce. Mi va fi posibil…

— Datoria noastră ne impune să apelăin toţi acei cari ne pot li de lolos pentru <i-l regăsi pe biciul nostru Marc., sau pentru a-l răsbuna!

Duval privi ceasul.

— Suni cin în întârziere, ne grăbim… Trebuie să fio îngrijorali la Zuenle în priviuja noastră…

Pe plantaţia găsiră o animaţie neobişuuită. Toţi crai înarmaţi din cap până n picioaxc, gata să pomescă într*o expediţie d (» ajutor.

Du Vid povesti lui Joubert. Langeais, CalalLi şi Cape. Rade ceeaci; văzuse la Mongrola.

Toţi patru în unanimitate îi acuzară pe negrii din pustiu.

Colonistul nu căută să-i convingă de contrariul.

Hamalii cari transporiaseră bagajele lui Raymond se mai găseau încă lia Zucnic.

Tânărul scrisc de-uu radiograme şi I însărcina pe şeful lor ca să le predea împreună cu o scrisoare, directorului poştei din Aln'che.

Zece zile după aceea, un curier călare, îi aducea următoarele dona răspunsuri:

«Sosesc. — Nicolas».

«Iată-ma – l. Ioneb.

În neesCe zece zile ca şi în celelalic care urmară, cu toate cercetările întreprinse, nu descoperiră nicio urmă de a lui Marc. Lâictul băiat era disperat-

Din fericire. I) uvn| era inai puţin pesimist.

— Continuaţi-vă ce rectări le. Sfătui el mereu; din partea mea. Nici eu nu siau cu mâinile în sân, aşi'cpt dintr'o zi într'ajta vizi lu unui indigen pe care vreau să-l câştig ca aliat căci ar puica să ne fie de un ajutor preţios-..

V.

CEI PATRU PORNESC ÎN KXPEDIŢIE

Kxact Ia o lună, după cbenmreu pe care o adresase Raymond lui May nard şi Bertal, aceşti i sosiră la Zu-enle.

Duval îi primj Pe no"Îi veniţi cu cordialitate; Raymond, foarte deprimat, le strânse mâinile plângând.

A doua zi dupa sosirea celor doi tineri francezi, Duval fu avertizat prin Faimi că cineva pe care-l aştepta dorea să i vorbească.

— Insfârşit! făcu colonistul-

Se scuză şi părăsi brusc pe musafirii săi.

— Omul pe care mă duc să i văd, explică ol, poate sa ae fie foarte folositor., dacă va consimţi să treacă de par-

. Tea noastră.

— Ce ar putea să-l decidă? interveni I, ionel; dacă este vorba de bnni, promiteţii cât va voi., suntem gata…

Duval zâmbi.

— Bani. Zise ci. D*… Dar o singură monedă de aur îi va ajunge… Poftele sale sunt modeste…

Aecl către care se îndrept» Duval. Ern nn bătrân cn iii ns|>cet mizerabil; era vrăiitorul Ram-^L

— Ifi aminteşti de albul căruia i-ni oferit un «gri-gri>, acum

douăzeci de luni? întreba Duval pe vrăjitor, în dialectul pe care acc. Sia din urină i| vorbea.

Bătrânul, printrun. Semn al enpului, răspunse afirmativ.

— Ştiu. Continuă coloiiislul. Întrebuinjand diploma] ia necesară, că puterea amu lele; pe care i-ai dai-o îl va proteja în tonte împrejurările.

— Nu are de ce să se i-cmnu. Declară vraciyl, eu o convingere prefăcută sau reala.

— Sunt convins, aprobă Duval, urmărindu-şi lactica impusă-

O monedă de aur luci în iu una şi şi ochii bătrânului sclipiră în'r'o fulgerare repede stinsa. Duval îi strecura moneda şi îi explică ceeacc voia doi a el; să se intereseze peste tot, direct sau indirec t, asupra s<iurtei lui Marc.

Era foarte potrivit pen<ru o asLrd de anchetă; ivea ochi şi ştia să privească; cna şiret. Şi mai mu li încu, nu risen nimic. Bătrânul promise. Aju'orul bătrânului era preţios, dar putea >i\ 'icaca mult timp până va fi capabil cu udnea un indiciu.

Pr ic Icnii lui Marc nu veniseră de pesic mări pentru a sta 'nuctivi. Nicolas o spuse lui Duval..

— Noi nu şiim nimic, prcciză el ş, prezenja noastră aci ar li inutilă dacă n'am fi avut expericn|a dv. Pentru u ne conduce. Comundaji şi ne vom supune ea nişte ~. Oldaţ'.

Uaymond şi Lioncl aprobară.

Şi» hotărî ea cei trei tineri. Împreună cu Falaula, care cnno. Şicti bine regiunea, să cerce'eze pe îiicetut tonte satele de prin împrejurimi.

Nicolas emise o părere-

— Aţi pomenit, d le Duval, zise el, de un tânăr negru pe cure Marc îl iubea: a (i avea ceva în contra ca sa-J luam şi pe el? Un copil ar pulea trecc neobservat acolo unde un bărl>» (u'ur Mmti.

— Ldciti este buna. Aprobă Duval: luaţi-l deci ţi pe Assrma.

Mica caravană poi tif lu drum cam pe la ora doua dimi- nea|a. Toii era-u bine. Înarmaţi; aveau provizii suficiente pentru o absenţă de opi zile.

— O ultimă recomanduţie. Zise Duval strângandu-le mâna cu emoţie; să nu vă riscaţi fără ros>t în'ro luptă. Dacă descoperiii vre-o urmă, anunţaji-ma prin Falaula şi până alunei miii'»: ini|i va numai Ca să. Supmvegliiaţî. Voiu l; u<' tot <e mi va sta în putinţă e>i să va ajung cât mai repede posibil, singur, sau dncă va fi nevoie, cu ajutoare.

VI.

NICOI.AS S! I.IONKT. KAC UN PRI/ONIFK

Kalaiila promovai) a rangul de gliid. Era foarte mândru de încrederea ce i se acordase: Assona pălăvrăgeu singur numai din plăcerea de îi se auzi vorbind, căci albii nu-l înţelegeau.

KxpedipiMnccpusv prin vest, pentru a continuu apoi prin nord cjd. Niciun motiv nu dictase iicesl iiiuerariu caro ur îi putui lot atâi de bine să înceapă cu oricare din aceste puncte cardinale…

— Cum se face, îl întreba într'o zi lâortul pe Itnymond, c5 te găsesii de inai de mult aici? Ai venit să studiezi vre-o afacere?

— Nu, se grăbi să răspundă Barcalan, am venit în li* un voiaj de plăcere.

După patru zile, în care timp luaseră contact cu câţiva indigeni, deja care Jiu allură nimic, cei trei. GhiduA lor şi Assona se angajară într'o regiune absolut pusllc.

Uaymond, pentru u douăzecea oară, la întrebarea prietenilor sui. Reveni asupra împrejurărilor inisterioa. Se în care dispăruse Mure. Apoi vorbi de exptedijia su |a Mongrola în tovărăşia lui Duval.

— Din moment ce tot suntem prin apropiere, oe-ar Fi sa ne abatem şi pe acolo? spuse LioneA. Ce părere ai, Ni- colas?… "

O jumătate de oră după aceea, călătorii descălocara la cincizeci de melri de casa devaslută. Caii fură lăsaţi în paza lui Assonu, upoi Raymond, care cunoştea de-acuin plantaţia, le servi de călăuză.

Intră În casă, arăta dezordinea care domnea în sala comună şi făcu remarca că nu exagerase, după cum vedeau, cu nimic. Tirecură apoi în camera lud Van Sergham, apoi în aceea a lut lfans şi Debuands, aşa cum nuni făcuse Duval cu Raymond în prima lor expediţie.

Deabea trecură pragul celei de a treia camere, când Raymond exc|amă:

— Ia te uĂtăl curioşi lotuşi mi-aduc perfect amiotet oi exista un cufăr aici, la stânga lângă fereastră… Nu-l mai **văd…**

— Poate confunzi camerele? făcu Lionel.

— Nici detuni! Sunt sigur de ceeace epun; Lam atras chiar atenţia lui Duval că ooest cufăr au fatfese acotociC.

Era o ladă de lemn. Întărită cu nişte şine de fier; o mai vad Storă, pioiu. Siu Ki'ymond.

Tânărul avocat zâmbi.

— Ai fosi pivu emoţionat, drogul meu. Şi confunzi lucrurile în m'-murie.

Dar celălulL se îucăpujuuă.

— Memoria meu nu mă înşeală.., A fosi un cufăr aici, sunt sigur.

Trecură în bucătărie.

Deodată, llaymond triumfă:

— Kul'a cu pala de sânge nu s** mai află hi locul unde ft arulica'-o IveiI! sIrigă el.

— Poale ca se află în allu parte, îl şicana din nou Lionel.

Dar Ion te ecrceâările fură zadarnicc: Kngeria dispăruse,

Nicolas, care nu spusese nimic până atunci, U'nse diil acest fapt concluzia care se impunea:

— Cineva a irecui pe aici înaintea noastră, zise el. A! — ceasta este foune imporiant... Sunt de părere ea ar trebui să-l anunţ ura imediat pe Duval.

— Ar fi foarte înţelept, opina Bertal» schimbându-şi fără ezitare părerea.

Ray mond îi tăie vorba:

— Opreşle-tel amice, aşteaptă ca să verificam totul îft- nainte de a trage vre-o concluzie... Să mergem până la plantaţia de cafea...

De dala aceasta, orice îndoială dispăru că alţii trecuseră înaintea lor pe Iu Mongrola, căci cadavrul lui Van Ser* gham nu se mai gaşca în locul în care-l descoperise sudanezul. A cesiu din urmă manifestă o surpriză foarte mare.

Aceste descoperiri îl făcură pe Lionel să-şi piardă siguranţa; vorbi de un atac în perspectivă şi sfătui sa se ia masuri de siguranţa.

— Dumnezeu să mă ierlel se enervă Rayuiond, dar îmi face impresia că ţi-e frică.

— Frică? Drept cine jnu ici? se formaliza celălalt.

May nard opri scurt cearta care era gata sa isbucnească.

— Suntem gala să frecm faţă oricărei eventualităţi...

Ceence avern de întreprins acum, este ca sa-| anunţăm neîntârziat pe Duval... l£u voi rămâne aici cu Falaula, în limp ce voi vă veţi înapoia cât mai repede posibil la Zuenle.

Ray mond se revoltă:

— ICu rămân eu tincl Lionel va pleca singur.

— Nu cunosc drumul, remarcă acesta din ui**'mS,**

Urmă o mica discuţie.

Iusfurşii, lâei'tal se înclină şi porni] a drum însoţit dic Fu'lauia-

Instalaşi |j umbra, pe icrasa eăsuţii. Nicolus şi Raymond

mâncaru cu pofiâi. Discutam şi fumară numeroase ţigarete.

ÎI uitaseră complect pe Assona pe care-l credeau plecat cu sudanezul.

Nu era ÎJisă uşa, ştrengarul rămase să puzcojscă caii 0°-"» fuseseră încredinţaţi.

Fmpiiis <lo foame porni să caute nişte fructe sălbatece cu cane >j-şi potolească crampele stomacului…

Deodată, era aproape şase se^ra, Ruyinond tresări.

— Şi caii noştri eari n'au băut nimic! strigă el.

Descoperi o căldare veche, o umplu cu apă şi însoţit de

Maynard, *se* îndreptă spre bielele animale. Assona se înapoiate la postul lui.

— Fa te uită ' Eşti aici, micule? exclamă Maynard; dar trebuie su fi lihnit de fouine!

— \Vânţelegând nimic, copilul nn răspunse.

Xicolas admiră rest inuavca micului negru care, credea el, nu luase nimic în gura de dimineaţă, Deodată» remarca că Assona ţincu în mânu un obieci mic strălucitor.

— Cu ce te joci? îr, ! rela el.

Băiatul conţi una să ta. Că.

Nicolas se plecă şi voi să ia obiectul pe care acesta îl ţinea strâns în |a|>u lui neagră…

Şi în timp ce Assona isbucni într un torent de lacrimi, Maynard privi stupefiat obiectul pe care-l avea în mână.

— R'Qymond! strigă el, ia te uiiă: o agăţătoare de creionl Cine ţi-a dat aceasta, micule?

— Unde ai gusil-o?

Întrebările so îngrămădiră, fără răspuns.

Assona plângea mereu.

Lnsffirşit prin gesturi, cei tineri şi copilul se înţeleseră.

— Ce părere ai despre această? întrebă Raymond p© Nicolus; cred că obiectul na fost pierdut de un negru…. Atunci?

— A aparţinut unuia din europenii din Mongrola… replică Nicolus.

Raymond nu părcia convins; învârtea obiectul între degete, ezitând să-şi exprime gânduL.

— Am văzut o agăţătoare asemănătoare la Marc, murmură el însfârşit… Nu cred să mă înşel…

— Fvşli nebun! făcu Nicolas ridicând din umeri: dorin, ţa de a doseopci i ceva cuie a uparţiuut biciului nostru prieteni -fe facc sâî spui pronii: sujiI. Mii de agaf2: oare ca aceste în lume.

Assona îl trase pe Maynard de mâneca vestonului sau.

Nicolas privi în. Spre diirr|ia pe care i-o indica micul negru eu braţul înііus.

— Alarmă! Iansă M; v>iiiir<l ascuiizându-se în ifl>rba înalta şi silijulu-l şi pe Rayuiond să Iacă În fel.

Ir «-i sute de nu-iri de ei, /. Ariru un negru caJ"e se îndrepta liniştit spic plani, ifie.

Epa oaie singur?:\u cumva serven de cxrcckiş al unei trupe? Ce căuta la Mongrola?

Să-l urmărim, «lee'se Nicolas arătând spre Assona care se furişase pe jicsiin (ife |>e urmele negrului.

Acesta din urmă nu se îndreplu spre căsuţa lui Van Sergham ci spre colibele pe care le locuiseră negrii mnnei- tori ai planla|iei.

Este singur... murmură Ilaymond, constatând că nicio altă. Silnicia nu mai apăruse lu orizont pe o întindere destul de mare.

— Aşu-i, confirmă Nicolas; ce caută aici?

Ri&ymond propuse:

— Sa-l prindem şi voin a Ha...

Cei doi tineri se ridicară pe neaşteptate şi amenинţând pe negru cu revolverele îi ordonă să se oprească. Aciesta şovăi o clipu, apoi răsucindu-<se pe călcâie se avântă ca o că- prioa/a spre junglă.

Nicolas trase ut» foc de armă în aer.

Negrul dispăru.

— Nonoroeitulel l-ai ucisl... făcu Raymand continuând să fugă.

— Nu cred, răspunse Maynard, căci am tras în aer.,

Tntr'adevăr, îl regăsiră Ia trezeci de metri de locul unde căzuse strecurându-se ca un şarpe printre ierburile înalte.

Îngrozit, se predă fără de nicio rezistenţă.

Albii Ia rândul lor erau şi ei încurcaţi. Ce să facă cu prizonierul pe oare râu-l puteau interoga?

— Să-l punem în imposibilitate de a fugi... propuse Raymond.

— Cum?

— Legând u-l1

Ideia fu> pusă imediat în aplicare. Câteva minute dupft aceea, negrul se trezi legat sojdi de trunchiul unui copac.

Assona care-i ajunse, se apropie de niegru şi legă o conversaţie aprinsă cu eL

Ce spuneau? Raymond şi Nicolas ar îi dat mult s*o ştie; clân nenorocire. Băiulul era incapabil să traducă ceeiace povestea prizonierul.

— Su-| păzim cu atenţie! zise Raymond. Ditval va şti cum să-l Iacii sji vorbejiw a, spre a al ia ce căuta <aici.

i

Vf/,

IXTE ROGATORfUL NEGRULUI

— Fe>a aproape ora non£, când cei doi prieteni a lui Mar< Zjiriia la o na reia re di^umţă sihiel ele mai multor călăreţi...

Duval. Deşi aprecia valoarea informaţiilor po car<> i k adusese Liovnc|. Judecase că niciun pericol nu poate amenints pe C4? «i doi tineri care se aflau la Mongrola. Aş a că nu avu niciun moiiv su pornească la dvum în plină căldură equa «toiială.

Colaboratorii lui Duval, puşi în curent cu ceeace se de acoperise la Mongrola. Îi propuseră să-l însoţească. Pentru a nu-i contraria, bătrânul colonist consimţi să ia pe unul din ei: atesul fu Caperade.

Primul lumi pe care-l văzu Duval când descăleca p< teri loriul plantaţiei de cafcu. Tu negrul kgat de trunchiul unui ar ho re. O mare surpriză se zugrăvi pe trăsăturile sale» nu se. Aştepta să găsească un prizonier.

Raymond şi Nieolas îl puseră în curent pe colonist cu împrejurările în care-l cap tunaseră pe indigen.

Duval se apropie de captiv.,

— Deslegaţi. L! ordonă el.

R Negrul nu făcu nicio dificultate pentru a răspunde la întrebările pe care \ le puse, în dâaleciul sau. Directorul din /aienle.

, Omul era din Djourab.

Povesti că era- de mai multe luni în serviciul lui iacoh Van Sergham pentru cultura cafelei şi că fusese conced’at pe neaşteptate, de către planlulor. Împreună cu ceilalţi muncitori. Atunci se înapoiate în satul său: după câteva zile remarcase că uitase un obiect, în fosta lui coliba şi se îaa- poiase la Mongrola ca să 1 caute.

Duval se prefăcu că-l crede.

— Acest lip ne crede prea uaivi, explică el tovarăşilor sââi traducându-le ceejiee-i spuse*e negrul. În realitate, ghu când că pimntalia va fi abandonată, revenise cu gândul de n-şi însuşi câie ceva pr care olandezii le-ar Ti putut uita aici. Kî|i siguri că n’ar îi

neglijat nici sticlele cu lichior!

Un ainămint era de o foar’e mare importau fu:. Van Gruiu Awtijririldr $

Sergham îşi concediasc muncitorii; însemna ca era pregătit ca sfi purusească Mongcolu.

I’e neaşteptate, Duval devenind sever, strigă în spre negru:

— ICsti uu hui! Cee-ue ini-ui povestii nu-i adevărat. Ai venii cu sa furi şi ui meri la sa Ti bătut cu bastonul..

, Omul cu zii în genuch’, rugaudu-sc ca nu venise decât să-şi caute obicclul care-i aparţinuse.

— Bine, se îmblânzi Duval, a cărei furie era prefăcută, avem milă de tine, noi suntem francezi şi francezii nu-ş1 maltratează niciodată semenii. Du-te!

Negrul cure nu sperase să scupc aşa de uşor, se înveseli.

Se pregăti s’o şteargă în vileză; Duval îl reţinu.

Făcând să se îta-scu teama în indigen, apoi asigurându-l, el profita cu îndemânare de starea de spirit în care se afla negrul, pentru a-j smulge informaţi ani asupra celor ce se petrecuseră la Mongrola.

DuvâiJ reuşi să afle asafel tă lucob \an Sergham şi De- baancis. După ce se înapoi ară (bntr’o călătorie călare, se certaseră cu violenţa în prezenţa muncitorilor.

Nemai putând scoate nimic de la prizonier, Duval, după ce îj deic o mana de (utun, îj permise sa plece.

Raymond îşi aminti pe neaşieptule de obiectul ^Ssit în du pa am ia/a aceeu de Assona.

— Marc n’n avut o agăţătoare de creion din metal? îl întrebă el pe Duval.

— Ba du. Răspunse colonistul, e» fiecare din noi de altfel. Pentru ce uccusl-u inirebare?

— Am să vă spun. Făcu Barcalan, menajundu şi efectul- Recunoaşteţi uctviis’ă agăţătoare?

Duval o cxuininu eu ulen|ie.

— Desigur! es’o u lui Mare. Într’o zi din greşeală i aia culeat-o şi i. Ain turtit puţin inelul... se vede incu destul de bine... Unde aţi găsit-o? fii cil el eu aviditate. Aici?

Raymond îi povesti ca obiectul Fusese găsii de Assona şi îi arătă unde.

Duval deveni foarte grav; o cută adâncă i se săpase pe frunle.

— Niniâc no dovedeşte, din nenorocire, sfârşi el prin a zic<\ că Marc n\i pierdut-o în prinut virilii j>e earc e fii- cul o aici... ToUişi,

pare că-ini aduc uminic. Că am văzut ac costă agăţătoare îu mâna lui după piM’fiKidti aceia...

Ne mai având ce căuâa ţ>e plantaţia Km Van Sergham. Porniră cu toţii înapoi spre Zuenle.

— Cred că ele inutil să vă mai continuaţi e. Xpedjţia pe care aţi întreprins-o, zise Duval, celor trei lufexnbr; din f» 7

rejuarlof?»: Jrebuc să mă gândesc şi să-mi coordonez ideile cori1 mu năpădesc. S’ar pn’ien ca cercetările uoa^lie să se localizeze- şi alune; voui pulcu acţiona cu cnert: ie.

CAP. MII. O 1MUETENIE VECHE.

Duval nu vorbi nimic, nici a doua zi. Nici în zilele următoare. Aştepta.

Directorul lui Zuenle începea, sau cel puţin credea cu începe să vadă puţin mai limpede în aceasta afacere. Nu existat nicio îndoiala cu drama din Mongrola, care costase viaţa lui Vun Se rgham şi dispariţia jui Marc, aveau un punol comun de con Iaci. Dacă olandezul n’ar fi f osi mort, n ar fj ezitai nicio clipă de u-l declara responsabil de răpirea lui Marc. Ceea ce descoperise însă, îi demonstrase că se înşelase, deoarece Ia ora când francezul era răpit, olandezul era mori. Aşa dar Duval îşi abandonu. Se ipoteza pe care o acceptase şi-şi îndreptă cercetările în spre altă direcţie. Făcuse o constatare capitală: asasinii lui ^’an Sergliam se înapoiaseiu la irlantaţic pentru a face sa dispară urmele crimei lor!

Pe de uliii parie, laeob Van Sergham fusese ucis în ace- laş mod ca Alariin cu câteva Iun; mu inamic, de acecaş mână chiar.

Ce deveniseră însă colaboratorii olandezului? Sa fi fost ucişi şi ei?..

În cei’ace-f privea pe Van Sergliam, Duval era fixat de mai multe luni... (and părăsise Franţa. În vârstă de douăzeci şi cinci de ani. I.con Duval intrase în serviciul unei companii olandeze care-l trimisese iu Malaezia. Acolo, făcuse cunoşii» |a unui englez, Clark Jepperson, funcţionar al guvernă mân iu I<a| britanic, cu care legase o sincera prie’enie. Gra|io sprijinului Iu Jepperson, Duval după doi ani, găsise o situaţie mai lucrativa îmr’o societate engleză, pe contul căreia piwa. Se mai înlâiu în India, apoi în Egip’. Aicj făcuse imediat cunoşlinţă cu mai mulţi funcţionari britenicj După pârurcu contraciului eu socicUi’ca engleză, Duval se îiuipo’ui. Se pentru un limp în Franţa, apo; găsind în sfârşit o si’m\|ie demnă pentru aplitudinelc sale, plecase din neu în Africa pentru a cre-ia şi a conduce domeniul

Zuenic.

Iiur’o zi. CăzândiiM un ziar vechiu în mână, Duval află că Clark Jeppc-rson ocupa un post important în Nigeria- E’ra o oc&Kte unică de a reînoda firul unei vechi prietenii.

Duval scrise englezului şi accsia nu întârzia sa răspundă.

. Atu găsii nici. Scria el. Pe muie .1 Williaiu Cramley, frai ele nenorocitului explorator caic a fost masacrat Ia Darlour. I| j ani în leş’i (le acest genllemaii încântă (or care poseda o rejeia excitanta de cocktail pe cure nu voia să ne înveţe şi pe noi. I ralcle său, cure nu era decât locotenent în epoca aceea, a obţinut delu guvern autorizata de u pleca eu un detaşament pentru a pedepsi pe asasinii bietului Eric. Nu i-a regăsii, dat- afla în scliiiub. De] a un fost membru al bandej pe care-l spânzură apoi. Că masacrul a fost condus de un alb, un olandez, care se ocupa cu contrabanda de arme în sudul sudanez ţi al cărui nume ar l’i fost. Sergham».

Duvaj păstrase ceeuce afla. Se numai pentru el a^u ca pe bună dreptate spusese lui Raymond Barcalnn în fa|a ca* davrului lui Iacob Van Sergham:

— Nu trebuie sa vă fie mila căc; era un asasini

Rain-Si întârzia să apară Ia Zuenle. Duval se mira. În sfârşit într’o seară, vrăjitorul îşi fucu apari] ia mai enigmatic şi mai misterios Ca oricând.

Colonistul îl târâ departe de casa şi începu să-l interogheze-

Ram-Si era dezolat că nu putuse să alle nimic, dar **nu**-şi pierduse speranţa că va reuşi să objiuă informaţiile care-l interesau pe alb: numai că trebuia timp. Mult limp, căci avea să sirăbutu un drum lung. Şi piciourelc sale bătrâne dea bea îl mai susţineau.

Duval fu surprins să constale cu vraci al. Cur^ deobiceiu % orbea foarte pu|în căruia trebuia să-j» uiulgă cu greutate vorbele din gură, se iasase antrenai «le n i» a:"<*arc vorbărie.

O bănuială j se înfipse în minic.

Oare bătrânul era sincer? Cuvintele salo nu aveau drept scop ca să-l întârzie pe europeun?

Dela o bănuiala Ia alta, nu «sie decât un pas.

Duval se întrebă, dara vraciul, nu rru cumva complice Cu acej care-l răpiseră pe Marc?

Cine ştie?

Vrăjitorul venea foarte des în satul muncitorilor de la Zuenle; putea să circule liber pe plantai ie fiiră ca nimeni să-j dea vreo

atenlâe. Ce spion, minunat pulea să fie’

Duvaf avu pofti să-l apuce pe bătrân de gât şi să-l scuture pentru a-l face su mărturisească adevărul.

Se rtfcinu însă la timp. Fiind sijţur *cu* nu va putea obţine nimic cu violenţa. Îl însoţi nuinai până în satu] un’dc bătrânul trebuia că petreacă noaptea şi îi dete o monedă de argint la plecare.

Dacă colonislul ar fi putut să vadă privirea cu care-J fixa vraciul când îi întoarse spatele, ar Fi inţe [es imediat că bănuielile sale nu erau fără de temeiu şi ar fi procedat eu toiul altfel.

Duval îl chemă pe Falaula, când se înapoie acasă.

— Ram-Si se află în sat, îi zise el, va pleca mâine dimineaţă; aranjează-te ca să-l poţi urmări şi să-mi raportezi în>e-diat tot ce a făcut. Să nu te întorci decât după ce vei afla locul exact nnde s’a dus. Daca se opicştc în vi"un sat, as- cundc-te şi continuă de a-l urmări; cecacc mă interesează este ca să af) u cu cine se va întâlni. A: înţeles?

— Fi liniştit, moussie Duval, promise sudanezul rânjind, eu făcut mic. Mic ca musca.

— În special, nu-ţi lua casca- recomanda Duval.

Directorul lui Zuenle se duse sa se întâlnească cu cei trei francezi pe cari această inactivitate îi tortura.

— Copii mei, fiţi gata; în câteva zile vom porul ca să-l liberăm pe Marc.

Partea Uf-a li\ JURUL UNEI 1L.UZ] I.

CAP IIV

Marc nu era mori, ci captiv!

Cum că/. Îi se în mâinile acelora care. L |incuu prizonier? Se va vedea din cele ce urmează.

După ce strânse munu lui Jonliect urânda-î no. Ipie bună. Fon tui ne. Pe cure câteva cupo de \iu pe care le băuse la dineu il enervase-â şi nuii mult. Se lioi. Irî să mai rămână pu (în pe a Iară pentru ^ IHma o |igure iu linişte.

Continuând deci să se plimbe, se j;; nidi la lumina ne care o vor lua afacerile snle în urma sosirii apropiate a lui Barcalan.

Noaptea era splendida: o **linişte ali**. Sobi’a **domnea** asu pro savanei inconjiNâ^naic. Lina câlt mm. Se ins; î. I luminile Ia Tangeais, Calaţi i şi Iu ceilalţi; numai I,» i’» i» a din (. • *". — meru lui Duval m-ai ardea încă, < ceare nn <-r; i d<- în r î\tr «. — v cJW i aecsl om de o rezistenta extraordinarii aben; i ce., i uv. *a câteva ore [>e noapte.

Deodată, în iiinp ce Marc treten pentru,» /e< e^ oară pe sub

arbori, ceva îi căzu pe cap şi-| neopcîî. Iu a^-caş ’-iip; i. Se siinti apucat de. Picioare, trâniit i>e jos şi

Voi su strige, dar nu isbntj sâi reoalâ decâi nu iiip. Ct slab nearticulat căci i se vârâse un căluş în gurii.

Marc se sbăiu. În mai pujin tic douăzeci de scrii urle, în redus-la riepnlintă. Biciul băi; >t conslai’ă <-ri er: ridicai şi du*.

Scena se desfăşnrnse cu afâla rapiditate încât inginfârnl n’avu nici timpul să înţeleagă ce se petrece cn el.

Marc se cutremură... În pnieiva căror oameni căzu-Ji> şi ce; soartă îl aslepla? Sângele îi svâcnen cu putere în lâinple..

Tânărul încercă sa se degajeze pu) în din legăluiile. Calc i nmorlenu membrele.

Scopul lui Marc nu era ca să încercc sa soape, ci uliul

«Când prietenii mei îmi vor remarca dispariţia, gundi el ma vor căuta; trebuie să găsesc un mijloc de a le indica diurnul răpitorilor mei... voiu încerca să semăn obiectele pe car< le am asupra irrea-..»

După eforturi mari, Marc reuşi să-şi scoată port-ţigarc. Tul, un porl-|igarel din piele neagra, împodobii cu o mono giamu de argint: un M.şi F.

La prima oprire, Marc tu lăsat sa cadă pe jos fără de niciun menajament: u|K>i se simţi ridicat din nou şi ftşejw-t de-a curmezişul unui cal. Lsbiiti iarăşi su mai arunce un obiect.

În jurul lui, niciun cuvâni nu Tu scos.

Cavalcada neeasiu dură destul de nuill şi Marc profita de diferite împrejurări, pentru a cşulona în drumul său: o cutie de chibrituri, un briceag şi o agn|ăloarc de creion.

Drumul pe cn-re-l Iunru răpitorii, trebuie să fi fost foarte dificil. Marc îşi defe s<v. Ina de aceasta după încetineala cu care înaintau: de itiui multe ori auzi pe cineva poticnindu-se.

Insfârşit oamenii se opriră şi l aruncară pe Marc pe jos- Acesta remarcă că pământul era foarte aspru şi complect lipsit de vegetaţie-

Pentru prima data, de când fusese răpit, Fonlaine auzi o voce omeneasca; cineva dădea nişic ordine îutr’un limbaj complect necunoscut tânărului inginer.

Miltc simţi cuin i desfac legaturile şi cum i se ridic a pai ura care-l înăbuşea. Inginerul mai avu timpul să zărească o silueta care dispărea priutr’o deschizătură ce se alia la câţiva mei i îi imii încolo... Aceasta deschizătura prin care filtra o nricii lumină) ’u închisă şi el nu mai văzu nimic.

Marc se ridică cu greuiule; membrele îi erau anchilozate; îrniMcă prin câu-va mişcări să-şi recuipete elasticitatea muşchilor «ui nmorţi| i. Locul în care se afla Fonlaine, era cui undat mai imijl d<’cât în semiobscuritate; o lumină s|abă pahun. Dea printr’im Tel de ferestrrica care se afla la o înălţime foarte maiv.

Treptat, Marc se obişnui cu inlimericul care domnea tecolo şi puln Kii definească nahirn închisorii sale.

Kra o pesleră.

Acea şi a peşirra era drstol de spaţioasă, de o formă cir cularu şi r-u nu diuiiicini «uni de douazeci de metri: era fearte înaltă şi lwd’a parca să uibe forma uniij con trunchiat.

Atmosfera pm îinăi-ratn. Şi umedă. LYrc|îi pe. Ştereî erau fScuH ilii) Calici grfiniiice: Marc o coiiMală <lupă pipăii; pereţii nu pre/eriau dec-âi ni^te us [ieriiă (i mici şi mre, încât ern imposibil să e\ndeze prin d. \M lii/ahna de sus.

În timp ce proceda cu răbdare la această recunoaştere.

Marc avu ideia să-şi privească ceasul. Din fericârc. Nu se o-prise.

«Ora opt şi douăzeci de minute, constată prizonierul. Sunt unsprezece ore de când m’ «părăsit Joubert. Trebuie să fiu aici de vre-o oră şi jumătate; călătoria mea a durat deci opt ore; admiţând ca prima parie cl’cciuată pe jos. A durat... a durat... cât iimp?... nu prea o pot preciza... să zicein o ju. Mătate oră., am mai l’osl dus pe bra|e... un sfert tle oră, rămân şapte ore pe cure le-am făcut pe nu cal ce cred că mer gea cu o medie de douăsprezece km pe oră.. M’a. Şi găsi aşa dar cam la optzeci de km de. Plantaţi, noastră. Este cam de.

S

ar te şi prietenii nici vor avea mult fie furca pentru a mă oscoperi... presupunând că ar isbuii să-mi găsească urmele, ceeaee este puţin probabil...»

Tânărul Tămase pe gânduri iimp de câteva secuidc.

«Cred, reluă el în gând. Ră irebuie su ni a bazez numai pe mine pentru a scăpa de aici... Dur cum?»

Printr’o înlănţuire de idei. Marc deduse cu anumite pre-cauţiuni se impuneau. So miră că nu fusese scotocit-, poate eâ 0 vor face peste pu (în. Se lioiărî să pune la adăpost cele câteva lucruri pe care le avea în buzunar: ceasul şi un mic briceag, urmă ’nofensivă dar care ulterior i-ar fi putut servi foarte mu Îl. Săpă două găuri în nişie stânci şi îşi ascunse o- biectele.

«Şi acum să aşteptăm evenimentele, concluse Fontaine cu

filosofic.

Cu ţoală gravilalea situaţiei, captivul nu înlârzic să-şi piardă firul ideilor şi căzu înIt’un somn adânc.

. M.

O VIZITĂ CU TOTUI. IVEA.ŞT/И’AT\

Un sgomot îl trezj pe Marc. După t ii’cva ore.

Deschizând ochii, tânărul zări un l<) <1,. Uriaş care stătea nemişcat.

— Ce doreşti? întrebă el) >e uriaş.

Acosta, cu un somn, îi arătă dotiă >ir; Vl>ini uşezale pe jos şi zise într’o franceză gulurn|a:

— Mâncat... băut...

Apoi îato. —irse spatele captivului ieşi din peşlera.

Fontaine se ridica; se siinje-j odihnii. I*i’ic-n câfeva mişcări de gimnastică suedezii pentru a se dt-sinorii <ipoî mânca cu poftă ceeaee i se adusese. După j-ocou-Li Ic luciile. Maro îşi dete scama că dormise aproape zece me.

«iCc-au făcut în acest timp prietenii me’? gândi el. Lini Tor descoperi urmele? Nu îndrăznesc să sper...»

Cine erau cei care-| reţineau captiv? Penâru oe-î râfpi- seră şi ce aşteptau dela el?

Îşi frământa mintea Iară a găsi un răspuns acceptabil Ia accasia tripla întrebare.

Să fi cazul în mâinile uuor bandiţi care sperau să objină un pre (de răscumpărare? Tot ce c-iu posibil. Dar în acest caz, decc nu fau răpii pe Duval. Căci preţul de răscumpărare ar fi fosi cu mult tnai mare?... Unde se gaşca?

Această întrebare era cu muli înnj greu de rezolvat d.2- cât cele preţeedente.

Uriaşul apăru din nou să strângă castronnelc.

— Amice, îl întrebă captivul, nu cumva şti ce vor dela lui ne?

Uriaşul îl privi, dar nu răspunse nimic.

Marc insista, crezând că vorbind într’o limbă pocită va fi înţeles poate mai bine.

— Eu. Aici, câte zile? zise el.

Omul păstră ace laş mutism şi făcu un pas spre uşc.

Fontaine îl apucă de braţ pentru a-l sili su se oprească.

Gigantul se scului cu violenţa.

— Hei! hei! se grăbi Marc să protesteze, nu vreau sa-ţi fac niciun rău., răspiinde-mi mimai., cine eşti?., peiifru ce m’a închis şeful lău? Omul dândii-şi seama cu se înşelase asupra intenli

linilor prizonierului, se întoarse şi pleca Iară să scoată un cuvânt.

>îi lele trec ura una după alta.

\lnrc iiumării douăzeci şi trei!

Rennn|nse Ia sneranla unui ajutor venind din partea prietinilor săi. /neiilc trebuia să-] creadă mort de mult.

Un şi 11 gnr gând îl. Mai sus fi nea pe prizonier; sa evadeze!

Cum? ^.

Sili con rupă pe paznic? încercase dar nu reuşise. Uriaşul rânjise deseopiM indu-ji din (îi albi într'im rictus şi plecase... ca şi în celelalte seri.

Ideile cele mai nebune se îngrămădeau în mintea lui Marc.

, Avea un <-u|îi. Sa *e -. Mmep pe neaşteplatc asupra pazniculuı. Să-l rănească şi. Vă fugă?

Dar apoi? (e-l aşuioa de cealaltă parte a uşii? Al|i oameni cu rare trebuia. Să angajeze di. N nou o luptă inegala?

Captivitatea ever-n o influenia deprimanta asupra sănă- lili i lui Marc: lipsa (Ic fler. Lipsa de exereijin pentru o fiin (a viguroasă. Obişnuită sa ini iască u l-ară în aer liljer, o hrana infecta, uniformă, era un regim în fa|a căruia tânărul ştia că na va rszisla mult timp. Siw (ea de pe acum că îl părăsesc puterile-

O alta suferinţă poutru captiv, ena lipsa compleclă da higiena în care trăia. Cantitatea de apa ce i se servea, dea- bea îi «ijuneea ca *ă-şi potolească setea.

Marc slăbise mult în timpul celor trei săptămâni; barba îi crescuse marc şi se simţea murdar şi respingător.

Ce surprize îi mr. I rezervau zilele urma'oure? Nici nu voia sa se gândcuscu... Avei* momente când credea ca va înebuni...

În a douăzeci şi pi. Trn zi, după amiază, uşa peşterci. S€ întredewhise şi ur. Oin se furişă încetişor înăuntru.

IWare se înalţă prinir'o destindere bruscă.

Nu era p;; ziiirni rel de foaie zilele cel care intra: omu; ora cu mult mai mic...

Veneau- sa-î ca urc?... În ce scop?...

Zeci de gânduri năvăliră în minima tânăra lui inginer.

Nu era momentul pentru u-^i paerde sângele rece.

Fontnine eTa hotărâi. Sa lupte, până Ia ultima clipa Strânse nervos briceagul pe cun; -] avea în buzunar, sân iruri armă pe (-are o posed a.

Omul se apropie.

] n penumbra grotei. Marc nu disiinfiC decât o siluetă vaga: aceea a unui individ îmbrăcat intr'un fel de cosi uni arab de

culoare închisă.

Ginul mui lăcu un pas şi sprtt marca inirajx a inginerului, murmură:.

— Sstî

În acelaş timp, ircomundaţia fu confirmata prinţr'un gest elocvent: o mâna care se ridică până la guta şi un deget care ae puse pe buze.

Marc se de te înapoi până la nt) lor undi' În mina slabă care cădea din spre bolta, lucea n pal» mai luminoasă.

Omul îl urmă şi eu gesl brusc, sc-msc gluga rtu*c-i neo- p? ren capul.

Marc seapu un strigat de uimire:

— D-ta?... D-U?... murmură e|.

Omul care se alia în {aia lui era Juliu* Debaand*!

— Da. Eu.! zise acesta cu vocen înr iMfă.

— Nu înţeleg. Făcu Marc. D-ta «Tai închis aici?... Pen- truee?... Ce v'am lacul?

Olandezul puse o mână pe braţu] tânărului cnre tresări ca şi cum «ir fi sim (if contactul unui. Şai pe hidos...

' Mă vei înţelege imediat, explică i>baands. Sunt- suntem prizonieri ca şi dvs...

— Sunteţi prizonieri?... Totuşi aţi reuşii sa vă introduceţi în această peşteră... cum anume?

— Pentru eu am un avantaj asupra d-tal<\ rtfspunse o-landezul, cunosc limba răpitorilor noştri... «lar la. Sa-ina sâi va povosteso...

— Dn. ^puncţi-mi în ce fel a|i cazul în puterea acestor oameni?... Cine suim?

— Cine Mwit? Khouzaini, adică Arabi din centrul AOL cei... indivi/j teribili cari o riră sălbatecă îinpoti'iva europenilor... Cât priveşte de chipul în care am ca/. Ut în mâinile lor, cred ca <lste acel a, ^ ca al d-talc... într'o waia, acuan tiei săptămâni, ieşisem sa mă plimb, ca iau aer, la o oarecare disianţu de căsuţa no a sică... l'ui afac-at pe neaşteptate şi înainte de n tivea timpul să strig după ajutor eram legat şi transportai ca un p. Itlul pe rpinaiea;. —uii ca!... Mani trezit închis într'o ptşteră vecina, dar mull inai spnţioa. Şu decâi aceasta.,.

— Acclas lufTii s'a întâmplat şi cu ininc, recunoscu Marc, am l'osi răpii întt'un chip asemănător.

— Drace! făcu D'. Lnuinds, aceşti bandiţi, dopa cum văd, uzează de un procedeu «tip*. În condâţiuni absolut identice I-au

capturat şi pe Huns.

— O? exclamă "Marc. Ilaas a fosl şi el luat pr’zonicr?

— Ca şi d-la î? i ca s^i mine!

— Y: ni vSrrghani esje şi el captiv? întreba inginei’ul.

Olandezul făcu na gest vag.

— Nu. Ştiu s’a î n I amplu t cu Van Sergham. Fii cu el

Urmii n tăcere.

— Dar e. E vor t>nre să l’ucă eu noi accşti Khuuxami? întreba din imn iiuiincrnl.

D biiantis schija o mutra semnificativă.

— Îşi ^utoTi.’t lira lor i’i eonii a emopeuil «r pe cari îi vânează lin» inci tare, făcu el.

— Atunci ne vor ucide.

— Vom muri încetul cu încetul prin lipsa de hrana şi aer…

Francezul simţi cum îi înghiaţă sângele în vine.

— Va dura midi timp, obiectă i’l.

— Cât [ăii noşiri suni răbdători, constată Debaands, vor aştepla.

— \\v simt foarle slăbit, constată Marc. Care după Uin momeai adaugă: se pn: e că d-tu >upoi|i cu mai mulfu Uşurinţa regimul la cave eşti Mipu^

— Suni mai obişnuit cu privaţiunile, râposlă olandezul, ’dar daca laţi vede. I pe bietul Hans, i-aji plânge de milă: deabea se mai ţine pe picioare, i

— Biciul băât! făcu Marc cu mila.

Cei doi oameni. Aşeza|i pe jos, uliu] în faţa altuia, rămaseră câtva tiinp lăru să vorbească, absorbiţi în gândurile lor triste.

— Unde ne aflăm? înjrtba Marc ridicând capul.

— După câte bănuiesc, trebuie să ne găsim în ’Djuurab, dar nu suni sigur, Dv, nu aveţi nicio ide. Ic asupra acestui loc?

— Niciuna. Mărturisi tânăiul. Credeam că ne aflam pe masivul Ktipka. Simplă *upozi) ie din partea mea care nu, se sprijină decât pe aspectul identic al materiei stâncoasc.

— Nu se află nicio peşteră în râpele din Kapka! tăie Debaands.

Marc era gala *a desmintă această afirma (ie al cărui ton Iranşant îl surprinse. Tăcu însă ca să nu-şi jignească tovarăşul de captivitate.

După» > nouă tăcere, francezul reluă:

— Singura noastiă speranţă se bazează aşadar pe e evadare.

Debannds schijă un surâs. Slab.

— Nu s’a mai auzit ca cineva să scape din mâinile Khou-

zamilor! zise o|.

— Totuşi, prolestă Mare, aţi icuşit sa ieşiţi din închisoare?

— Vani mai spus. Vorbesc Hinbn acestor oameni... Din fericire, mai aveam două monede () e aur] a mine. Le-am dat paznicului: de În el am allal de pi (• zeu j a d-lnle aici., şi a lui Hans... Bestia q consim|i|. Să mă la*r să vă fa<’ o vizita... sa alia aici în fata por|îi. Mu supraveghea zi-, împreună cu alt paznic.. Să ne ba zum pe el pen’ru o evinitială evadare, esla imposibil... ÎŞlie prea bine c-e-l îi^feupiă dacă ne ajută să fngiin...

— Nu credeţi însu că promisiunea unei bune recompense. Sa-l convingă t: >hişi?

— Şi ciue îi va plă|i această revoiiipeii. ^? făc u Debflands piivindu-l pe Mnrc cu o insistenţa curioasă.

— În cioace mă priveşte pe mine. Riispun>e *âuăvul. Dil- val, sunt sijrur. Ca va consimţi să plătească Mima cerută... presupun a Van Sergliam vft facc Ia fel pentru d-ta şi Hans.

Olandezul clătină capul.

— Iluzii zadarnice, zise răpitorii noş*i» «o vor consimţi nici odală să intre în relapnni eu prietenii noştri, le va Ti ii-amă su nu I ic ui ruşi într"o cursa... Ah! dacă iun avea asupra uoastră ceva care sii le oferim!... poate că am reuşi su-î ten (um... Din picate» jiu avem nimic... Sa ne resrmnfini deci: sunicni pi» rdupl

Dupj aceasta concluzie sinistru, Debaands se ridica.

— Este târziu, zic el, vă părăsesc... voiu reveni mâine.

[ÎI.

JOS MASCA]...

Lu sfârşitul zije», ca de obieciu, uiiuşul aduse de mâncare şi de băut.

Marc abea că-l băga în scama; s? gândea. După câtva timp priviiea i căzu asupra străchinii pe care indigenul o lăsase pe jos într’un colj.

— Adevărat! remarcă captivul, rajia scade în canti- laie... am avut aproape dublu în primele zi|e.

Bau puţină apă. Dar nu mâncă nimic: nu-i ora foame.

O mul îinic de gânduri îi I rumân lan cr cerul obosit. Cupid îl durea îngrozi ior.

Marc trecu din nou în revistă discuţia pe curc o avusese cu Debaands. Îşi amin li de Ionul curios cu care acesta a- firinnsc cu nu sunt |x\ştori po masivul Kapka.

Cu lila su şi explice motivul accski atitudini, dar nu reuşi.

Deodată îşi am inii de un detaliu, cnrc nu-l frapase pentru

moment: costumul pe cnred purta olandezul.

— TSu-i fi luat hainele? se întrebă el. Cum se face atunci că iumiu lăsat pe ale mele?

Dnpă un moment. Mare îşi puse o altă întrebare care decurgea din prâma:

— Dacă Debaands a fost despuiat de vestmintele sale, cum a puri ui să găsească atunci ce|e doua monede de aur pe care pretindea cu le-a dai paznicului sau?

Marc începu să devie bănuitor…

Keuiarcase de altfel că b? uba pe care o purta olanda zul, era des Iul de bine îngrijită…

Aşu dar Delniaiids nu-i spusese adevărul, ci îl minţi. În ce «stop?

«Yoiu afla mâine» îşi z’we Marc şi se deoisc să mănânce.

Olandezul se tiiii.su <1 iu nou în peşleru lui Mari. Cum ■promisese.

De data aceasta însu, veni dimineaţa.

— "Le-ai gândii? începu olandezul.

— En ce. Clragă prictcue? răspunse Marc cii un: ier îno. Cent

— La situaţia noastră, (buce! (ucu celălalt,

— M’am Hvârcolit loaiu noaptea şi am ajuns la aceeaşi concluzie ca cri: trebue să evacluin.

Debauuds începu sa râdă şi răspunse:

— Nici nu trebue sa ne guiidim Iu aşa ceva, este imposibil.

— Imposibil pentru oamenii cari au vor să rişte, de acord; dar pentru oameni holăriţi ca noi, cure ne ştim condamnaţi la moarte, este mai biue să îniluri (am o moarte imediată decât să murim de o moaii o inecută. Mizerabilă priu foame.

— Copilulel reluă colaboratorul lui Van Sergham, daci vei isbuti să ieşi de aici…

— Oh! asta nu cred fia fie greu, făcu Marc, din moment ce reuşeşti să vii la mine… restul cu puţiuu îndrăzneală şi suuge ixce…

— Nu vei face nici zece metri şi vei fi masacraţi

— Cu atât mai iăo! Sunt hoiurât să-mi încerc norocul.

— Liste o nebuniei

— În siluajia în care ne aflăm, cuvântul nebunie este un «non sens».

— Vă repet, insistă olandezul, că nu veţi reuşi.

— Voi îi încerc-a totuşi.

— Î— Cum vreţiî

Marc se plimbă agitat prin peşleră.

Debaands rămase.fi el în picioare. La ultimile cuvinte ule olandezului, inginerul se opri brusc.

— Nu înţeleg, zise el; d-ui nu vrei să. Înu urmezi?

Celălalt nu răspunse.

Alunei Mare îi svârli îu în|a suc răi or:

— Dacă doreşti, voiu trece primul.

Jn aci'liis timp, tânărul se apropie ile olandez <jî cu un gest biusc îi desfăcu «gandoura* la piept.

Se dele înapoi uimit.

Zărise coturnul eompicct european şi atârnat de o cin-, guloare de piele, un revolver...

— Îmi pare. Dealtfel striga, Miic rare nu-şi pierdu sângele rece. Că eşti destul de bine înurinat) K-niru a te np; i a.

Olandezul se arunca înapoi eu f»! *1 coniructata. De furie.

— {Şi apoi? mugi Debands ameninţător.

— Apoi? i-cpetfi Marc calm. Ei bine, dragul uieu. Cred ca a sosit momentul să înceteze cu accaslu comedie şi să-mi spui adevărul, pe cure încep să-l bănuicsc.

— V'ei adevărul? mârâi olandezul.

— Da, răspunde VI a re. Încrucişindu-şi braţele.,

— Alia Jitunci. Ca Ic gaM-şti în puie rea mea şi că nu ve «ieşi de aici, decât alunei < a» id voiu vrea eu. Încearcă de evadează. Faniuronulc!

Marc comiiuiă sa-l privească dispreţuitor.

— Jnsfârşit. Şi iu cu cine am dea face, nise el; spU; – ne-ini ce vrei d<#lu mine!

Celalnli. Furios că i fuseseră descoperite planurile, continuă să înjure într'ui» mod ordinar.

— Imbecilule! care ai crezut povestea ce ţi-am îndrugat aseară... Încearcă su-L conrupi pe paznic, dându-i orice şi vei vedea ce succes vei ob|inc! Triplu prost ce eşti, nii-am bălul joc-di. Tine şi Iu în'ai crezut pe cuvânt!.... Fran- cez, ai?!

Marc asculta îu linişte acest tovent df cuvinte.

— Am ascultat destul pe un bandit de specia ta, zise el însfâr. Şil. Spune-mi acum. Ce vrei dola mine?

— Sterclu) Iau' făcu celălalt cu brutalitate.

— Secretul meu? repetă M; irc care nu înţelegea.

— Haide, izbucni Debaaiids, nu face pe naivul, ştii prea bine co vTeau să ^pun.

Inginerul. Tăcu. Ceeace e<vu durul să 1 exaspereze pe o-

landez. Mie reluă iniuiiinduse din ce în mai mai tare:

— Te previn ca salvarea la depinde de aceasta. Îţi repet eu te afli în mâinile mele şi că nimeni nu-ji poate veni în ajutor... Aş pute a, dacă vreau, să-ţi. Smulg secretul prin tortură... Am făcut să vorbească oameni mai încăpăţânaţi ca line... Haos îşi poale arăta oricând ialenleie... metodele hii sunt eu niM.lt superioare chinezilor.

— Mizerabile! făcu Mare cu dispreţ.

— Iii ne 1 mă înjuri. Înseamnă că ai început sa recunoşti că eu suni cel mai ture... HaideI vorbeştel

Mure nu înţelegea mereu nimic.

— În piiviuţa largului de care mi-ai vorbit asoară? întrebă el; precizează cdaiat

— Fie! liher'. Nlea «a, contra indicării locului unde S- află peştera cu satir «\

Pe nou step ia le. Se făcu lumină în mintea lui Marc.

— De care |H>Ură. Vrei să vorbeşti? Z'^e. El. I'ăcând miratul.

Debaands se enervă.

\

— Bagă de seama! uineniii|a el, nu abuza prea mult dft răbdarea men. Şi îi prea bine ce vreau sa spun. Pentru ca tu ne-a» I Ui al pla-unl- sau mai bine zis,]-ai luat dela Duval rare nu-i cunoştea înipovlauţa. Vrei picciy. Uri? "fi le dau. $er- ginim, Dans. Şi cu miuc,. Şi ia iu că cxi. Stă]; i. Kapku uu zăcământ de safire... Cum am a Hai? Nu iinporift. Ştiu, şi uceasla este esenţialul. L-am căuta! mult timp cu răbdare; nu I-ain descoperit. Am veniţ. Ia Mongrola nuinai pentru acest motiv: te asigur, că puţin ne interesa piuntaţia d. Cafea. Unul dintre ai noştri care no-a precedat în această regiune, cunoştea Io. Cui exact al zăcământului. 1 iiuitiio de a muri a ascuns planul în trn u eh iul unui arbore scurburos. Acest document a căzut în mâinile tale; am scos castanele din foc pentru tine.,. N'ai decnl să te npjeci ca să pui mâna pe comoară... în timp ce noi... înţelegi acum? Iji dai seama eu trebuie să vorbeşti?...

Marc ascultusc impasibil.

— Daca îţi arăt loc. 1 pe. Care doreşti să 1 cunoşti, fac i el, ce-mi oieri în schimb?

Libertatea.

— Este Duţiu.

— Ahî şmechere: vrei partea ta din prăjitură? se îmblânzi Debaunds. Nu /. Ic nu... rămâne de văzifet... dacS nu eşti prea

lacom….

Urmă o l’ăceie.

— Ei? reluă olandezul gămleştc-tc, calculează şi cere O piu Ic rezonabilă. Suni sigur eu ne vom înţelege. Dacă vrei, po|i sa faci o propunere imediată.

O noi ba tăcere.

Debaands crezu ca a câştigai partida. Cu o voce tremurătoare zise:

— Haide! s*n făcut?… Accepţi?…

Reluzl sliigă Mare eu puVert*.

Celălalt avu un gesi de furie.

— AU» Câine! înjură el. Gândeşte le la ce te aşteaptă-. * Îţi dau timp până mâine… După acecu vu li prea (ârziu M

După aeewstă ameninţare, Debuutids se re’rase.

IV.

DUVAL FACE NIŞTE DEDUCTTl.

Falanla era piceat de patru zile pe urinele vrăjitorulU- Ram-Si. La Zucnic, se aslepla eu nerăbdare întoarcerea sa. Cei trei ardeau de nerăbdare. Colon tatu I aven. Mari speranţ* în rezultatul misiunii încredinţate sudanezului.

Se împliniseră e"xacf patruzeci şi trei fie zile de când dispăruse Mure. Toaie cerceifirile întreprinse Furii zadarnice-, îN\i se descoperise nicio urma…

Duvul persista în gândul cu l oiitiifie nu fusese asasinat: convingerea. Sa, pe care o afirma cu piliere, reconforta pe foştii eolegi de scoală a lui Mare, dar ceilalţi albj du pe plantaţie refuzau săi impai ta^cascu acest optimism; pentru ei nu exis la nicio îndoială: Marc eru mori de mult.

— Zaouiani; nu prea au obiceiul su-şi cruţe inult t’mp prizonierii, repetă Joubert încapă|ân<at.

— Şi (inc ţi-a spus ca Zuouianii suni autorii acestei răpiri? obiecta Ou val. Din contra, cred cu n’au niciun amestec şi aceaeiu mu linişteşte.

Jouberr nu voi sârşi contrazică directorul: nu mai insist a, e; s<e mărgini sa ridice din umeri zâmbind cu nulă, da îndată ce se găsi singur.

Jn şi» rşir în seam celei de a cincea zi, Falaula îşi făcu apaiiţiu: era extenuai şi avea urechile pleosii’c. Lui Duval îi fu milă de bietul negru. Mai la urma uriuci bietul băiat o fi eşuat poale nu din vina lui: siareti în care se afla» dovedea pe deplin, ca nu-şi cru|ase nicio osteneala-

Duval îl obliga mai întâia să se reconforteze. Nu luase nimic în gura de mai bine ele patruzeci şi opt de ore, aşa că se arunca cu lacom ic asupra alimentelor ce i se aduseră.

După ce. —şi inaî reveni puţin în fire, sudamezul, care se aştepta la o primire mai pu|în pricteneascu, care se temea chiar de o pedeapsă, sau ceva mai rău încă, îşi recapătă încrederea şi renunţând la. Munci un ilc ce şi Ic preparase pentru a-şi alenun responsabili Ui tea. Începu să povestească ceeace i ae înââmpla. Se în decursul celor patru zile.

Toulj hiTiu'n «e nduiiuse în jurul lui în cerc.

— Lira v iil meu Fabuila, încăpu Duval, povesteşte-ne acum ceeaco s*u întâmplat: vorbeşte cinstit; chiar dacă ai fo9t neîudeiTiiâiuHcc, îţi promit că nu te voiu certa.

N u, neîiulemânatec, proastă negrul cu vioiciune,

— Tea zărit vrăjitorul?

— Nu' el nu văzui deloc pe eu-

— Atunci? '

Pociiit. Kniftnl, i mărturisi că a pierdut urma vrăjitorului,

— Înlă ce s*u întâmplat, traduse Duval pentru auditor l care, cu exmpţ'a lui Callati şi a lui Joubert, cari în {eleg, © „• puţin limbajul sudanezului, nu prea. Înţeleseră mare lucru din panlomhna. Cu care-şi însoţise, fostul soldat, răspunsurile. Părjsind '/uenic, Rara. ŞI, din neîncredere instinctivă, so îndreptase spre esî, unde nu se găsea totaşi niciun sat pe «întindere destul de considerabilă. Din fericire» bătrân ni

GrcU Aizu^ir^cr 6

nu mergea prea repede, ceeace a permis emisarului nostru, su nu se lase distanjat. Vrăjitorul a dormit într'o pădure. A doua zi îşi schimba direcţia spre nord. Noaptea următoare a peirecul-o într'un sat mic, compus numai din câteva colibe, fu ziua următoare, îşi continuu drumul tot. Spre nord; îucc- pând din acest jiioment, sarcina lui Faloula deveni mai difi- e. Ila, di oarece priu acele locuiri savana ewte mai puţin deasa. Yrajitorul se abătu din nou din drum şi se îndreptă iarăşi spre est... în apropiere de masivul Kapica, Falaula î| pieixlu complect urma. Bătrânul dispăru purcă l-ar fj înghiţit pământul. —.

Raymond avu un gest de descurajare.

— În general, zise el, nu sun Icni mai avansaţi decât mai înainte... şi când te gâmleşti că am mai pierdut cinci zile! Cejî de făcut? Dumnezeule, ce-i de făcut f

Duval nu împărlă. Şi ace; vstă descurnjare,

— Nu sunt de părerea dvs.. Zise e|r. Ţi daca vreţi să-mi acordaji doua minute de alenţie, vii voiu explica motivele care mă fac sa vorbesc astfel.

Ţoala lumea deveni atentă.

— Recunosc, începu el, că nu ştim nici acum locul exact unde se află prietenul nostru, dar Kaluula ne-a adus câteva indicii precisc. Un lucru pare stabilit în mod net: RainSi est o complicele răpi Uni lor tui Marc, măsurile pe care ie-a luat pentru a s>e duce su-i întâlneascâ. —.

Ce vă permite să presupuneţi ca s'a dus fiă'i întâi* neascâ? îl întrerupse Lionel.

— Însuşi pi-ceuu|iuiiilc (a car*1 ani făcut aluzie răspunse Duval. Daca vrăjitorul ifa avu' alt scop decât să-şi exerseze micul său comerj, de a viiulc amulete, ce nevoie avea să se îndrepte inai întâi spic o regiune nelocni'ă? Nu uitaţi, dealtfel, că dacă noi sunicm uelinişliji de soaria lui Marc, ucei cari ne-au. Lupit prietenul sunt oi <lorilori să afle ceeace nm descoperit noi şi ceeacc avem ile gând sa facem; s'a dus su-i asigure că tiu ştim nimic şi că avem naivitatea să no bazăm pe el pentru a obţine infm ma|iiiui. Nu mu-i regret că am făcut prostia să inu încred îu vrăjitor. Fiindcă a^est fupt se întoarce acum în avantajul nostru, eăci va adormi vigilenţa acelora pe cure-i vom surprinde.

Duval se întrerupse o secunda-

— Din toate acestea deduc că Marc nu se afla întrun pericol imediat, reluă el cu forjă.

— Totuşi nu ştim unde se află prietennl nostrn, făcn Lionel.

— Nu uita {i că vrăjitorul a dispărut prin împiejurimile masivului Kapka. Ori dincolo de necsli munj] se întinde imensul (l. H'^ri...

'I"oJ-lu lumea recunoscu juslejeu acestui raţionament.

— Ceeacc vrea s*i zică? întrebă Raymond

— Că răpitorii lui Maic se mai găsesc îucă pe inaaivuj Kapka, afirmă DuvaJ.

— Avej; fără îndoială dreptate, recunoscu Joubert; dar acest Ian| de mun (i se întinde pe o lungime de suiic de kin. Şi explorarea masivului ur cere...

— Pardon! întrerupse directorul lui Zuenle. Rivem două indicat îi care ne limitează câmpul de aefiunc. În primul râ nd locul unde a dispărut Rain-Si. Acest loc nu 'rebuie să fie de parte de ascundăloarca pe care o caii fam. Supoziţie eurc esU înlarita de a doua indicaţie...

— Care este această u doua indicaţie? întrebară mai mub te voci deodată.

Duval desfăcu o bartă şi fixă un punct:

— Priviri singuri, zise el, iată locu] unde Assona a găsii agatatoarea tui Marc; trageţi o linie dreaptă intre acest punct şi Zuenid, prelungei apoi această linie… Unde ajun. Geţi? Cam pe la mjlocul masivului Kapka' Ipoteza mea est «fragilă, dar trebuie sa fie foarte aproape de adevăr, deoarece se află exact în locul uiid-e Falaulu u pierdut urma vrăjitorului.

Ftra limpede şi nimeni mi găsi uici o obiecfiunc de făcut.

— Când plecam? întrebă simplu Maynurd în nuiucie tuturor.

— De îmlaiu ce vom fj ga'a, răspunse Duval; trebuie să-i acordăm lui Faluula nu mic repnos; ciici ne va îi^soticasă ne arate Jocul cmicI unde s'n ră'acit. Şi acum să mergem să dormim pn|nt „deşlepiarca la ora 4 dimineaţa

Lu ora palr\i icaiu huma fu în picioare.

— Kstr i 1111TâI <; a plecuni în număr mare, zise Duval, căci după pfiHMVii meu. Nu cred ca răpitorii să l-ie prea numeroşi. Ceeace În imic, este ca să înainiăin căi ni'-ij repede posibil.

Porniră la dnnn în număr de sapie: cei trei francezi. Dinul, CT; îI• îi («, Caperade şi sudaney. Uj.

Mayn-'i-rd pi-opuve sa fie luat şi Assona.

— Nu vreau s^ cxpnn. În primejdie un copil, zise Duval: gumli (i-vâi că \om avea de lup'at şi ca micul-.

— Vom aranja cu să fio pus l «adăpost de gloanţe, interveni Raymond: mulliimiiu lui avem acuiu un punct de orien* tare ţi cine ştie dacti nu ne va fi u'il şi în viitor?…

Pe la cinci, mica trupa. Se puse în mişcare, tăind drumul direct prin mijlocul junglei.

V.

INTRE COMPLICI,

*

Când a doua zi, Debuauds jn'ra în peş'era în care se afla închis Marc. Era mult mai liniştii.

— Ki bine! Fontaine, întrebă el? le-ai mai pândi'?… Suntem de acord?. —.

Desigur cu Marc se gândise!

Nu închisese toată noaptea ochii. Se cufundase în ir* o meditar? adânca şi examinase sub toate aspectele sil ua jiu în care se găsea.

— Când va afla ceeace vrea să ştie, îşi zise inginerul, se va

debarasa imedial de mine în’r’un fel sau allul. Sân* gura şansa de a scăpa cu vMi|a din aceastfi aventură, este de a rezisiii. Trebuie să cârlig cât mai mult timp.. — Debaanda nu va îndrăzni să mă omoare; eu reprezint o avere pentru el… nu cred cu va voi su-şi ucidă găina care face ouă de aur… M’a răpit cu scopul ca să mă forţeze să vorbete: deci atâta timp cât nu voiu vorbi, au mă va ucid?…

Exista o lacună în acest frumos raţionament.

Mure o sim|ia. Dar nu voia să se gândească la ea--.

Aceuslă lacună, era tortura cu care celălah îl amenințase, cDacă această primejdie se adevereşte, decise tânărul inginer, alunei, cu atât mai rău, să se întâmple ce s’o întâmplă; mă voiu arunca asupra lui Deb&ands, îi voiu înfunda cuţitul în piept şi… apoi-, cum o vrea Dumnezeu! >

La întrebarea precisa pe care i-o puae olandezul. Marc răspunse făru mânie în voce:

— M’am gândit. Înfr’ttdevăr. Dar n’ani parvenit să ajung la nicio hotărâre. —.

— Îţi trebuie cam mult timp…

— Afacerea îşi meriiă oboseala, cred că recunoşti –, im’ portanta pe care i-o acorzi o dovedeşte pe deplin…

— Nu te contrazic… deşi pentru mine afacerea nu se prezintă sub acelaş aspect, adăugă banditul cu un zâmbet rău* ifieios-

— Mai la urma urmei! reluă inginerul, mi-ai spus că nn eşti prea grăbit… Câteva ore mai multe sau mai puţin, n’axe ce să te inoportuneze…

Debaands ramase pe gânduri.

— Fie! acceptă el în sfârşi’, sunt un om de treaba; vre> timp?.. — sunt dispus să-ţi prelungesc termenul pe care ţi l-am acordat… într’o măsură rezonabilă. De cAi timp ai nevoie?

— Ştiu eu? Opt zile2

— Nu-ţi bate joc de mine, Foniaine; ar pulea su-ţi para rău. Termenul pe care mi-] ceri, coavspunde, desigur, eu planul de evadare» pe care l-ai concepu*… f|i acord numai palru- zeci şi opt de ore.,.Ba nu, vreau să-ţi arăt Ca sunt mai generos, îţi dau trei zile.. Daca, însă, după această dată nu vei vorbi, cu atât mai rău pentru tine!

«În orice caz, este ceva, gândi Marc; în aceste trei zile, îmi poate veni o ideie salvatoare’»

Debaands nu se mişcă.

«Ce mai vrea?» se întrebă inginerul.

Cu un ton ironic, olandezul explică motivul pentru care rămase.

— V'am satisfăcut dorinţa, dar aceasta nu mă împiedica sa iau câleva mici masuri de precauţiune-..

— Ce precauţiuni? şopti Marc, vrei cu să mă legi?

— Nu? nu.' zâmbi Debaands, nu nii-e teama că vei pulea evada... Totuşi, prudenţa este mama înţelepciunii, spune un proverb-.. Aşa că..

Fluieră încetişor.

Doi oameni, cari făceau de gardă în faţa uşii. Năvăliră în gro'a.

Înainte o «Marc să fi avui timpul de a schiţa o mişcare de apărare, fu imobilizat de cei doi coloşi cu pielea bronzata.

Liniştii. Debaands se apropie şi scotoci taotc buzunarele; nu «li^coperi <iccn (briceagul în care celalalt îşi pusese atâtea speranţe

— „\îi se ştie uiciodu'u! se scuză el cu un zâmbet batjocoriHor. Cn un tip ca d-la este biue sa nu se neglijeze nimic... îţi las în schimb ceasul care-ţi va servi să-ţi indice câte vei mai avea de gândit...

Cei doi paznici se retraseră. Debaands, după ce făcu doi paţji spre uye, se întoarse.

— Poale că vrei să Turnezi o ţigaretă? făcu el. Ţine să ai Cu ce sil "prinzi; dupa cum vezi, este un ins'rument destul de primiiiv (un simplu amnar cu cremene.

În liinp ce întindea prizonierului instrumentul, se lovi cu palma peste frnnle.

— Zăpăcii mai sunt! zise el, am uilat că n*ai ţigări. *, primeşte, li în; r. Cote va din partea mea.

Întinse lânuruliij un pachet cu ţigări şi se retrase.

Marc (îi buimăcii.

Avea în mână propria lui tabacheră de piele neagră pe cai e o iirunease în savana pentru a lăsa prielenUor săi. O urma -...

Afara, Debaands se întâlni cu Hans care-şj fuma liniştit pipa. Aşezat pe o stânca- Mai râdea încă de gluma buna pa care o făcuse pe spinarea bietului captiv.

Acest râs î] înşelă pe Ilans cure îl interpretă ca o dovadă a succesului repurtat asupra francezului.

— A vorbit? se interesă Ilans.

«— Nu încă, răspunse celălalt, dar va vorbi peste tred zifce.

«— Ţi-a promis?

— Nu în mod pozitiv... Este vorba de timp „. Trebuie să-i mai

scădem raţia de hruua. În specL.l cantitatea d^apă... Setea csie mai greu de îndurat, decât foamea*..

Hniis avu un gest de enervare.

— Pentru ce tjrbuie sa aşteptăm utâta? strigă ei, pier-» dem un timp preţios-

— Trebuie >a avem răbdare, căci n'avem încotro! obiectă Debaands.

— Şi ce ne împiedecă să procedam altfel? insista celălalt.

Debaands ridica din umeri.

— Birtul ineu Maus, zi. Se el, tu nu-i cun<» şli pe. Fran. Cezi! dacă crezi ca vei ob|ine ceva dela ei prin acesl mijloc, te înşeli. Trebuie sii-l impresionăm... teama. În astfel de împrejui'ari. Du i exultate mult mai bune... ea creiază. O stare de spirit..,

Ilans reluă după o tăcere destul de lunga:

— Şi daca. După ede trei zile. Bit lui va vorbi?

— A om găsi altreva. Iacii Debiuiiids (îi un aer debi? at.

— Aşadar, trebuie să mai aşteptăm? Mi-e teamă sa nu fie prea târziu şi a| (îi >-n îmi pună mâna p<* ci • moară!

— Cred ca ic nelinişteşti Tară niciun rosl.

— Cine te asigură că 1'raMiiv.nl n'a împărtăşii şi altuia descoperirea sa? insistă încăpăţânatul Ilans.

— În privinţa acenstu. Simt Îi «i*li1. Astfel de hu-ruri n» u *se* spun nimănui, se păstrează pentru sine.

— Ascultă, Fritz, reluă Ilans, d.'uli mi vrea să vorbească, am o ideie.

— Mu uimeşti! îşi bătu joc cela lai'

TTans nu se supără-

■ – Glumeşte cât vrei. Răspunse el. Dar uleia ui ea. Olo Bună.

— S'o nud întâin şi npoi îţi voiu «ipun<> şi pâiterpii nu-a.

Cei doi oameni se aşezară pe jos şi Hans iş: expuse ide ia.

— Rămâne de văzut, eon veni Debaands, când complicele Său termina. Ideia ta nu este rea. Vom mai vorbi despre aceasta la timpul pptrivit.

VI.

LiANS INTRA ÎN SCENA

Timp de trei zile. Marc se frământa cu ideile cele mai nebuneşti fără sa isbulească să găsească un plan care să colivie în yituH|iu în rare se gusea. În acesj interval de timp, in- ginernl fu torturat de febră şi de sete.

Când Debnands. Reveni după expirarea celor trei zile de grafie, îşi găsi victima într'o stare deplorabilă.

Crezu ca însfârşit îşi va atinge scopul…

Dar Marc nu vorbi din nou.

— Fa ce vroi cu mine…. Banditule! urla nenorocitul, dar dela mine nu vei afla nimic… auzi?… nimic!

Debaands îl puse pe flons la curent cu rezultatul întrevederii avute. Em fuiios eu eşuare din nou…

— Este vina ta, Frilz. Reproşă acesta complicelui său, am aşteptai prea mnli

— Ai poate dreptate…. În orice caz, pentru moment, trebuie să-L lăsăm ca să-si mai rtâvie în fire… după aceea vei intra tu în lioră.

Marc se bucură de zece zile liniştite. În care Iimp, Det. Baands, nu mai reapăru la el. Febra îi scăzu şi pofta de mâncare îi reveni ineptul, fnir’o seara, nu uriaşul de bronz îi aduse hrana, e. I altcineva.

— D. Fontei ine. Murmură străinul, cu un accent gutural pe care Marc îl remarcă imediat, nu cred sii mu recunoaşteţi în aceasta obscuritaie…

— Greceşti, ie recunosc perfect, strigă inginerul, eşti Hans…

— Inir’adevăr. Eu «uat Tlans… dle Fonlaine vreau să va vorbesc.

— Complicelui 1ăn i h’a făcut teaină de- mine? ironiza Marc.

— Eu nil sunt coinpivele lui Debaands…

— Totuşi mi a semnalat prezenta ta aici, în nişte ter- menî care nu Iasă nici u îndoială posibilă în această privinţa. Mi-a lăudat, chiar şi talentele laic ca lorturator…

— Debaands aste un mincinos, declară Ilans cu putere, nu ştiu ce v a spus, dar cecacc pot să vă afirm, este ca l urăsc,

— Ce farsu nouă ai intenţia să-mi joci? îl întrerupse Marc cu brutalitate. Este inutil. Sa-ţi mai pierzi timpul.. Nu vei obţine nici tu mai mult, decât a obţinut el dela mine.

— D-le Fonjaiuc.. Se rugă celălali, asculln|i-mă este vorba de libertului, dvs.

Cuvântul libertate are o putere magică faţă de prizonieri. Marc nu putut lupta contra curiozităţii.

— Vij sa-ini propui un alt lârg? la cu el cu un ton mai puţin aspru.

— N’am să va propun niciun târg, răspunse Hans. ÎI urăsc pe Debaands… mi a făcut mult rău… îi cunosc toate planurile.,. Este un individ sinistru dela care te po|i aştepta la orice…

— Ucide. L atunci, şi vei scăpu lumea de un criminal… Dar în

definitiv afacerile voasUe pârtie ui arc nu mă intere- eează!

— Eu nu sunt un asasin, d-le Foniaine! Vreau să mă răzbun, desigur, dar într’un mod mult în>ai dud!

— Te rog ţ» ă-mi spui în două cuvinte: ce doreşti d<? lo mine?

— Un ajutor, răspunse olandezul simplu.

Tânărul isbucni:

— Asba-i bună!... Ce ajutor pot sădau eu în silua- ţia în care mă găsesc?

— Va voiu explica imediat, d-le Foniaine; vă rog să-ini acordaţi două ininutc de atenţie.

— Dă-i drumul! le ascult... ixţntru moment nVun altceva mai bun de făcut.

Hans se reculese timp de câteva seeiuidc.

— Aţi văzui planul de care v’a vorbii Debaands?

— Mai departe?

— Aţi putea faru îndoială sa-l r (Taceti din memorie: lui cred să fie prea eomnlicnt. Căci acel cate |. A alcătuit nu pica îşi băl ea cap al cu complicaţiiinilc...

— Mai departe?

— Daţi acest plan lui Debaands...

M"aTc isbucni l’urios:

— Nu cm nevoie sa faci n" ocol aiâl de mai-c ca ajungi la aeelas punct!

— Oclutu în posesia acestui plan. Continuu llaris fără să se supere, Debaands va pleca spre locul indicat... eu îi voiu preveni pe amicii dvs. Care> I vor aştepta şi-t vor înlinde o cursă...

— Dacă eşti dispus să ini previi prietenii, obiecţii inginerul, de ce csle nevoie de această punere în scenă? Anunţă prietenilor mei locul unde mu aflu şi te voiu recompensa cu largheţn...

Celălalt zâmbi.

— Ar însemna să semnez condamnarea dvs. La moarte. La prima alarmă, Debaands nu va ezita să va doboare fura milu...

— Şi nu va afla niciodată nimicf remarcă Marc.

— DiD moment ce partida va fi pierdută pentru el, *se* va gândi cel puţin să se răzbune.

— Planul este simplu, întradevur. Reluă Marc batjocoritor, dar cine îmi garantează că îţi vei ti^e angajamentul de a-ini preveni prietenii?

— Ura mea pentru Debaands, dorinţr meu de răzbunare.

— Hm! este o garanţie cam şubredă! Gândindn-mă puţin nu prea înţeleg de ce utilitate î|i pot îi... ai atâlea alte mijloace de o

te debarasa de complicele tău!

— Va înşelaţi totuş’. Vreau să-l dau pe mâna justiţiei, dar nu ana cred’^i... arc. Conştinţa încălcată, voiu spune atunci tot ceeace şt în şi soarta îi va fi pecetluită.

— Pentru ce nai vorbit până acuma?

— Pentruca atâta timp cât Krilz nu c-ste redus la nepuw tinţa, am loate motivele să mă păzesc de el.

— Cu alte «nvin’e. Conebi. Se Marc. Ar ajunge cn sa i dau un p) an lui Fritz şi...

— Nu un plan, întrerupse Hans, ci planul; Debaands posedă câteva dî, i<’. Care-i vor permite să-şi dea seama <a a fost înşelat...

— Dragul meu! declară Mnrc. Combinaţia ta este destul de bine imuiginata, dar... nu mai mă las tras pe sfoară... mă cre/i prea naiv..

— Fie/ dJc Fontaine. Dvs. Veţi fi singur vinovat de ceea ce ne va întâmpla.

Ridică ulciorul **golit şi** îndreptă spre uşe.

Marc se răspândi şi-l rechemă înapoi.

— Dovrdeşie-mi sinceritatea ta. —, şi voiu vedea...

Un rulţrer trecu prin ochii lui Ilons.

— Ce dovadă rloriţi? făcu el calm.

— Nu ştiu... depinde de d-ta cu să găseşti ceva ca sa mu convingi.

Ilaus se retrase [ăsandu-l pe Marc fonric perplex.

În gene ml ce risca? Cn toate cele siHinn’c de llan-. Era loioşi u$or să trucheze planul. — Şi apui; pentru Duw wzfuf trebuia fla încerce şansa de salvare ce î ^ ^ieiWa.

Dar ce dovadă pidea să-’ aducă celalalt?

Marc aşteptă nona vizită a lui Ilans cu o nerăbdare lesne de înţeles.

Pe Ia începutul după amiezii, acesta îşi făcu apariţia.

— D-! e Ku» tain «, >, /isc el fo:<rte politicos. Înteţi liotarât?

— Ţi-am precizat *cu* ce condiţie, răspunse Marc; da-mi **o** garnn (’e.

Hans zâmbi

— Vă voi da două. Veţi renii le personal biletul pe care vrei să-l triniip prietenilor, mesagerului.

— Cine mi garantează că «cest mesager ***se*** va achita în mod cinstit de însărcinarea dală? zise tânărul inginer.

— Este a doua de vaci a p^ care vreau na v’o furnizez...

întâmplarea nea servit... J| cunoaşleţi pe accst om şi De- baands nu prea are încredere în t^I.

— Cine cs|e? întrebă Marc nerăbdător

— Îl veţi vedea.

Hans se duse şt deschise uşa. Marc stupefiat îl recunoscu pe vrăjitorul Hani-Si.

Nu mai Înţelegea nimic.

Un gând îi trecu prin minie şi îl exprimă:

— Cum se face că De-baands i-a pennis lui Ram Şi să vie până la m'ne-

Dehaunds lipseşir pâini discară, cxplica Tlans. Nu mi-ar fi pennis nic' mic cu sa intru în închisoarea dvs-; este foarte bănuitor.

Pentru a sublinia prinir'un ddal'n ecic zi^e, Hans adăugă:

— ISe va întoarce în asta seara... S'a dus până îa Mongrola-

— La Mongrola? remarcii Man. Rlar sunlem departe de acolo. Aşa dar. Nu no aflăm la D joiM.ili?

— Aţi crezut? zâmbi Hans; v'a spn> aceasta pentru avă deruta; siiintem pe masivul kapkn... Vede [i, cu vă sjnm adevărul. \

Dacă ar fi fost înir'o stare mai nprm; dă. Marc s*ar fi ferit de bandit, care întreba:

— Ei. Domnule Fontaine, snnteli decis?

— Accept, răspumc inginerul.

Olandezul scoase din buzunar, Iuu'tic. Pi ie! >i creion şi Ie întinse lui Marc.

— Scriţi biletul destinat prietenelor dvs., zise el.

Marc scrise cele ce urmează:

Dragul meu Duval,

Sunt prizonier. În mâinile lui Debaands. Nu cunosc locul exact unde suni închis; mu aflu undeva pe masivul K.npka. Ram-Si, căruia îi încredinţez a- cest bilet, ar puica să vă conducă. (îrab'ţi-vă.

MARC

riăgu hârtia în plic şi scrise deasupra: «D lui Duval, Zuenle. Personal», apoi întinse plicul vrăjitorului.

— D-le Fon ta ine, zise Hans, mi-am (imit promisiunea: regret că nu pot să fac mai mult... N'om posibilitatea să va redau libertatea căci eu însumi sunt siânravogheat. M'ar asasina în acelaş timp cu dvs. Daca v'aş lăsa să ieşiţi de aici... Rămâne acum sa vă ţ>ine|i şi dvs. Angajamentul şi vom fi răsbiinaţi în

acelaş timp.

Vrăjitorul ieşi cu inari precaufiunj, însorit de olandez

Acesta d’n. Urmă reveni după câteva minule.

— Ram-Si a plecat, anunţa el. Debaands, de îndată ce va li în {kjsesij p La tiu lui, mâine, se va duce să verilicc exactitatea inl; orina|iilor pe care i le veţi furniza: în timpul absenţei sale, _prietenii dvs. Vor sosi şi vă vor libera…. Este destul de bine combinai, nu-i a^i?

— Îţi mulţumi**’, Ilaus. De îndală ce voiu fi liber cu a- futorul prietenilor mei, -voiu şti ^a. Pun mâna pe ticălosul de Debaands…

— Nu va fi greu, n’aveţi decât sa-l aşteptaţi căci via veni aici.

— Penbu ce?

— Ca să-şi pună în aplicare partea doua a programului său: să va suprime.

— M’um gândit şi cu Ia occasta, murmura Mitre.

Câteva minute mai târziu, Ifans îl întâlni pe Debaands care nu lipsise deloc, cum afirmase primul.

— S’a făcut, declară el; mâine voi avea planul.

— Aduc omagii şireteniei talc, flans, răspunse celălalt; mâine, vom Ti l>ognfii… mâ’nc seară, Foniaine va fi mort?

A.Şi În Ij fel! > vorbi Tlans îi sine.

Planul său era simplu: să pună mâna pe plan şi apoi sa le fnca de peirccaiiio Ini Debannds şi lui Marc. Prietenii inginerului cunil vor *osi. Vor găsi doua cadavre. Ram-Si Ire. Bu» a să prccleie bilelnl destinntorului, după apusul soarelui Hans avea inolive speciale să creadă că aceste instrucţiuni voi fi execululă cu tiricteţe de vrăjitor.

Vir

PRIETENII LUI MARC IL GĂSESC PE VRĂJITOR,

Cam la doi km. De punctul unde linr’a trasată pe hartă întâlnea masivul Kapka, Duval ruga pe însoţitorii săi să se • iprcască. Descălecată şi se îndreptară spre un grup des de arhot-i’unde puteau să ascundă caii şi să ţie un ultim consiliu, Iară a risca să fie descoperit’.

Călăriseră diminenta pană pe la ora zece; cu loata dorinţa lor de a şi continua diurnul într’un tempo cât mai rapid posibil, căldura extraordinara care se lăsase îi silise se oprească pentru un timp destul de lung. I.41 nevoie. Duval, Caperade şi Calatli ar Ti pulut să în frunte arzatoarea savană, dar cei trei prieteni ai lui Marc nu erau obişnuiţi cu teribilul soare tropical şi riscau să «adu

loviţi de insoluţia.,

Pe la şase, grupul se puse din nou în mişcare pentru a parcurge ultima (wirle a clapei ce mai avo» u de făcut.

Terenul îşi schimbase complect aspectul; savana făcea loc nisipului fără da verdea|a..

— Dragii mei, explic-a Duval, no apropiem de ţinte pe earc ne-am fixat. O: începând de acum. Trebuie fă fim cAI je poate de prudenţi. Sarcina no; isira este cu atât mai grea. Cu cât avem în faţa noastră o porţiune de Ierni aproape complect descoperită. Sper ca luna, care se alia la primul pătrar, ne va favoriza şi nu va lumina în uoapton aceasta prea puternic. NTu poate fi vorba să ne lansăm io|i şapte lu vre-un eventual atac; trebuie ca cineva să ne păzească caii. De care aia puiwi avea nevoie pentru o eventuala urmărire, căci e-ste posibil ca adversarii noştrii sa încerce sa fugă. Vă propun să ne împăr|im în două echipe: una va rămâne sub arcM grup de arbori g: Ha să ne v’e în ajutor la nevoie, cealaltă va pleca în recunoaştere.

Adresându-se a; >oi celor tre «r prielenii. Duval r-ontfiiuut:

— Cunosc dorinţa voa, sLrâ de a pleca în ajutorul lui

Mnro. Dragii mei. Şi cee «ce vă voiu cere va reprozinla pentru loji un sacrificiu enorm…

L otuşi es (e necesar.. Lusaji-ne pe noi, ca fiind mai experimentali. Să plecam în ri*nnoaştere…

Felele lui Ravinmid, iVicolas şi Lioiie] se lungiră, cei trei tineri recunoscură justeţeu observajiuuii prezentate; lotuşi Ic era penibil să se mărginească la. Un rol mai puţin activ.

— Vom lucc cum dori|i. Se înclină Maymvrd cu un oftat adânc.

— – Voiu pleca deci eu Caperade şi Fa 11 aula, reluă Duval- Ga lai ti vu rămâne cu voi pentru a vă ujulu cu experienţa lui, în cazul când va trebui ca să lucra iu în mod. Separat.

— În acest caz voiu fi cinci, constaiă lâavmond: n’afi putea lua cel pujin pe unul din noi? Accu-sta ar face cu ambele grupe să fie ele inipor lanlu egală.

Duval czilă puţin, apoi consimţi.

— Fie! zise el, dar nu pot alege pe ucelu care mu va urma. Las uceasta în sarcina voastră.

Cei trei tineri francezi se consultară cu privirea. Toţi erau doritori să înfrunte primejdia, /. Ionel se sacrifica.

— ’fio î|i revine onoarea, Raymond! zise el, dacă Nicolas acceptă.

— Dn-ne. Dragul meu, se înclină acesta.

— Bravi copii! murmură Duvul. Înduioşat de această scenă rapidă.

Noaptea pe care o aşteptau cu nerăbdare, se lăsase îns- fârşit brusc.

Lua» lumina foarte nlab întinderea pustiită de orice vegetaţie.

— Dacă veţi auzi împuşca luri. Recomandă încă odată Duval să ne veniţi în ajutor conduşi de Calatti ca să nu cădeţi în vre. O cursă.

Cei patru erau guta? a plece în recunoaştere, când As* sorina de oatc nimeni nu se ocupa, scoase un fluerai uşor, modulat pe două noie.

— Sst! recomanda imediat Duval, impunând tăcere tovarăşilor sui cu un gest poruncilor.

Cunojiru semnificaţia semnalului pe care. L dăduse Assona; şi>» ea Ou ud ai puii il utilizau pentru a auunfa o primejdie.

, Ceeace văzuse Assona era o siluetă care înainta îd direc" ţia europenilor.

— Ram-Si! şopii Duval.

— NgAiiul (vrăjilorul) *pnse în aeelaş <imp şi sudauezul.

Ceilalţi îl recuuos<’ură şi ci pe bătrân care înainta cu un mers şovăitor.

Vine vpro noi. Murmură Duval; simplă întâmplare, dar care îmi confirmă deducţiile mele… Nu trebuie sa ne ^ulă şi nn trebuie să strige… Să ne adăpostim cum vom putea mai bine

Sudanezul ghicind ordinul pe care Ultim să i-l doa şeful sau, îşi plecă capul.

T’alaula îl detesla pe vraci u; totuşi j>entru nimic în hune nn s’ar fi atins de el; ar fi însemnat să comită irn sacrilegiu cu cinc şliec e nrmur groaznice pentru el.

Iu sul’lelul negrului se dădea o luptă aprigă.

Duval zâmbi şi nu insistă. ’

Ham-Si continuă să înainteze.

Nu se mai afla decât lu cincizeci de metrii de grupul ic arbori.

Deodată se opri.

Ezită… Dar de ce ovea sa se teamă? Nu era protejat de propriile sale amulete?

Îşi relua mersul regulat de mai înainte…

Totul se petrecu cu o iuţeala fulgerătoare.

O mână îi «stupă gura, comp rimând u. I fa (a cu putere.

În aceLiş timp se simţi apucat pe dinapoi, ridicat ca un fulg şi dus…

Raymond fu acela care execută acest tur de forţa, pentru oare Duval îl felicită mai târziu.

Vracul Tu legat într'o clipă şi culcat pe jos. În gură i se vârâse un căluş făcut dintr'o batistă, pentru a-l împiedica sil strige. Recunoscuse pe europeni: un Ndger sclipi în ochii săi răutăcioşi, apoi rămase impasibil, indiferent În ceeaee urma sa se întâmple.

— Duca um încerca să I facem sa vorbească? propuse Raymond.

— Ne-am pierde iimpnl /udarn'c. Răspunse Duval: să ne socolim feri ei (i ca norocul ne-a favorizai... Dacă vrac'ul ne-ar fi zărit cu două minute mai devreme, ar fi dat alarma Şi «r fi compiomis întreaga noastră evpedijie.

— Ce facem cu el? întrebă Caperade arătând spre vru* jitor.

— Pentru momenl, nimic; cei oari rămân să nu-l piardă din oebi şi să nu-i scoată căluşul sub niciun motiv... Vwn vedea noi ce avem de făcut

Kaymond şi Caperade îşi luară carabinele şi porniră pe urmele lui Duval. Şi lui Falaula enri părăsiră adăpostul arborilor.

Cei patru oameni ajunseră Ia poalele masivului fara nicio pledku. Partea cea mai grea a misiunii lor era într'o oare» care măsura îndeplinită; acum, ei puteau să miicpriudă explorarea terenului Tară sa le mai fie teamă eS vor fi descoperit».

— Ai putea sa regăseşti locul unde Rum Şi a dispărut când l-ai urmărit;'întrebi Duval pe sudanez.

— Da, răspunse negrul cu siguranţa, dar este foarte departe.

— (, 'oudu-ne spre acel puncl. Noi te vom urina.

După doua ore de marş greu. Falaula trebui sa recunoască ca era incapabil să repereze drumul pe care-l parcursese. Dacă ar fi fost ziua. Poa^e că ur li reuşit...

Cerând sudanezului să re^găsească locul unde dispăruse Ram-Si, DuvkiJ sperase sa aibe un puncl de reper pentru a-şi începe cercetările: o examinure alenlă a locului poate ia i-ar f» brutal un <1rum de urmai. Acum însă această sarc'nu dever nise cu mult mai grea; puteau să rătăcească zile întregi prin defileuri pâau să găsească un indiciu asupra ascunzătorii pe care o aleseseră bandiţii care-l răpiseră pe Marc.

— Trebu'e să atragem neapărat atenţia asupra noastră, sugeră Raymond.

— Nu este bine, replica Duval, am putea fi împuşcaţi ca iepurii fără a şti de unde vin loviturile care ne doboară... În acest timp, bandiţi cori I au răpit pe Marc ar putea schimba din nou

ascunzătoarea.

— Alunei, ce ne rămâne de făcut?

— Su căutăm la întâmplare, căci n’avem altceva mai bun de făcui…

Cautară.

Zorile îi găsiră fără ca ei să fi descoperit nimic.

Nu enoiu descurajaţi, dar în schimb erau extenuaţi.

— Sa ne od’hnim. Doua oro, propuse Duval; pe rând, fie. Care din noi va veghea în t’mp ce ce’lalti vor dorini. Încep cu primul, după jnmurn’c oră mu va înlocui Raymond; Cape- rade vei unim după aceea.

Barcalan adormi aproape imed’at.

Lâ’ctul Iwiat! zâmbi Duval, când trecură cele ircizeci de minute, ar l i pacul sfi-l trezesc… Voiu continua |>cu (rii el.

O jiiuijtate de ora ma1 târziu, cedă locul lui (aperude.

Nil uefii’. I nici zi-c-ir iinnuie de câini acesui îijL UntsO postul în ţir Jini re. Când deudata ti esăi i.

Se uplecLi spre Duval <*are se ridica înainte (-a necslu să fi pronun [ai mi euvâiif.

Lii o smă cinci/. Eci «Ic me||i de locul uf ide ac aflu ei. So ridica o coloană nsoiu de fum.

— Insfâr^t i-om găsi» ’ $r>pti directorul lui Zuenle.

Îl trez1 pe Mayuioacl, îu imip ce Cupei* jde lucea aceln^ lucru eu Falaula

— Este raiului meu, sunt guta! laon pa vis lanul freefin- du se la oelii.

— Tăcere! şopti Duval.

L’niMiiră într’un monom indian. Duval primul, sudauczul lu coada. Ajunşi la cxirennirtleu siâiicii în spatele căreia se ascundeau, Duval se opri şi ridică încelişor eapui eu să privească. Rayuiond, nerăbdător se descoperi complect.

Cinci secunde după acceo. Un glonte îi sbura pălăria de pe cap.

Duvql îl apucă pe Raymond de huiuă şi-l trase înapot – Suntem descoperiţi, lansa Duval. Grăl>iţi-val

Alte două gloanţe r’coşară de pe siâncile vec’ne.

Caperade înţelese sensul acestui ordin laconic.

Dintr**’o** surHură se avântă pe un fel de coridor **trans**versal şi dispăru.

r

yn

HURTA

Calatli. May nard şi Bor Iul nu închiseră ochii toată noap. Tea; numai Assona şi vrăjâorul donniseră liniştiţi.

Europenii aşteptau dinir un moment într'altul împuşcăturile care trebuiau su-> clieme în ajutor. Orele li se pureaa extruordinnrc de lungi şi o mure. Nelinişte puaese stăpânire pe ei.

Esic necesar să uducem câteva explicaţii.

Răpirea lui Marc Fusese executa Iu de oameni cari se ** Hau în solda lui Deuaands; aceşti oujilcih nu erau arabii KhoLiKUiuj cum opusese el; eriUi nubicni |>e care olandezul îi utilizase aMuda'a în coiitra. Bit. Iidu de urme pe care o exerci* tase în sudul Sudan ului ţi de care se mai servea câte odatfi pentru anumite nevoi. Nu erau decât patru.

. Debaands cure nu lăsa niiifcic la întâmplare, care nu avea încredere în ITaiis, le încredinţase paza captivului.

Cu toate cu nu rusesc nicio alarma de mai b'ne de o lună şi juiuăMc deennd se aflau acolo, supravegherea regiunii nu Tuşesc întreruplă nicio clipă, nubicnii fiind tot atât de vigilenţi cu şi 111 primele zile.

Oinul Ciire se alia de gardă în diininc: i|a aceea, perre- puse un s goni ol de pi<dr» ocle care se rostogoleau sub pasul unu' om. În clipa < and Huyniond se descoperise. Îl zărise şi trase după cuiji piiuiise nr<linul. Inir'o secunda camarazii fură lângă el >i d «ri dini re ei IruMcră mai mult la întâmplare,

Dehan] ul. S ş' Ilans mui dormeau încă. Se treziră tresărind şi apucând revolverele pe care le aveau la îndemâna, avântară. Pe juiimiale desbrjcuţi, pentru a şi da seama de nalnxa pericolului.

Grot «Am&flirilot *ţ*

0 împuşcătură îl arunca pe Debaands înapoi.

Scoase o înjuraiuru şi-ş» duse mânu la uinurul stâng.

Nu era îmbrăcat decâl în cumnşe şi în pantaloni; curau*

şn i se păta cu sânge.

T'căiosul constată că luna nu era gravă, glontul îi sga- rjase niiimi' pielea umărului.

Caperade era acela care Irăsese. Înconjurând nişle stânci care duceau spre o platforma, luase pozi [ie pentru a tăia retragerea adversarului prin singurul drum pe care puteau să iasă.

Această în. Uievră avu drept rezultat imediat inducerea lui Debaands 111 oroare.

Înjură sălbatec şi urla Turios;

— Suntem înconjuraţi.

1 Funs se ascunsese prudent dilpă o ieşitură a unei Manei. Nu răspunse nimic.

Siiuatia celor doi olandezi era destul de critică* Glontul care-l rănise pe Debaands, dovedea că defileul se afla sub focul asnt ta lorilor.

Krau deci constrânşi sa se lupta separat, ei de o parte, într’o pozi|ic proastă, oamenii tor de cealaltă parte.

Cu excepţia Ini Caperade c-ure-i ţinea Ia respect pe albii cu carabina lui, Duval. Raymond şi Fakiula nu puteau sâi intervină cu curaj, deoarece se găseau sub focu| adversarilor*

DecKlnta se auziră nişte strigate.

Erau Culnllli. I, ionel şi Nicolas care soseau.

— Nu iho despăi’|ini! comun da Culatti.,

Lionel aplică pe primul defileu care se deschidea spre dreapta, Ni colos ninicu spro fdânga şi Calatti continuă să în’ inteze drept îiiaiiilc.

În acest Uinp, Duval dăduse jiistrucjiiiiii rapide lui **Far** Iau la, cale se repezi uă cmalade/e colina vecină depe creşie- tui căruia ar fi putut să domine poziţia iiubicnilor.

Duval voia să deie ituiiuicuhii iinpr<wia că este atacat de o trupa nliinferoasu oarc-i nu-onjurasc <lo jur împrejur.

Pe cir iun, sudanezul se tfăsi nai* în nas cu Lionel, care fugea în sens contrariu.

— Tu, vine cu mine, deci/se negrul.

— De acord, facu Lionel, te urmez-

Intenţia W era îndrăzneută; tânărul francez nu târzie să-şi deie seatnu. Negrul se câturu ca o pisică, ajittân. Du se de mâini, de picioare şi de genunchi: voind să-l imita avocatul îşi slaşie pantalonii şi-şi sângeră mâinile, trufurşit se găsi lungit alături de Falaula. Sub pe blocul stâncos. De pe acest Loc incomod, dominau cu carabinele lor cam o treime din suprafaţa platoului pe care se aflau bandijii. Un nuuiaa, care nu bănuia noua primejdie, fu doborât net de sudanez.

La o suta de metrii învii încolo pocni o alta detunătura; Maynard trăsese asupra unei stânci pe care o luase drepi capul unui om.

. \ub; cuii eii; ui furioşi ca unul du «îi hw fusese doborât şi mi aşpep (; iii det ât o ul-azic pentru a-l răzbuna. Dar europenii conlinunii sa rămână invizibili, Deodată, Calai îi careânainla la întâmplare se găsi descoperii în câmpul de irngere. Uu ţţl ori le îi

şueră pe la urcelii în timp oe nilul îi atinsese su- perficiul la coapsa d rea piu; al treilea glonţ îi sfărâmă palul carabinci. Iimp de două inimile Calalti re|inu alenT-u nubic- nilor. Această mică pauză fu folosită de Duval şi Raymond Bpre a se repezi spre locul unde se afla Caperade. Începură să se urce. Raymond care mai agil, -a. Juns<> înaintea lui Duval pe înălţimea plai formei şi atacă pe nubieni pe la spate. Trase şi a linse pe unul clin ei, care se întoarse şi se repezi spre tunarul fraucez. Aţin a îi era descurcată şii n libianul se servi de pa. Lnl carabinei. Rayutond simţi o durere vie în mâna stângă şi şi pierdu echilibrul. Un urbore care so afla în cale îl scăpă de|u pieirc.

Debnnnds scoase un răcnet şi se avântă, invilându-l şfi pe Ha>ns să*l urmeze. Acesla din urnui nu se dinţi din loc.

Caperade irase de i roi ori la rând asupra lui Debaands fărij să -l nimerească- În scliimb nubi^nul rănit, carel lovise pe Raymond. Fu uci, s cu ini gioale în cap dte către tterlal.

Deboands ajunse *us pe platformă în clipa când acesta cădea neînsufleţit. Încă doi paşi şi soarta lui ar fi fost reglată în acelaş mod.

Calattj care se a-vântase pe primul coridor ce-i ieşi în cale, se găsi la un moment fată în fa [u cu Hans.

Olandeznl aruncă revolverul şi ridică braţele urlând:

— Mj predau! Mă predau!

Ultima fază a luatei se desfăşură sus pe platformă.

Caperade ca, re-l remarcase pe Dobtionds se repezi în spre el

Al treilea iiubitni căzu. În timp ce al patrulea o luă la goană încercând scape cn fuga…

Olfimlezul se giisi singur în prtv. Ol) |ji lui Dinul, curc-i ordonli:

— Pvwlă-le!

Drept iruspun.v. Nlandexuf ridic;» revolverul şi hvise.

Glontcic şiH*râî pr În urechea lui Duvak car*- nu mai. Ivu iimpul să i i posteze.

Olandezul fusese upucul de la M>ale de C?» pe rade ţi Irân. Tlt Jjl pământ cu **pulexe.**

Mm în

Trei secunde mai târziu. «Fritz* spumegând de furie» zăcea pe jos legal zdravăn. Bătălia fusese câştigată.

— Unde se «fia Marc? întrebă Duval cu aaprime.

— Căutafi l! răspunse Debaands cu acreala.

Nu trecu mult şi grota în care se afla închis Marc. Fu descoperită.

Tx

LIBERAREA

Când Marc îşi reveni în fire se trezi întins la umbra unui copac, iar feţele prietenilor săi erau aplecate cu grije asupra fui.

— Voi? l Voi aici? exclamă tânărul, recunoscându-ş» foştii lui colegi de şcoală.

T – Nu ne am luat angajamentul solemn de a ne sări în ajutor, daca vre-unul din noi se află în primejdie? răspuâse Uoneleu emfază.

Marc se ridicase; îl văzu pe Du val care stătea mai la o parte.

— Dragul meu Duval... făcu el înlinzându-î mâinile, mulţumesc şi... iartă-ma.

Colonistul îl atrase la piept şH sărută.

— Ştiu totul, dragul meu, răspunse Duval, dar ceilalţi nu şliu nimic.

— Dacă vaş fi pus la curent...

— Să nu mai vorbim despre accasU, întrerupse scurt directorul Ini Zuenle, nu contează pentru moment decât un lucru, că eşti liber.

Înconjurai de toţi, Mare avu mult de fucea en să rău. Panda la întrebările ce-i curgeau pe cap în privinţa felului cutn fiiwrnc Imint.

— Rupidilalnn intervenţiei voiinlit m'a «urprin*. Filmc el, **un** crrdeain ca **num** Şl tfipoallt mfrjre a» de rrpi'drf '

— Fnmf FUm-HI, r «**vrrl unul? tnirobO Du toi,**

— Kt% mrucrrul am, hrfic**'il Maro,**

— Akl «dpvirail ilrWlUtwrl «n pllr Hln buzunar jl **1ftil «ft| MM fii PWsl,** vijitftral *** «**o • crUnarr pentru 4-U. U\M**

ftUfc

— Cum a (i obţinut această scrisoare? se informă direc- loruj lui Zueule; v'a predat-o vrăjitorul. Singur?

— Bietul batiân era legat cobză, remarcă Maynard.

Duval zâmbi.

— Adevaiat! nici nu i-.ini lăsat timp ca să se achitc de însărcinarea sa... Admiţând că ar fi avui intenţia s'o facă... Ceea ce mi pare puţin probabil... Vom afla imediat adevărul...

Uaymond îşi înfăşurasc mâna rănită într'o batistă.

— Dragul inen. Raymond, zise Mnrc. Iată-te în imposibilitatea de a te folosi de l>ra| pentru câteva zile.

— Aş! riposta acesta stăpânindu-ş-i cu greu suferinţa, bine că mâna dreupiă. Este sănătoasă aşa că voiu putea ori când juca

tenis, sportul meu Tavorit.

. Nicolas arătând spre prizonierii păziţi de sudanez, în. Irebă:

— Şi cu aceştia ce facem?

Cala Hi arătă spre un arbore.

— Cred. Zise el, că nr fi b’ne să-i (spânzuram.

— Nu! răspunde Duval cu fermitate, aceşti o muc ni aparţin justiţiei cu care au de regulat mai multe socoteli, lj vom preda aiitoritu|ilor engleze.

Hans îngălbeni când auzi aceste cuvinte..

— Navcin nimic dea Tuto cu englezii? strigă el. Voi sunteţi francezi… cu ce drept pretindeţi sa dispuneţi de noi?

— Maiorul Grnmbly vu va pxplica, zise Duval în depărtând tr se.

Spre s<WTă porniră la drum.

Nubianul cu geiuiucbiul răni’, nu pulu să meargă; trebui sa fie truusportat.

— Dax’ă Rum-Si vren. Îl vom lăsa în grija [u, i, decise Duval; în fond bietul om n’u lacul altceva deenl să asculte de ordinele stiipânilor săi. Nu trebuie, deci su. I păşirăm n;.ci o ură.

Ajunseră la grupul de arbori undi- lăsaseră caii. As- Bona îi aşteptau cu nerăbdare.

Ram-Si dispărui.

— Unde se află vrăjitorul? întrebă Duval.

Ştrengarul cu un aer inocent, făru un gest că nit fie nimica.

Colonialul gliici adevărul, dar aducând u-şi aminte cî* serviciul pe care Assonn, îl făcuse în ajun semnabindn-le |>e bătrân, se abţinu ca să-l pedopsenscă.

Pe tot parcursul drumului, Debaands şi ITans se ceriara în limba olandeză.

— Din vina ta, Fritz, ne găsim în situaţia accasin* îi re. Proşa Hans; dacă în’ai fi ascultat* de mult aţ fi vorbit fraa-

— Imbecilule? riposta celălalt, farS ideia ta prosteasca, n’am fi fost descoperi (i niciodată. Ce nevoe ai avut sa. L chemi pe acel vră jitor bleslemnt?

— Ca să aflu ce făceau cei depe plantaţia de cauciuc. Şi apoi? Sunt. Sigur că voini să te debarasezi de mino. Crezi ci nu ti- «im ghicit intenţiile?

— Nu cred să mă înşcL dacă aş afirma, că şi Iu r. Veai acaloş phin 111 privin|u mw, replică Debaands. Voiai. Sa mă asasinezi cum lai asasinat şi pe Van Sergham…

— Ssutî se rugă Tlans, să nu vorbim de aceiwta… Voia doar să

ne exploateze,

— Totuşi va trebui să vorbesc; în accastă crimă, n’am fost amestecai cn nimic şi nu vronu să fiu implicat.

— Aht cu nimic „..

— Desigur, cu nimici reluă Debaands. Van Sorghara combinase răpirea francezului. —., eu eram hotărât să execut acost plan; tu însă l-ai ucis ca să poţi scotoci în linişte printre hârtiile lui...

— Şi a cil ui, ce ai de gând să faci? se enervă Ilans. Am lucmt doar într’un interes comun,., pentru ce pretindea el jumătate din Nafii%?

— Este adevărat cecnce spui tu, consimţi Debaands, prea te-ai grăbit... aveam timpul sa-i faccm socoteala duT>& ac «6 «... Van» Scrghajn ne mai putea fi folositor... Poate ca nu ajungeam în aituati» aceasta... În sfârşit, cred că nu voiu spune nimic...,

/

DEZILUZII

Marc fu primii [a Zuenle cu marc bucurie.

— Negrii ştiu că ai o amuletă dela Ram-Si. Zise Duval; convingerea lor este că-fi datorezi salvarea acestui <rgri s-gris» vrăjit. ^

— Nu crezi, întreba Marc, că vrăjitorul voia totuşi sa ma ajute, predându-vă mesagiul ce vi l-am trimes?

Duval clătina capul neîncrezător.

— Lini! făcu el, nu prea sunt sigur... Este un lucru pe care nu-l vom afla niciodată, ca ci te asigur că vrăjitorul nu va mai apare pe aici.

Marc se gândi o clipă şi spuse:

— Îţi aminteşti de cele ce mi-a spus Ram-Si, în seara când mi ni Tăcut cunoştinja lui? Cuvintele acelui oracol ^raî sunt încă prezente în memorie. Caut «icum să le adu piez situaţiei. ^

— Nu cred să fie prea greu, răspunse Durai. Miurain- tesc şi eu de acel oracol: «Păzeştc-tc de lumina cerului, în- dep^rteazu-te de foc», cain aşa ceva, nu?

— Da.

— «Păzeşte te de lumina cerului>, ar putea să însemne: «păzeşte-le de albastru... > safirele suni albastre, deci... «In-depărtează-te de foc...» este mai gTeti... doar dacă, nu sar raporta la ameninţările Ini Debaands. De a-fi smulge secretul prin tortura focului...

— Este cain tras de păr. Remarca Marc: rămâne a treia parle a

oracolului: «un arbore în»;! I nu mni dă frunze».

— Aşicaplăl conchise Duval. Această frază ca şi e<jic- lalle două. Îşi vor găsi explicata… cu i. Im pul!

La înloarcerca Ia Zuenle. Ravmond găsise o cablogramă ’dela tatăl său pe care o ceti fonric intrigat.

«Am nevoie de alte eşantioane. Aceea pe care o pos,:, d şi-a pierdut 111 mod inexplicabil strălucirea. Tine mă la curent cu negocierile şi trimite-mi alte eşantioane spre a le supune unei al Io expertizei.

Raymond arătă radiograma lui Marc. Care nu fu înaî pu|în surprins.

— Mai am aici câteva geme, zise acesta din urma, să lâ examinăm. Esfe ’drept cu sunt mai maci, Har sunt foarTe fru. Moaşe.

Dintr’o cutie ascunsă în fundul unui sertar. Marc scoase safirele pe cart Ic păstrase.

Pietrele apărură transparente şi pure.

— Îmi parc. Loluşi, remorcii inginerul ca şi-au pierdut ceva din colora|ia pe care au avut-o….

— Ascultă, decisc Raymond, de îndată ce te vei restabili, ne vom duce împreuna să vizităm peştera.

Cliiar tic a doua zi dimineaţa „Duvnl scrise o scrisoare, prietenului său Clark Jepperson, în care spunea:

cO întâmplare mi-a permis să aflu câteva lucru-i cari ar putea să-l intereseze pe maiorul William Gramley. Individul pe care-| căuta cu atâla înverşunare Von Sergliam. A fost asasinat de proprii săi complici, acum cuteva zile. Îi deţin pe aceşli indivizi prizouieri Ia Zueule şi vă sluu oricând Ia dispoziţie. Participarea lor lu masacrarea misiunii lui Eric Gramley & Tost stabilită*.

Aeeaslu scrisoare fu expedială printr’un curier special.

În aşleplurea răspunsului, Duval încercă să obţină dela olandez câfeva informa|iuni.

Fără sa mai stea pe gând ui î. Se duse Ia locul unde DeHa-ands eru ţinut prizonier şi îi expuse pe fu ia ceeaee dorea ’dela el.

Olandezul rămase câlva timp]» e gânduri.

— Cred că aş putea să vă p: >vesiesc ceeaee ştiţi fără a-mi îngreuna prea niull siuioţia în care mă găsesc. Sunt ~igur, că în ori şi ce caz. Pedeapsa ce o voiu căpăta nu va fi nici mai maie nici mai mică. Inriii’ina inculpărilor ce eveniual ar reieşi din poves’iren mea. T*6ate că. Şi dvs. Veti’ţine seama

de

faptul că satisfac o curiozitate ce vă roade. —.

«Acum câţiva nu’- Van Seinli; im. Ilans şi cu mine. Afla- răni că pe masivul K a pic a se află un zăcământ hojrat de pie- ire puetioase. IlorurÂrăm să-l căutam ş-j sa-l exploatam în comun. Van Ser^bum care dispunea de onreciiri mijloace. Ue asigura el.eh uiala «» \pedi|ici şi concursul a trei colaboratori.

Timp de doi **ani.** C; în (iii’ (lin iu / «uliii- pesler; i în pi-iciua. Dar înir’iiiiii din yî|e iul/împlincu Iie veni în u jil Ini". I nil I iliu nilltM’iili nowli’i desritprri iniiia şi fti^i io o liâdi] n de în. FilnitiMMIlr de care awn nevoie. INiriiirifin în iinuiirireii lui

Ingft nn miţirilut -l prindem. Van Seip. Lnim îşi Iun iu>în rinirwi nil 1 den de urmii, I\it n [rit Nan» iu* lnlMin «eiMin în EurfifM.

«Ori i’M dp nu nţiii «ir pitim, V

mii Mei’uliaui. I are

ItmelUlM În twr « «iiJl» IV119I «|"în*>|h’ii» omul |h< miel căutam. Isbuti sa-l facă sa vorbească. Cum? Nu ştiu. F3ra îndoială ca a întrebuinţai mijloace destul de persuasive.

«Nenorocitul rămasele în Africa ca să uiunecascâ pentru a strânge bani pentru o expediţie pe cont propriu. Devenise însu cu timpul un alcoolic invefer «t. Nu-şi mai amintea de locul unde se afla peştera cu pieircle preţioase. În schimb îşi amintea de locul unde îşi ascunsese planul rudimentar ce-l făcuse. Indică lui Nan Sergham. Eru arborele de pe plantnţia dvs.

«Van Serghnin ne chemă în ajutor şi ne stabilirăm (a Mongrola. Furi» concursul lui Ram-Si, ir. Un fi descoperii însă niciodată ascunzătoarea pe cure o căutam.

Duval îl întrerupse.

— Vraciul spiona ceeace se petrecea aci în contul vostru?

— Da, recunoscu Debaands, nea fost de un real folos- Permiteţi-mj să termin cuci nu mai atu nutli de poxestii.

«Regăsirăm, aşRclur, arborele, dar planul dispăruse. Cine putea sa-l fi luat? Dvs. Sau uuu| din preajma dvs. Intâl- nindu 1 din întâmplare pe d. L’Dnfaine lu Kapka, furăm lumii, riţi: planul se află în mâinile lui. Restul, şliţi a’âla cât şi mine!…

Cinci zi! e di: pa primirea scrisorii de căi re Clark Jepp<*r- son, majorul Willitâm Cramley. Excortat de zece călăreai din armata britanică, sesi la Zuenle. Dorinţa de a puno mâna, pe asasinii fratelui său, îl făcuse să parcurgă distanţa într un timp record.

Maiorul rămase trei zile la Zuenle, înain’e de a pleca prizonierii săi. În uSiimn s>’ură Duval dădu un dineu de adio în onoaren

oaspeţilor săi.

În mijlocul conversaţiei, coloniştii! întreba:

— D-le maior, printre hârtiile fă sa li; de fratole dvs., n’aţi gasil nic; un indiciu care să vorbească de o peştera cu pietre preţioase?

— Din pucnfe nu! suspina maiorul. Posed ca amintiri nişte pietricele pe care nenorocitul men (le frate le-a adu® dintr’o precedentă călătorie.

— Pietricele?

— Exact, pietricele: dar care au o poveste curioasă. E- ric descoperise. Într’o formaţie stancoasa, prin regiunea Ini Eunedi, câteva geme cure aveau aparenţa unor safire fonrle remarcabile; mi-a oferit şi mie câteva. Cn timpul însS. A- cesle pietre preţioase şi-au pierdut din strălucire, iar dup5 doi ani au devenit nişte pietre obişirite fără valoaifi.

Ir>?

— Cu în * CjCJulrii «11-lN- IibIKii hf*r<, fart* f*IUl.

— NfiffPU.. Cu yf. «Aplici lail» uu jiiO<I Ir. Hr’r klmpWj. Fewl fii Ir. Nrh- irirÂQiil J/lmOI liilu? şi t0>’0£>- ilirâ ^ifuisii- ca uhuiiiâlh picfrn Av n iiriKinl imt* wpiv^’a, «iiţ* îrf’i|P|| (* r/. Hji|TT.., ri|i. Hfnl’u iyn ’trzv „’O’ M’l^l” *■> iii» ’ TiUţ’C îl «l «luil£âl. O 1>oXUPuK<l<i îi s|hmiil i. Ivi e ^: /» ■ -ii -j. Îi «i.? *. *iii* ’• • ^v

Si-C iiivMiiAif. /ituTul* iifi? mh|>? u fi» l Hr btiârl lUTiril^l prip. I.xfwriri||A <; în; Eiiili: iil-\

Ou\al. Xli<r «i 5! Puii’fiM*: Chiulii rl *r>* privire e*/v»

luuJlc.

— Fi^/I/ CM.rJo; r vf «v «nu» l Lipnd Bericl. L’iicte vi în h’iiiihk <1*^3 l"l’fc’ <1’ feâwp’i în. N|p^|li’

iOvinmd *rx* *i/. \v.* |||*it*|:* <11 li. LiCC|; Jiiu ^C iintit li 0

«vrniufu friiT&ctsâ *v* rţ. Nn-i-4 fi toil^iii*?. Fe-

>jiiv oiU^în* |i:. I’lOOli’AJi -f. Îi oUillII, i* 0|îţi:

— Ce *trst yJrC’t* lj. C’iiJ *thtC* pel^tfi’

bar. C eţioi^Jjj cb fa *wM* tj<I um.. Ftu m--

pni-înn i.. A «i: l fi» e*n. UjuIh